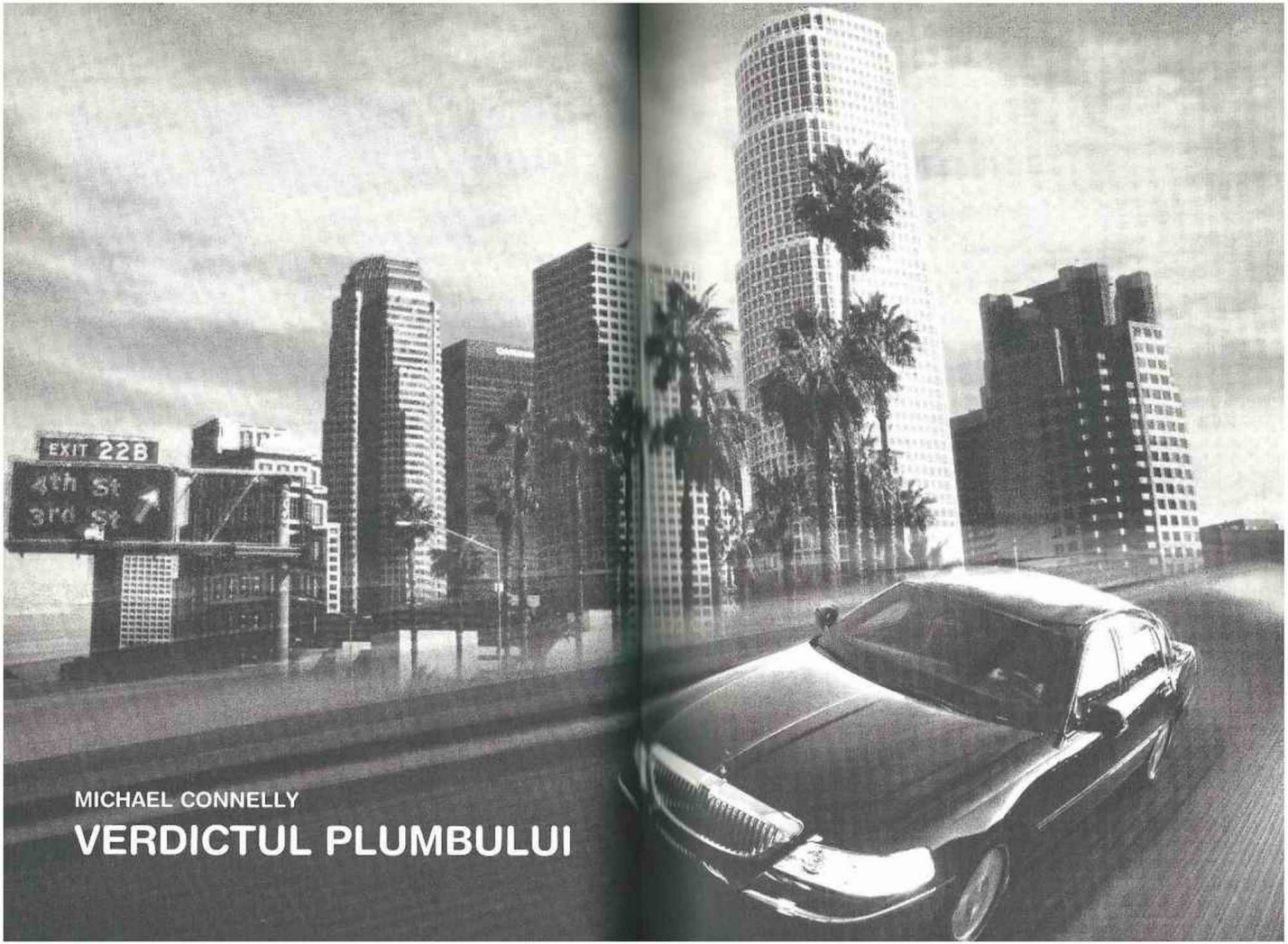

MICHAEL CONNELLY

VERDICTUL PLUMBULUI

MICHAEL CONNELLY

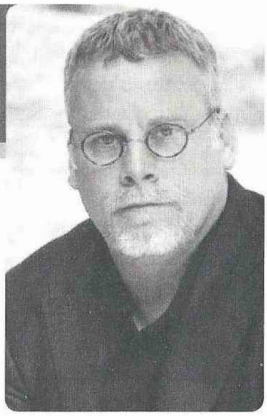

Care e prima carte pe care-ți amintești că ai citit-o?

Nu-mi amintesc prima carte. Cred că prima carte importantă pe care-mi amintesc că am citit-o e *Să ucizi o pasăre cântătoare*, de Harper Lee.

Ți-a plăcut școala? Care e cea mai vie amintire a ta din școală?

Nu mi-a plăcut școala, dar măcar i-am înțeles importanța. Cea mai plăcută și mai vie amintire a mea este când mi s-a spus că pot absolvi, în ciuda rezultatelor slabe.

Întotdeauna ți-ai dorit să devii scriitor?

M-am dus la universitate să studiez construcțiile. După doi ani, am descoperit romanele lui Raymond Chandler și am hotărât să devin scriitor.

Care au fost primele tale scrieri?

În liceu am avut o temă cu o povestire în care trebuia să apară ironia. Am scris o poveste detectivă numită „Crima perfectă". Am luat nota 10. Era narată de un individ care se presupunea a fi comis crima perfectă. La sfârșit, cititorul își dă seama că povestea e scrisă în închisoare. Asta înseamnă ironia în liceu, probabil.

Pe cine admiri cel mai mult și de ce?

Pe fiica mea, pentru că are o viziune nepărtinitoare și neîngrădită despre lume. E inocentă și plină de speranță.

Ce slujbe ai avut, înainte de a începe să scrii?

De când am terminat cu școala, am fost scriitor profesionist, într-un fel sau altul. Înainte de asta, am făcut multe lucruri, de la spălător de vase la chelner, la împachetat cumpărături în supermarket, la livrat de rigips pe șantiere.

Unde scrii?

Scriu într-un birou în care mediul este ușor de controlat. Are draperii de camuflaj, și moduri în care să evit să aflu ce oră este. Încerc să mă refugiez în scris, și să nu știu dacă e 3 noaptea sau 3 după-amiaza. Îmi place să evit influențele exterioare.

Mașină de scris, computer sau stilou?

Scriu pe un laptop pentru că e rapid. Cheia scrisului e rescrierea, iar computerul o ușurează mult.

Care e cea mai puternică influență asupra scrisului tău?

În momentul de față, aș spune că e un grup mic de detectivi adevărați, cu care am petrecut foarte mult timp. Lucrează la cazuri vechi, nerezolvate, și sunt foarte pasionați și dedicați. Noblețea misiunii lor mă influențează mult, ca persoană și ca scriitor. Aș vrea să am puțin din noblețea aceea în viața și în munca mea.

Dacă ți-ar arde casa, ce ai salva?

Familia. Restul poate să se facă scrum. (Cu excepția unei ediții princeps din *Big Sleep*, pe care aș înhăța-o în drum spre ieșire. Cu banii de pe ea, probabil că aș putea-o ține pe fiica mea la facultate.)

Ce faci când nu scrii? Cum te relaxezi? Care sunt hobby-urile tale?

Îmi place să pescuiesc.

În sfârșit, lucrurile par să se rezolve
pentru avocatul Mickey Haller:
un faimos avocat de la Hollywood a fost asasinat
și Haller moștenește cazul său cel mai important –
apărarea unui bogat proprietar de studio cinematografic,
acuzat că și-ar fi omorât soția
și pe amantul acesteia.
Dar în timp ce Haller se pregătește pentru proces,
se trezește implicat în anchetarea
morții lui Vincent și drumurile lui se intersectează
cu nimeni altul decât fratele său vitreg,
Harry Bosch, de la LAPD.

UNU

1992

Toată lumea minte.

Polițiștii mint. Avocații mint. Martorii mint. Victimele mint.

Un proces e un concurs de minciuni. Și toată lumea din sala de tribunal știe asta. Judecătorul știe. Chiar și jurații știu. Intră în clădire știind că vor fi mințiți. Își ocupă locurile în boxă și acceptă să fie mințiți.

Șmecheria, dacă ești la masa apărării, este să ai răbdare. Să aștepți. Nu orice minciună. Ci minciuna pe care o poți înhăța și pe care o poți fasona ca pe un fier cald, până devine o lamă ascuțită. Și apoi poți folosi lama aceea pentru a sfâșia cazul și a-i împrăștia măruntaiele pe podea.

Asta e treaba mea, să forjez tăișul. Să îl folosesc fără milă sau conștiință. Să fiu adevărul într-un loc unde toată lumea minte.

Eram în a patra zi de proces, la Departamentul 109 din clădirea Tribunalului Penal din centrul orașului, când am prins minciuna care a devenit tăișul ce a spintecat cazul. Clientul meu, Barnett Woodson, se confrunta cu două acuzații de omucidere ce-l puteau duce până în cămăruța cenușie de la San Quentin, unde se administrează sucul lui Dumnezeu direct în venă.

Woodson era un dealer de droguri în vârstă de 27 de ani, acuzat că a jefuit și ucis doi studenți de la Westwood. Aceștia încercaseră să cumpere cocaină. El hotărâse să le ia banii și să-i ucidă pe amândoi cu o pușcă cu țeava retezată. Sau cel puțin așa spunea acuzarea. Era o crimă înfăptuită de un negru împotriva unor albi, și asta făcea lucrurile suficient de grave pentru Woodson – mai ales întâmplându-se la numai patru luni de la revoltele care sfârtecaseră orașul. Dar ce înrăutățea și mai tare situația era faptul că ucigașul atârnase greutăți de cele două cadavre și le aruncase în Rezervorul

Hollywood. Rămăseseră acolo patru zile înainte de a ieși la suprafață ca merele-ntr-un butoi. Mere putrede. Ideea de cadavre putrezind în principala sursă de apă a orașului a întors pe dos stomacul colectiv al comunității. Când s-a făcut legătura – pe baza listelor de apeluri telefonice – între Woodson și morți, și acesta a fost arestat, biroul procurorului districtual a anunțat că va cere pedeapsa cu moartea.

Cazul împotriva lui Woodson era construit în mare măsură pe baza unor dovezi circumstanțiale – listele de apeluri telefonice – și a mărturiilor unora care erau ei înșiși criminali. Iar martorul acuzării, Ronald Torrance, era în centrul acestui grup. Pretindea că Woodson i-ar fi mărturisit crimele.

Torrance fusese găzduit la închisoarea centrală pentru bărbați pe același etaj cu Woodson, într-un modul securizat ale cărui 16 celule se deschideau către o cameră de zi centrală. Între 6 dimineața și 6 seara, deținuții aveau acces la camera de zi, unde mâncau și jucau cărți sub privirile atente ale gardienilor din cabina de sticlă aflată deasupra lor. La una din aceste mese pretindea Torrance că i-ar fi mărturisit clientul meu uciderea celor doi studenți de la Westwood.

În cea de-a patra zi a procesului lui Woodson, la interogatoriul ținut de procurorul Jerry Vincent, Torrance a spus că Woodson nu numai că i-a mărturisit crimele, dar i-a furnizat și detalii pe care numai adevăratul asasin le putea ști.

În timpul mărturiei, Vincent l-a ținut din scurt pe Torrance cu întrebări lungi, menite să obțină răspunsuri scurte. Vincent și-a încheiat interogatoriul la ora 11, și mi-am început eu contrainterogatoriul. Am luat cu mine la pupitru un dosar mare și gros.

– Domnule Torrance, numele meu e Michael Haller. Sunt apărător din oficiu și îl reprezint pe Barnett Woodson. Vă cunoașteți de multă vreme, dumneavoastră și domnul Woodson, nu-i așa?

Torrance mi-a aruncat un zâmbet timid. Dar îmi făcusem temele și știam exact cu cine stau de vorbă. Avea 23 de ani și-și petrecuse o treime din viață prin pușcării. În conformitate cu legea statală a celor trei delicte, îl aștepta premiul pentru o viață de realizări, dacă era condamnat pentru acuzația de jaf și asalt asupra administratorei unei spălătorii cu autoservire. Delictul fusese comis în timpul tulburărilor care cuprinseseră orașul după ce se anunțase verdictul de „nevinovat" pentru cei patru ofițeri de poliție acuzați că l-ar fi bătut pe Rodney King. Pe scurt, Torrance avea toate motivele să ajute procuratura să-l înfunde pe Barnett Woodson.

– Păi, ne știm doar de vreo câteva luni, a spus Torrance. Din modulul de maximă securitate. De la pușcărie.

– Vorbiți despre închisoare, corect?

– Exact. Prima oară ne-am întâlnit la închisoare.

– Haideți să facem socoteala, domnule Torrance. Barnett Woodson a fost transferat în modulul de maximă securitate pe 5 septembrie anul acesta. Vă amintiți asta?

– Mda, mi-aduc aminte când a venit, da.

– Și de ce vă aflați în modulul de maximă securitate?

– Am o acuzație de asalt și una de jaf.

– Aceste presupuse delicte au avut loc în timpul tulburărilor, corect?

– Mda, am fost și eu acolo, ca toată lumea.

– Și răspunsul dumneavoastră la nedreptatea verdictului legat de Rodney King a fost să vă duceți să jefuiți o femeie de 62 de ani și să o loviți cu pistolul în cap? E corect?

Torrance s-a uitat către masa procurorului, și apoi peste capul lui Vincent, la propriul avocat, care stătea în primul rând al galeriei. Dar avocatul nu-l putea ajuta pe Torrance acum. Era de capul lui.

– Nu am făcut asta, spuse el în fine.

– Sunteți nevinovat de delictul de care sunteți acuzat?

– Exact.

– Dar cum e cu jaful din timpul tulburărilor?

Torrance spuse:

– Mă folosesc de Amendamentul Cinci în privința asta.

– Bine, am vorbit de ajuns despre dumneavoastră, domnule Torrance, să ne întoarcem la domnul Woodson. Cunoșteați detaliile dublei crime înainte de a-l cunoaște pe domnul Woodson la închisoare?

– Nu, domnule. Nu citesc ziarele și televizorul era stricat când am ajuns eu acolo.

– Conform materialului din dosar, l-ați contactat pe procuror pe 2 octombrie ca să raportați presupusa confesiune a domnului Woodson. Sună corect?

– Mda, sună corect.

– Păi, nu și pentru mine, domnule Torrance. Dumneavoastră spuneți acestui juriu că un bărbat pasibil de pedeapsa cu moartea se confesează cuiva pe care-l cunoaște de mai puțin de o lună?

Torrance ridică din umeri înainte de a răspunde.

– Așa s-a întâmplat.

– Cu cazierul dumneavoastră și cu actuala acuzație, riscați 15 ani de închisoare, dacă sunteți condamnat, corect?

– Nu știu. Avocatul meu se ocupă de toate astea.

– Înțeleg. Ce i-ați cerut procurorului în schimbul mărturiei dumneavoastră, domnule Torrance?

– Nimic. Nu vreau nimic.

– Deci depuneți mărturie din convingerea că așa face un bun cetățean?

Sarcasmul din vocea mea era nedisimulat.

– Exact, a răspuns Torrance indignat.

Am ridicat dosarul cel gros.

– Recunoașteți acest dosar?

– Nu. Nu-mi amintesc de el.

– Nu vă amintiți să-l fi văzut în celula domnului Woodson?

– N-am fost niciodată în celula lui.

– Clientul meu avea în celulă documente investigative privind acuzarea lui. Acestea conțineau diverse detalii asupra cărora ați depus mărturie în dimineața aceasta. Nu vi se pare suspect?

– Nu. Tot ce știu e că stătea acolo, la masă, și mi-a spus ce a făcut. Nu e vina mea că oamenii mi se confesează.

– Sigur că nu. Acum, puteți spune juriului exact ce v-a spus el?

– Păi, stăteam acolo, numai noi doi, și a început să vorbească că-i pare rău de ce-a făcut. Am zis da' ce-ai făcut și el mi-a zis de noaptea când a omorât doi tipi.

– Domnule Torrance, ați rezumat. Pretindeți că domnul Woodson v-a mărturisit crimele. Așa că spuneți juriului cuvintele *exacte* pe care vi le-a spus domnul Woodson.

Torrance a dat din cap ca și când abia atunci ar fi înțeles ce-i cer.

– Primul lucru pe care l-a spus a fost „Mamă, ce rău îmi pare". Și io am zis „De ce, frate?". A spus că se tot gândește la ăia doi tipi. Nu știam de cine vorbește, așa că am spus „Care doi tipi?", și el a zis „Ăia doi negri pă care i-am aruncat în rezervor". Am întrebat ce tot spune, și mi-a zis cum i-a împușcat și i-a înfășurat în plasă de gard și așa mai departe. A zis „Am făcut o greșeală mare", și io l-am întrebat care. A zis „Trebuia să iau cuțitu' și să le tai burțile, ca să nu iasă la suprafață cum au ieșit". Și asta a fost ce mi-a spus.

M-am apropiat cu lama de el.

– Domnul Woodson a folosit cuvântul acesta? Le-a spus victimelor negri?

– Da, așa a spus.

Am ezitat, formulând atent următoarea întrebare. Știam că Vincent abia așteaptă să obiecteze dacă-i dau ocazia. Nu-i puteam cere lui Torrance să interpreteze. Nu puteam folosi expresia „de ce", când era vorba despre motivația lui Woodson sau despre ce voia el să spună.

– Domnule Torrance, în comunitatea de culoare, cuvântul „negru" poate însemna diverse lucruri, nu?

– Da.

– Acuzatul e afro-american. Ca și dumneavoastră, domnule, corect?

Torrance a început să râdă.

– De când m-am născut, a spus el.

– Când domnul Woodson a folosit acest cuvânt, ați fost șocat?

Torrance s-a gândit la întrebare.

– Nu tocmai.

– De ce nu ați fost șocat, domnule Torrance?

– Poate pen'că-l aud tot timpul.

– De la alți oameni de culoare?

– Așa e. L-am auzit și de la albi.

– OK, domnule Torrance. Folosiți și dumneavoastră cuvântul, uneori?

– Cred că da.

– Când l-ați folosit, la cine vă refereați?

Torrance ridică din umeri.

– La alți tipi.

– Ați bărbați de culoare?

– Exact.

– V-ați referit vreodată la bărbați albi cu termenul „negru"?

– Nu.

– OK, deci ce ați înțeles când Barnett Woodson i-a descris pe cei doi drept negri?

Vincent s-a mișcat pe scaun, dând de înțeles că are de gând să obiecteze. Dar nu se poate să nu fi știut că e inutil.

– Am înțeles că erau negri și i-a omorât p-amândoi.

M-am uitat la judecător.

– Onorată Instanță, pot să mă apropii de martor?

– Puteți, a spus el.

M-am apropiat de boxa martorului și am pus dosarul în fața lui Torrance. Era de un portocaliu stins – un cod coloristic folosit de sistemul peni-

tenciar pentru a indica documente legale personale, pe care un deținut are dreptul să le posede.

– OK, domnule Torrance, am pus în fața dumneavoastră un dosar în care domnul Woodson ține documentele furnizate de avocații săi. Vă mai întreb o dată dacă-l recunoașteți.

– Am văzut tot felu' de dosare portocalii în pușcărie. Nu înseamnă că l-am văzut p-ăsta.

– Vreți să spuneți că nu l-ați văzut niciodată pe domnul Woodson cu acest dosar?

– Nu-mi aduc aminte.

– Domnule Torrance, ați stat cu domnul Woodson în același modul timp de 32 de zile. Ați depus mărturie că a avut încredere în dumneavoastră și vi s-a confesat. Vreți să spuneți că nu l-ați văzut niciodată cu acest dosar?

Îl înghesuisem într-un colț din care nu putea ieși.

– Vreau să spun că am văzut dosarul, da' nu m-am uitat la ce era în el.

Bang. Îl prinsesem.

– Atunci vă rog să-l deschideți și să vă uitați în el.

Martorul a urmat instrucțiunile și eu m-am întors la pupitru.

– Ce vedeți când deschideți dosarul, domnule Torrance?

– Pe o parte fotografii cu două corpuri pe jos. Pe ailaltă, tot felu' de documente și rapoarte și d-astea.

– Puteți să ne citiți din primul document de pe partea dreaptă? Numai primul rând din sumar.

– Nu, nu știu să citesc. N-am fost la școală.

– Puteți să citiți vreunul din cuvintele de lângă casetele marcate din partea de sus a sumarului?

Știam că Torrance fusese testat dacă știe să citească în timpul celei mai recente încarcerări, și se determinase că știe mai puțin decât un copil de clasa a doua.

– Nu prea, a spus el. Nu știu să citesc.

M-am îndreptat spre masa apărării și am luat un alt dosar și un pix. M-am întors la pupitru și am scris CAUCAZIAN pe fața dosarului, cu litere mari de tipar. Am ridicat dosarul.

– Domnule Torrance, acesta este unul din cuvintele marcate în sumar. Puteți citi acest cuvânt?

Torrance clătina deja din cap când Vincent a obiectat la demonstrație și judecătorul i-a admis obiecția.

– OK, domnule Torrance, am spus eu. Haideți să trecem la partea cealaltă a dosarului. Puteți descrie corpurile din fotografii?

– Păi, doi bărbați. Parcă ar fi desfăcut niște plasă de sârmă și niște prelate, și zac pe jos. Niște polițai sunt acolo, fac poze.

– Ce rasă sunt bărbații de pe prelate?

– Sunt negri.

– Ați mai văzut fotografiile acestea până acum, domnule Torrance?

Vincent s-a ridicat să obiecteze, dar era ca și când ar fi încercat să oprească un glonț cu mâna goală. Judecătorul i-a spus cu severitate să se așeze la locul lui. Era modul lui de a-i spune procurorului că trebuie să stea acolo și să înghită ceea ce urma. Pui un mincinos în boxă, o încasezi odată cu el.

– Domnule Torrance, ați mai văzut vreodată fotografiile acestea?

– Nu, domnule, până acu' nu.

– Sunteți de acord că fotografiile arată ceea ce ați descris mai devreme? Corpurile a doi bărbați negri, uciși?

– Așa arată. Da' nu le-am mai văzut până acu'.

– Sunteți sigur?

– Așa ceva nu se uită.

– Ne-ați spus că domnul Woodson a mărturisit că a ucis doi bărbați negri, dar se află aici pentru acuzația de a fi ucis doi albi. Nu sunteți de acord că se pare că nu v-a mărturisit nimic?

– Nu, mi-a mărturisit. A spus că i-a omorât pe ăștia doi.

M-am uitat la judecător.

– Onorată Instanță, acum ar fi un moment potrivit pentru procuror să-i amintească martorului său care sunt pedepsele pentru sperjur.

Era o mișcare dramatică, făcută pentru ochii juraților. Mă așteptam să trebuiască să merg mai departe cu Torrance și să-l înjunghii cu tăișul propriei minciuni. Dar Vincent s-a ridicat și i-a cerut judecătorului o pauză, ca să poată discuta cu avocatul părții adverse.

Asta mi-a spus că tocmai îi salvasem viața lui Barnett Woodson.

– Apărarea nu are nici o obiecție, i-am spus judecătorului.

După ce juriul a ieșit din boxă, m-am întors la masa apărării, în timp ce polițistul îi punea clientului meu cătușele ca să-l ducă înapoi în celulă.

– Tipu' ăla e un sac cu rahat. N-am omorât doi negri. Erau albi.

Am sperat că polițistul n-a auzit asta.

– Ce-ar fi să taci din gură? am șuierat. Și data viitoare când îl vezi pe sacul cu rahat în pârnaie, să-i strângi mâna. Din cauza minciunilor lui, procurorul e pe cale să renunțe la pedeapsa cu moartea și să ne ofere o înțelegere.

– Mda, da' poate acu' nu mai vreau eu înțelegere. Au pus un mincinos în boxă, omule. Tot cazu' ăsta se duce dracului. Putem să câștigăm, Haller. Nu accepta nici o înțelegere.

M-am uitat la Barnett o clipă. Tocmai îi salvasem viața, dar el voia mai mult.

– Nu fi lacom, Barnett. Mă întorc cu veștile.

Polițistul îl duse dincolo de ușa metalică. După ce sala de judecată s-a golit, Vincent și cu mine am rămas uitându-ne unul la celălalt.

– Așa, am spus eu.

– În primul rând, a spus Vincent, vreau să fie clar că evident nu am știut că Torrance minte.

– Sigur.

– De ce mi-aș sabota singur cazul, în halul ăsta?

Am dat din mână.

– Jerry, nu pierde vremea. Ți-am spus din preliminarii că tipul ăla s-a uitat prin dosarul pe care-l avea clientul meu în celulă. E la mintea cocoșului. Omul meu nu i-ar fi spus nici bună ziua omului tău, un străin, și toată lumea știa asta, în afară de tine.

– Haller, a fost verificat de unul din cei mai buni investigatori ai noștri, care mi-a spus că tipul nu știe să citească.

– Jerry, de obicei sunt destul de rezonabil. Încerc să mă înțeleg bine cu biroul procuraturii. Dar ți-am dat un avertisment cinstit. Așa că după pauză îl fac praf, și tu o să stai acolo și o să te uiți la mine. Și când o să termin, n-o să fie singurul care o să arate ca un tâmpit. Juriul o să priceapă ori că știai că tipul e un mincinos, ori că ești prea prost ca să-ți dai seama.

Vincent și-a aranjat calm dosarele. A vorbit cu voce joasă:

– Nu vreau să continui cu interogatoriul.

– Bine. Atunci lasă prostiile și fă-mi o propunere pe care s-o...

– Renunț la pedeapsa cu moartea. Cer între 25 de ani și viață, fără eliberare condiționată.

– Nu merge. Ultimul lucru pe care mi l-a spus Woodson înainte de a pleca a fost că e dispus să riște. Merg până la 15 ani, maximum. Cred că pot să-l conving să accepte asta.

– Nici vorbă. Mă trimit înapoi la cazurile cu droguri, dacă-ți dau așa

ceva pentru două crime comise cu sânge rece. Cea mai bună ofertă a mea e de 25 de ani, cu posibilitate de eliberare condiționată. Nu e rău pentru ce-a făcut cu ăia doi copii.

Am încercat să-i citesc expresia. Am decis că era cea mai bună ofertă pe care o putea face, și chiar nu era rău pentru ce făcuse Barnett Woodson.

– Nu știu, am spus. Cred că o să aleagă să riște.

– Trebuie să-l convingi, Haller. Mai jos de-atât nu pot să-ți ofer, și dacă îți continui interogatoriul s-a zis cu cariera mea în procuratură.

Am ezitat.

– Stai așa, ce-mi spui tu aici, Jerry? Că trebuie să-ți descurc încurcăturile?

– Îți spun că e o ofertă cinstită pentru cineva care e atât de vinovat. Du-te și fă-ți vrăjile, Mick. Convinge-l. Amândoi știm că n-o să mai stai multă vreme la biroul apărătorilor din oficiu. Și s-ar putea ca într-o bună zi să ai nevoie de o favoare de la mine.

M-am uitat la el, înregistrând quiproquoul ofertei. Îl ajut și, undeva în viitor, mă ajută și el pe mine, iar Barnett Woodson face câțiva ani de pușcărie în plus.

– Are noroc dacă rezistă cinci ani acolo, să nu mai vorbim de 25, a spus Vincent. Ce contează pentru el? Dar tu și cu mine? Suntem pe cai mari, Mickey. Ne putem ajuta unul pe altul aici.

Am dat încet din cap. Vincent era numai cu câțiva ani mai mare ca mine, dar încerca să se comporte ca și când ar fi fost vreun înțelept bătrân.

– Treaba e, Jerry, că dacă aș face ce-mi sugerezi tu, n-aș mai putea să mă uit vreodată în ochii vreunui client.

M-am ridicat și mi-am adunat documentele. Planul meu era să mă duc înapoi și să-i spun lui Barnett Woodson să riște și să mă lase să văd ce pot face.

– Ne vedem după pauză, am spus.

Și apoi am plecat.

DOI

2007

Era prea devreme în cursul săptămânii ca Lorna să mă sune și să mă întrebe ce fac. De obicei, aștepta până joia. Niciodată marțea. Am răspuns la telefon gândindu-mă că trebuie să fie mai mult decât un telefon de verificare.

– Lorna?

– Mickey, unde ai fost? Te-am sunat toată dimineața.

– Am fost la jogging. Tocmai am ieșit de la duș. E totul în regulă?

– Eu sunt bine. Tu?

– Sigur. Ce s-a...?

– Ai o întâlnire imediat cu judecătoarea Holder. Vrea să te vadă – ultrarapid.

Asta m-a surprins.

– Despre ce?

– Tot ce știu e că a sunat Michaela, apoi judecătoarea.

Michaela Gill era grefiera judecătoarei. Iar Mary Townes Holder, judecător-șef al Curții Superioare din Los Angeles, nu suna avocații fără un motiv serios.

– Ce i-ai spus?

– I-am spus că azi nu ai tribunal și s-ar putea să fii pe terenul de golf.

– Eu nu joc golf, Lorna.

– Uite ce e, n-am putut să mă gândesc la altceva.

– Bine, o sun pe judecătoare. Dă-mi numărul.

– Mickey, judecătoarea vrea să te *vadă* la ea în birou. Așa că du-te, pur și simplu.

– OK, mă duc. Trebuie să mă îmbrac.

– Mickey? Cum te simți, pe bune?

Îi cunoșteam codul. Știam ce mă întreabă de fapt. Nu voia să apar în fața unui judecător dacă nu eram pregătit pentru asta.

– Nu trebuie să-ți faci griji, Lorna. Sunt în regulă. O să fiu bine.

– OK. Spune-mi ce se petrece, imediat ce poți.

Mă simțeam de parcă făcea instrucție cu mine soția, nu fosta soție.

– Nu-ți face griji. Așa o să fac.

Ca judecător-șef al Curții Superioare din Los Angeles, Mary Townes Holder își desfășura cea mai mare parte a activității în spatele ușilor închise. Sala ei de judecată mai era ocazional folosită, dar treaba ei era, în principal, administrarea sistemului judiciar din comitatul Los Angeles. Mai bine de 250 de posturi de judecători și 40 de tribunale intrau sub autoritatea ei. Orice citație avea numele ei la semnătură, și orice loc de parcare din garajul tribunalului avea aprobarea ei. Judecătoarea Holder hotăra dacă un judecător funcționează în Beverly Hills sau în Compton, dacă judecă dosare financiare cu miză mare în tribunalul civil, sau cazuri sfâșietoare de divorț în tribunalul familial.

Mă îmbrăcasem rapid, cu ceea ce consideram costumul meu norocos. Era un costum italienesc, de import, de la Corneliani, pe care obișnuiam să-l port în zilele de verdict. Trebuise să-l scot din sacul de plastic în care zăcea, în fundul dulapului. După aceea, mă grăbisem către centru, spunându-mi că s-ar putea să mă îndrept spre vreun fel de verdict eu însumi. Mintea îmi gonea printre cazurile și clienții pe care-i lăsasem în urmă anul ce trecuse. Din câte știam, nu era nimic lăsat în aer. Dar poate că apăruse vreo plângere, și judecătoarea își făcea propria anchetă. Am intrat în sala ei de judecată trepidând.

Sala era întunecată și boxa grefierului era goală. Am deschis portița și mă îndreptam spre ușa care ducea în spate, când aceasta s-a deschis și a ieșit Michaela Gill. M-a poftit înăuntru fără întârziere.

Am găsit-o pe judecătoare singură în birou, lucrând la masa masivă din lemn întunecat. Era îmbrăcată într-un costum vișiniu și era atrăgătoare și îngrijită, cu o siluetă suplă și păr castaniu tuns scurt, fără fasoane. N-o mai întâlnisem niciodată, dar știam că fusese procuror timp de 20 de ani înainte de a fi numită judecător de către un guvernator conservator.

– Domnule Haller, vă mulțumesc că ați venit, a spus ea. Mă bucur că secretara v-a găsit în cele din urmă.

– Nu e secretara mea, doamnă judecător. Dar m-a găsit. Îmi pare rău că a durat atât.

– Mă rog, sunteți aici. Nu ne-am cunoscut până acum, nu-i așa? Am avut un caz cu tatăl dumneavoastră, cândva. Eram al doilea asistent, abia ieșisem de pe băncile facultății de Drept de la USC. Era un caz de crimă, și m-au lăsat să mă ocup de unul din martori. M-am pregătit o săptămână pentru interogatoriu, și tatăl dumneavoastră l-a distrus pe martor la contra-interogatoriu în zece minute.

Am dat din cap. De-a lungul anilor, întâlnisem avocați mai în vârstă care aveau istorisiri cu Mickey Haller senior. Eu aveam foarte puține.

– Dar nu pentru asta v-am chemat aici, a spus ea. Îl cunoșteați pe Jerry Vincent?

M-a șocat timpul trecut pe care-l folosise.

– Jerry? Da, îl știu pe Jerry. Ce e cu el?

– E mort.

– Mort?

– Asasinat, de fapt.

– Când?

– Aseară. Îmi pare rău. Erați apropiați?

O întrebare bună.

– Am avut cazuri în care am fost adversari, când el era la procuratură și eu eram apărător din oficiu. Amândoi am plecat și ne-am deschis birouri individuale cam în același timp, și de-a lungul anilor am lucrat unele cazuri împreună, ne-am ținut unul altuia locul când era nevoie.

Aveam o relație profesională cu Jerry Vincent. Când și când, ciocneam câte un pahar la Four Green Fields, dar ar fi fost o exagerare să spun că eram apropiați. Știam foarte puține despre el în afara lumii avocaturii. Auzisem ceva despre un divorț, cu o vreme în urmă, dar nu-l întrebasem niciodată despre asta.

– Păreți să uitați, domnule Haller, dar eram la procuratură când domnul Vincent era o tânără stea în ascensiune. Dar apoi a pierdut un caz important și steaua lui a apus. Parcă-mi aduc aminte că dumneavoastră ați fost avocatul apărării.

– Barnett Woodson. Am obținut o achitare pentru o dublă omucidere.

– Și atunci de ce ar fi lucrat Jerry cu dumneavoastră?

– Pentru că la vreo doi ani după aceea, făcea de cinci ori mai mulți bani decât în procuratură. M-a sunat și mi-a mulțumit că i-am arătat calea cea dreaptă.

Judecătoarea a dat din cap, semnificativ.

– Voia bani.

Am ridicat din umeri, ca și când mi-ar fi fost dezagreabil să răspund în numele unui om mort. Apoi am încercat să mă întorc la asasinarea lui Jerry Vincent.

– Nu-mi vine să cred că Jerry a fost ucis. Știți ce s-a întâmplat?

– A fost găsit aseară, târziu, împușcat în mașina lui, în garajul de la birou. Mi s-a spus că poliția e încă la scena crimei și că nu s-a făcut nici o arestare. Asta vine de la un reporter de la *Times* care a sunat la biroul meu să întrebe ce se întâmplă acum cu clienții domnului Vincent – mai ales cu Walter Elliot.

Am dat din cap. În ultimele 12 luni fusesem într-un fel de vid, dar nu era atât de ermetic încât să nu fi auzit despre cazul mogulului lumii filmului, unul din cazurile cele mai importante pe care le primise Vincent. Walter Eliot era președintele/proprietarul Archway Pictures, și un om foarte puternic la Hollywood. Fusese acuzat de uciderea soției sale și a amantului acesteia, când îi descoperise împreună într-o casă de pe plajă, în Malibu. Cazul se bucura de multă atenție în mass-media.

Judecătoarea mi-a întrerupt reveria.

– Cunoașteți RPC 2-300?

Am mijit ochii.

– Hm... nu tocmai.

– Să vă împrospătez memoria. Este secțiunea din regulamentul de conduită profesională al Baroului din California care se referă la transferul sau vânzarea unui cabinet de avocatură. Se pare că domnul Vincent v-a numit secund în contractul standard de reprezentare, dar apoi, acum vreo zece ani, a introdus o moțiune prin care stipula transferul către dumneavoastră al cabinetului lui, în cazul în care deceda sau devenea incapabil de muncă.

M-am uitat lung la ea, fără să spun nimic. Știam de clauza din contractul standard al lui Vincent. O aveam și eu în al meu, numindu-l pe el. Dar acum judecătoarea îmi spunea că aveam toate cazurile lui Jerry, inclusiv pe Walter Elliot. Oricare dintre clienți era liber să își aleagă un alt avocat, dar eu aveam prima șansă.

Nu mai avusesem un client de peste un an, și planul era să reintru în joc încet, nu cu o agendă atât de plină cum era cea pe care, se pare, o moștenisem.

– Cu toate acestea, a spus judecătoarea, am verificat cu unii din judecători și am aflat că nu mai practicați de aproape un an. Nu am găsit nici o

explicație pentru acest lucru. Înainte de a emite un ordin prin care să vă numesc avocat înlocuitor, vreau să mă asigur că nu predau persoanei greșite clienții domnului Vincent.

– Doamnă judecător, aveți dreptate. Am cam ieșit din joc pentru o vreme. Dar tocmai am început să fac pași către întoarcere.

Ochii ei erau ațintiți într-ai mei.

– De ce ați ieșit din joc?

Am vorbit foarte atent.

– Acum vreo doi ani am avut un caz. Numele clientului era Louis Roulet...

– Îmi amintesc cazul, domnule Haller. Ați fost împușcat. Dar parcă-mi amintesc știrile care spuneau că v-ați întors la muncă.

– Da, am spus eu, dar m-am întors prea devreme. Fusesem împușcat în stomac, și brusc am început să am dureri, și doctorii au spus că e hernie. Așa că am fost operat, au apărut complicații, dureri și mai mari, și, în fine, m-a scos din circulație pentru o vreme. Am hotărât ca a doua oară să nu mă întorc până nu sunt sigur că sunt pregătit.

Judecătoarea a dat din cap cu compasiune. Probabil că făcusem bine să nu pomenesc de dependența de analgezice și de șederea la dezintoxicare.

– Banii nu erau o problemă, am spus. Am primit o compensație de la compania de asigurare. Nu m-am grăbit să mă întorc, dar acum sunt pregătit.

– Atunci bănuiesc că e destul de convenabil să moșteniți un birou, nu? a spus ea pe un ton suav.

– Tot ce pot să vă spun e că o să am grijă de clienții lui Jerry.

Judecătoarea a dat din cap, dar nu s-a uitat la mine. Știam semnele. Știa ceva care o sâcâia. Poate că știa de clinica de dezintoxicare.

– Conform evidențelor Baroului, ați fost apostrofat de mai multe ori, a spus.

– Istorie antică, doamnă judecător. Numai tehnicalități. Dacă ați suna astăzi la Baroul California, sunt sigur că vi s-ar spune că sunt în regulă.

Și-a lăsat ochii asupra documentului pe care-l avea în față.

– Foarte bine atunci, a spus.

A semnat pe ultima pagină. Am simțit cum inima începe să-mi bată mai repede, de încântare.

– Aveți aici un ordin prin care transfer biroul către dumneavoastră, a spus judecătoarea. O să vă urmăresc cu atenție. Vreau o listă actualizată

înainte de începutul săptămânii viitoare. Situația fiecărui caz. După aceea vreau informări bilunare. M-am făcut înțeleasă?

– Perfect, doamnă judecător. Cât timp doriți să vă prezint rapoartele?

Fața i s-a înăsprit.

– Până când vă spun să încetați.

Mi-a întins ordinul.

– Dacă aș fi în locul dumneavoastră, m-aș duce urgent la biroul lui și mi-aș proteja noii clienți de orice percheziție ilegală a poliției în urma căreia li s-ar putea ridica dosarele. Dacă aveți vreo problemă, sunați-mă.

– Da, doamnă judecător. Vă mulțumesc.

– Noroc, domnule Haller.

M-am ridicat și am ieșit din încăpere. Odată ieșit pe hol, am citit documentul, confirmând că ceea ce se petrecuse înăuntru e real.

Era. Îmi acorda acces imediat în biroul avocatului decedat, la dosare și la conturile bancare în care fuseseră depuse avansurile de la clienți.

Mi-am scos telefonul și am sunat-o pe Lorna Taylor. I-am cerut să vină la adresa biroului lui Jerry Vincent. I-am cerut să se întâlnească acolo cu mine, și să aducă și două sendvișuri.

– De ce? a întrebat ea.

– Pentru că n-am mâncat de prânz.

– Nu, de ce ne ducem la biroul lui Jerry Vincent?

– Pentru că tocmai am reintrat în pâine.

Eram în Lincolnul meu, în drum spre biroul lui Jerry, când m-am gândit la ceva și am sunat-o din nou pe Lorna.

– O să am nevoie de un investigator. Ce părere ai, dacă l-aș suna pe Cisco?

Cisco era Dennis Wojciechowski, prietenul ei de vreun an. Eu eram cel care le făcuse cunoștință, când îl folosisem pe el la un caz. Din câte auzisem, locuiau împreună.

– Păi, nu am nici un fel de problemă să lucrez cu Cisco. Dar aș vrea să-mi spui despre ce e vorba.

Lorna îl știa pe Jerry Vincent ca pe o voce la telefon. Nu-mi aminteam dacă se văzuseră vreodată față-n față. Avusesem intenția să-i spun veștile în persoană, dar lucrurile se mișcau prea repede pentru asta.

– Jerry Vincent e mort. A fost asasinat aseară, și eu am prima șansă la toate cazurile lui. Inclusiv Walter Elliot.

Lorna a rămas mută o lungă clipă înainte de a răspunde.

– Doamne... cum? Era un om atât de drăguț.

– Nu-mi aminteam dacă v-ați cunoscut sau nu.

Lorna lucra din apartamentul ei din West Hollywood. Toate apelurile mele treceau pe la ea, și tot ea îmi emitea facturile. Dacă ar fi existat un spațiu fizic pentru firma juridică a lui Michael Haller și Asociații, atunci acela trebuia să fie apartamentul ei. Dar nu existau asociați, iar când lucram, biroul meu era bancheta din spate a mașinii mele. Asta lăsa foarte puține șanse ca Lorna să se întâlnească cu vreunul din cei cu care aveam eu de-a face.

– A venit la nunta noastră, nu-ți amintești?

– Așa e. Am uitat.

– Avea familie?

– Cred că era divorțat. Nu știu dacă avea copii.

Lorna n-a spus nimic. Amândoi eram ocupați cu propriile gânduri.

– Lasă-mă să închid, ca să-l sun pe Cisco, am spus eu în cele din urmă.

– Bine. Ce fel de sendviș vrei?

– Oprește-te la Dusky și ia-mi unul din alea cu curcan și sos de merișoare. Și ia ceva și pentru Cisco, în caz că-i e foame.

– Bine.

Am închis și am format numărul lui Dennis Wojciechowski. Când a răspuns, am auzit un amestec de vânt și de zgomot de eșapament. Era pe motocicletă și, cu toate că avea microfon și receptor în cască, a trebuit să țip.

– Sunt Mickey Haller. Oprește undeva.

Am așteptat și am auzit cum oprește motorul.

– Ce se-ntâmplă, Mick? a întrebat el când s-a făcut în fine liniște. N-ai mai dat nici un semn de multă vreme.

Wojciechowski era un investigator independent pe care-l folosisem de câteva ori pentru cazurile mele. Așa o cunoscuse pe Lorna, când venise să-și ia onorariul. Dar îl cunoscusem cu vreo zece ani înainte de asta, din cauza asocierii lui cu clubul de motocicliști Road Saints, al căror avocat de facto eram. Pentru că în grup exista deja un Dennis – și cum numele lui de familie, Wojciechowski, era intolerabil de dificil de pronunțat – îl numiseră Puștiul Cisco, din cauza mustății și a tenului închis. Bărbat solid și impozant, cu mustața acum tunsă scurt și căruntă, Cisco era un investigator atent și inteligent. Și putea fi și intimidant fizic atunci când era nevoie, un atribut foarte util.

– Unde ești? am întrebat. Lucrezi la vreun caz?

– Nu, doar o plimbare. În Burbank. De ce, ai ceva pentru mine? Ai acceptat un caz, în fine?

– O mulțime de cazuri. Și o să am nevoie de un investigator.

I-am dat adresa biroului lui Vincent și i-am cerut să ne întâlnim acolo. Știam că Vincent își folosise probabil propriii investigatori, și că riscam să pierd niște vreme cât Cisco se punea la curent, dar voiam un investigator în care să pot avea încredere.

După ce am închis telefonul mi-am dat seama că trecusem de biroul lui Vincent de pe Broadway. Am pierdut zece minute întorcându-mă și prinzând semafoare pe roșu, și am decis să angajez cât de repede un șofer, ca să mă pot concentra asupra cazurilor, nu a adreselor.

Biroul lui Vincent era într-o structură cu șase etaje, numită simplu Centrul Juridic. Apropierea de tribunalele din centru însemna că e o clădire plină de avocați pledanți. Am văzut intrarea în garaj și am cotit.

În timp ce scoteam tichetul din automat, un polițist în uniformă s-a apropiat de mașină.

– Domnule, facem o investigație la scena unei crime. Nu se poate parca pe primul nivel. Încă nu s-a încheiat ancheta.

Am dat din cap și am pornit în sus pe rampă. Primul nivel era gol, cu excepția a două mașini de patrulă și a unui BMW coupé negru, care era ridicat pe platforma unui camion din garajele poliției. Mașina lui Jerry Vincent, mi-am spus. Doi polițiști mi-au făcut semn să-mi văd de drum. Nu am găsit loc de parcare decât la etajul al treilea.

Biroul pe care-l căutam era la primul nivel, în partea din față a clădirii. Ușa din sticlă opacă nu era încuiată. Am intrat în zona recepției. În spatele biroului stătea o femeie cu ochii roșii de plâns.

– Sunteți de la poliție? m-a întrebat.

– Nu, nu sunt, am replicat.

– Atunci, îmi pare rău, dar biroul este închis astăzi.

Am scos din buzunarul hainei ordinul judecătoarei Holder.

– Nu și pentru mine, am spus.

Ea a desfăcut documentul și s-a uitat la el.

– Ce e asta?

– E un ordin judecătoresc, am spus. Numele meu e Michael Haller, și judecătoarea Holder m-a numit înlocuitorul lui Jerry Vincent în relația cu clienții lui. Asta înseamnă că o să lucrăm împreună.

Ea a scuturat din cap ca și când ar fi vrut să îndepărteze o amenințare invizibilă.

– Nu puteți face asta. Domnul Vincent nu ar dori așa ceva.

Am luat ordinul judecătoresc din mâna ei.

– De fapt, pot. Judecătorul-șef al Curții Superioare din Los Angeles mi-a ordonat să o fac. Și, dacă te uiți la contractele de reprezentare pe care le-au semnat clienții domnului Vincent, o să găsești numele meu deja menționat ca avocat asociat. Știu că a fost o zi grea pentru tine. A fost grea și pentru mine – îl știam pe Jerry încă de când era la procuratură. Așa că ai toată simpatia mea.

Am așteptat, dar n-am primit nici un răspuns. Am insistat.

– O să am nevoie de câteva lucruri ca să încep. Mai întâi, agenda lui Jerry. Vreau să întocmesc o listă de cazuri active...

– A dispărut, a spus ea brusc.

– Ce a dispărut?

– Laptopul lui. Poliția mi-a spus că cine a făcut asta i-a luat și servieta din mașină. Ținea totul pe laptop.

– Vrei să spui și agenda? Nu avea o copie printată?

– Ținea totul pe laptop și ținea o copie în portofoliul vechi pe care-l purta după el. Și amândouă au dispărut.

Am dat din cap. Agenda lipsă nu era o problemă insurmontabilă.

– Dar dosarele? Avea vreunul în servietă?

– Nu cred. Ținea toate dosarele aici.

– OK, bine. O să am nevoie să văd și registrele contabile pentru conturile operative și profesionale.

– Nu puteți să-i luați banii.

– Nu îi... îmi cer scuze. Hai s-o luăm de la capăt. Cum te cheamă?

– Wren Williams.

– OK, Wren, să-ți explic. Nu sunt banii lui. Sunt banii clienților, și până când clienții spun altceva, clienții lui sunt clienții mei. Acum vreau să te hotărăști dacă ești cu mine sau împotriva mea, Wren. Pentru că, dacă ești cu mine, vreau să-mi dai lucrurile pe care ți le cer. Dacă ești împotriva mea, vreau să pleci acasă chiar acum.

– Detectivii mi-au spus să stau aici până termină ei.

– Ce detectivi? N-am văzut decât vreo doi polițiști în uniformă.

– Detectivii din biroul domnului Vincent.

– Ai lăsat...

Nu am terminat fraza. Am înconjurat biroul, m-am îndreptat către cele două uși de pe peretele din spate și am ales-o pe cea din stânga.

Biroul lui Jerry Vincent era mare, opulent și gol. M-am răsucit în jurul propriei axe până când am dat nas în nas cu un pește împăiat și pus pe o placă de lângă ușă. Peștele era de un verde frumos, cu burtă albă, cu trupul arcuit de parcă tocmai ar fi sărit din apă. Avea gura deschisă.

Pe o placă de alamă scria: *Dacă aș fi ținut gura închisă, n-aș fi ajuns aici.* Bună filozofie de viață, mi-am spus eu.

Am auzit sunetul unui sertar metalic trântit și m-am răsucit din nou în loc. În celălalt capăt al încăperii era o ușă deschisă și se vedea lumină. M-am apropiat grăbit și am deschis ușa de perete. Era arhiva, o încăpere mare și fără ferestre, cu șiruri de fișete. La masa de lucru de lângă perete erau doi bărbați. Unul bătrân, unul tânăr, cu sacourile atârnate pe spătarele scaunelor. Le-am văzut armele și tocurile, și ecusoanele prinse la curea.

– Ce faceți? am spus eu, țâfnos.

Bărbații au ridicat capul din teancurile de dosare. Ochii detectivului mai bătrân s-au mărit de surpriză când m-a văzut.

– LAPD, a spus el. Și cred că ar trebui să te întrebăm același lucru.

– Astea sunt dosarele mele, și trebuie să le lăsați din mână în clipa asta.

Am scos din nou ordinul judecătoresc din buzunar.

– Numele meu e...

– Știu cine ești, a spus cel bătrân, ridicându-se. Dar tot nu știu ce cauți aici.

I-am întins ordinul.

– Am fost numit înlocuitor al lui Jerry Vincent de către judecătorul-șef al Curții Superioare. Nu ai nici un drept să te afli aici, domnule detectiv. E o violare a dreptului clienților mei de a fi protejați împotriva percheziției și confiscării ilegale. Dosarele astea conțin informații confidențiale între avocat și client.

Detectivul a dat foile până la semnătură. N-a părut impresionat.

– Vincent a fost ucis, a spus el. Identitatea asasinului poate fi într-unul din dosarele de aici. Trebuie să...

– Nu, ce trebuie să faceți e să ieșiți din camera asta.

Pe fața detectivului nu s-a mișcat nici un mușchi.

– Consider camera asta parte din scena unei crime, a spus el. Tu trebuie să pleci.

– Citește ordinul, domnule detectiv. Nu plec nicăieri. Scena crimei e

afară, în garaj, și nici un judecător din LA n-o să te lase s-o extinzi la biroul ăsta. E timpul să plecați.

– Dacă plec, închid locul ăsta și-l sigilez.

Detestam să mă încontrez cu polițiștii, dar uneori nu aveam de ales.

– Fă asta, și într-o oră l-am desigilat. Și o să stai în fața unui judecător, să-i explici cum ai călcat în picioare drepturile fiecăruia din clienții lui Vincent.

Detectivul a zâmbit ca și când ar fi fost ușor amuzat. A ridicat ordinul judecătoresc.

– Asta-ți dă întregul birou? Păi, cred că asta te pune pe lista noastră.

– Ce listă?

– Lista de suspecți.

– Asta e ridicol. De ce aș fi pe listă?

– Tocmai ne-ai spus de ce. Ai moștenit toți clienții victimei. Asta trebuie să fie o oarecare pleașcă financiară, nu? Vrei să ne spui unde ai fost aseară, între 8 și miezul nopții?

A rânjit din nou la mine, fără pic de căldură, cu zâmbetul acela de polițist, bine repetat. Ochii lui erau atât de întunecați încât nu vedeam linia dintre pupilă și iris. Ca ochii de rechin, nu păreau să aibă nici un fel de lumină.

– Nici măcar nu am de gând să-ți explic cât de ridicol e, am spus. Nici măcar nu știam că sunt în cărți pentru asta.

– Nu-ți face griji, te verificăm noi.

– Bine. Acum vă rog să plecați, sau o sun pe judecătoare.

Detectivul a luat un dosar de pe masă și mi l-a trântit în brațe.

– Uite unul din dosarele tale noi, domnule avocat. Vezi să nu te îneci cu el.

A pornit spre ușă și partenerul lui l-a urmat. Aveam sentimentul că nu era ultima oară când aveam de-a face cu ei.

– Uite ce e, domnilor detectivi, îmi pare rău că a ieșit așa. Nici măcar nu știu ce am aici. Dați-mi niște timp să...

– Nu avem timp, a spus cel bătrân. Pierdem avantajul și pierdem cazul. Înțelegi în ce te bagi aici? Cine l-a omorât pe Vincent în garajul ăla îl aștepta. Știau unde e și cum să dea de el. A intrat într-o ambuscadă. Dacă aș fi în locul tău, aș fi atent cu clienții ăștia noi. Jerry Vincent își cunoștea asasinul.

– Stai, am spus. Ai o carte de vizită? Dă-mi o carte de vizită.

Detectivii s-au întors. Cel mai bătrân a scos o carte de vizită din buzunar și mi-a dat-o.

– Ai acolo toate numerele mele.

– Lasă-mă să mă orientez puțin aici și te sun să stabilim ceva. Trebuie să existe o cale să cooperăm fără să încălcăm drepturile nimănui.

– Cum zici tu, domnule avocat.

M-am uitat la numele de pe cartea de vizită. Harry Bosch.

– Domnule detectiv Bosch, succes cu cazul. Sper să-i dai de cap.

Bosch a dat din cap, și gestul mi s-a părut vag familiar. S-a întors și a ieșit după partenerul lui.

– Domnule detectiv, ne-am mai întâlnit vreodată, la vreun caz?

Bosch a zâmbit șmecher și a clătinat din cap.

– Nu, a spus el. Dacă aș fi fost în vreunul din cazurile tale, m-ai fi ținut minte.

TREI

O oră mai târziu, eram așezat la biroul lui Jerry Vincent, cu Lorna Taylor și Dennis Wojciechowski în fața mea. Ne mâncam sendvișurile, dar nimeni nu avea prea multă poftă de mâncare, având în vedere ce i se întâmplase predecesorului meu.

O trimisesem pe Wren Williams acasă. Nu reușea să se oprească din plâns și obiecta continuu la faptul că preluam controlul cazurilor șefului ei mort. M-a întrebat dacă o s-o concediez, și i-am spus că încă nu eram hotărât, dar să vină la muncă a doua zi, ca de obicei.

Cu Jerry Vincent mort și Wren Williams plecată, bâjbâiam prin întuneric, până când Lorna s-a prins care e sistemul de îndosariere și a început să scoată dosarele cazurilor în desfășurare. Din însemnările calendaristice din fiecare dosar, Lorna a reușit să creeze o agendă generală – o componentă-cheie în viața profesională a oricărui avocat pledant. Odată ce am întocmit o agendă, am reușit să respir mai ușor.

Agenda nu era încărcată. Câteva audieri ici și colo, dar era evident că Vincent păstra agenda deschisă înaintea procesului lui Walter Elliot, care era programat să înceapă în nouă zile.

– Deci, să-i dăm drumul, am spus. Conform agendei pe care am întocmit-o, am o pronunțare în 45 de minute. Am putea avea o discuție preliminară, după care să vă las pe voi doi aici și să mă duc la tribunal. Apoi mă întorc aici ca să văd cât ați avansat, înainte ca Cisco și cu mine să începem să batem la uși.

Amândoi au dat din cap, cu gurile pline.

Lorna era la fel de frumoasă ca întotdeauna. Era uluitoare, cu păr blond și ochi care te făceau să crezi că ești centrul universului. O ținusem pe sala-

riu tot anul. Îmi puteam permite, cu banii luați de la asigurare, și nu voiam să risc să o găsesc angajată de alt avocat când mă întorceam la lucru.

– Să începem cu banii, am spus.

Lorna a încuviințat din cap. Trecuse de la dosarele active la registrele bancare.

– Buuun, vești bune și vești proaste. Are 38 000 în contul operativ și 129 000 în contul fiduciar.

Am fluierat. Asta era o sumă imensă pentru un cont fiduciar. Banii de la clienți intră în contul fiduciar și, pe măsură ce se prestează servicii, sunt transferați în contul operativ. Întotdeauna prefer să am mai mulți bani în contul operativ pentru că, odată mutați din contul fiduciar, banii sunt ai mei.

– Există un motiv pentru care e așa de dezechilibrat, a spus Lorna. Tocmai a depus vineri un cec de o sută de mii de dolari, de la Walter Elliot.

Am bătut cu creionul în calendarul pe care îl schițasem pe un blocnotes.

– Procesul Elliot începe joia viitoare. A luat o sută de mii avans. Imediat ce terminăm aici, verifică dacă cecul are acoperire.

– Am înțeles.

– Dacă o sută de mii sunt de la Elliot, de la cine e restul?

Lorna a deschis unul din registrele contabile. Fiecare dolar dintr-un cont fiduciar trebuie justificat și atribuit clientului în numele căruia este păstrat. Un avocat trebuie să poată determina cât de mult din avansul unui client s-a transferat în contul operativ și s-a folosit, și cât de mult a rămas, ca rezervă, în contul fiduciar. O sută de mii din contul fiduciar al lui Vincent era rezervată pentru procesul lui Elliot. Rămâneau numai 29 000 pentru restul cazurilor active. Nu era prea mult, având în vedere teancul de dosare pe care le adunaserăm.

– Astea sunt veștile proaste, a spus Lorna. Se pare că sunt numai cinci sau șase cazuri cu depozite fiduciare. Pentru restul de cazuri active, banii au fost deja transferați în contul operativ, au fost cheltuiți, sau clienții sunt datori firmei. Are doi clienți care plătesc în rate, înaintea proceselor – Samuels și Henson. Amândoi sunt cam cu cinci mii în întârziere.

M-am uitat la notițele mele. Și Samuels și Henson erau pe una din listele secundare pe care le compilasem în timp ce treceam în revistă cazurile active. Era o listă a cazurilor la care voiam să renunț, dacă se putea. Dacă era ceva ce nu-mi plăcea la un caz, atunci ajungea pe lista secundară.

– Nici o problemă, am spus eu. Îi lăsăm să plece.

Samuels era acuzat de omucidere în timp ce conducea sub influența

băuturilor alcoolice, iar Henson de jaf în formă agravantă. Pentru moment, Patrick Henson mi-a reținut atenția pentru că Vincent intenționa să-și construiască apărarea în jurul dependenței clientului de analgezice. Voia să construiască un caz în care doctorul care exagerase cu prescrierea de medicamente pentru Henson era cel mai vinovat de consecințele dependenței pe care o crease.

Eram intim familiarizat cu acest tip de apărare, pentru că îl folosisem în mod repetat în ultimii doi ani, în încercarea de a mă autoabsolvi de numeroasele infracțiuni pe care le comisesem ca tată, fost soț și prieten. Dar l-am plasat pe Henson în ceea ce numeam grămada de gunoi, pentru că în adâncul sufletului știam că apărarea aceea nu era valabilă – cel puțin, nu pentru mine.

Lorna a dat din cap și a notat.

– Câte sunt în grămada de gunoi?

– Am numărat 31 de cazuri active, am spus eu. Dintre ele, cred că numai șapte sunt de aruncat.

– Crezi că judecătoarea o să te lase să renunți la ele?

– Nu. Dar o să găsesc eu o cale. Altceva?

Lorna a scuturat din cap.

– Cam asta ar fi. Cât ești la tribunal, eu sun la bancă. Vrei să avem amândoi putere de semnătură pentru cont?

– Da, exact ca la conturile mele.

Nici măcar nu mă gândisem la potențiala dificultate de a pune mâna pe banii lui Vincent. Pentru asta o aveam pe Lorna. Se pricepea la afaceri într-un fel în care eu nu mă pricepeam.

M-am uitat la ceas. Aveam zece minute până când trebuia să plec la tribunal.

– Cisco, tu ce ai găsit?

Îi cerusem mai devreme să-și sune contactele și să monitorizeze cât se putea de precis investigația în cazul lui Vincent.

– Nu mare lucru, a spus el. Am sunat un tip pe care-l știu, de la criminalistică, și încă se mai procesează toate dovezile. Vincent a fost împușcat de cel puțin două ori, și la scena crimei nu s-au găsit cartușele. Cineva de la comunicații mi-a spus că primul apel a venit la 12:43.

– Există o idee generală despre ce s-a întâmplat?

– Se pare că Vincent a lucrat până târziu, ceea ce făcea în fiecare luni. Și-a pus documentele în servietă, a încuiat și a plecat. S-a dus în garaj, s-a ur-

cat în mașină și a fost împușcat de două ori pe geamul de pe partea șoferului. Când l-au găsit, mașina era scoasă din viteză, cu motorul pornit. Aseară temperatura a fost puțin peste 15 grade. Ar fi putut să coboare geamul pentru că-i plăcea răcoarea, sau pentru cineva care se apropia de mașină.

– Cineva pe care-l cunoștea.

M-am gândit la ce-mi spusese detectivul Bosch.

– Nu era nimeni de serviciu la garaj?

– Nu, angajatul pleacă la 6. După asta, ori bagi monede în automat, ori îți folosești permisul lunar. La intrare și ieșire sunt camere video, dar nu au înregistrat nimic util.

– Cine l-a găsit pe Jerry?

– Paznicul trece prin garaj de câteva ori pe noapte.

Am dat din cap, gândindu-mă că ucigașul cunoștea garajul.

– OK, continuă cu chestia asta. Ce știi despre detectiv?

– Harry Bosch. Se pare că e unul din cei mai buni. S-a pensionat acum câțiva ani, și șeful poliției personal l-a chemat înapoi. Numele întreg e Hieronymus Bosch. Are 33 de ani în poliție, și știi ce înseamnă asta.

– Nu, ce înseamnă?

– Păi, conform programului de pensii de la LAPD, după treizeci de ani atingi maximum, așa că – din punct de vedere economic – nu mai are sens să rămâi.

– Decât dacă ești un om cu o misiune. Stai așa, am spus eu. Ai spus Hieronymus Bosch? Ca pictorul?

– Nu știu de nici un pictor. Dar ăsta e numele. Rimează cu „anonymus", mi s-a spus. Ciudat, dacă vrei părerea mea.

– Nu e mai ciudat decât Wojciechowski – dacă vrei părerea mea.

– Credeam că nu-l cunoști, Mickey, a spus Lorna.

– Nu l-am întâlnit până astăzi, dar numele... cunosc numele.

– Vrei să spui, din tablouri?

Nu voiam să încep o discuție despre povești de demult.

– Nu contează. Trebuie să plec.

M-am ridicat.

– O să fiu în sala judecătoarei Champagne. Iau cu mine câteva din dosarele active, să mai citesc la ele cât aștept.

– Te conduc până la ieșire, a spus Lorna.

Am văzut-o aruncând o privire spre Cisco. Am ieșit în zona recepției. Știam ce are de gând să spună, și am lăsat-o.

– Mickey, ești sigur că ești pregătit pentru asta?

– Absolut.

– Nu ăsta era planul. Era vorba să ne facem revenirea încet, să luăm un caz, două. Tu te înhami la un cabinet întreg.

– Nu facem repetiții.

– Uite ce e, fii serios.

– Nu-ți dai seama că e mai bine decât plănuiserăm? Cazul Eliott e ca și când am avea o reclamă uriașă pe care scrie cu litere de neon „Am revenit"!

– Mda, și cazul Elliot singur înseamnă atâta presiune...

– Lorna, sunt bine, sunt pregătit. Credeam că o să te bucuri de chestia asta. Pentru prima oară, de un an încoace, ne intră bani.

– Nu-mi pasă de asta. Vreau să fiu sigură că ești OK.

– Sunt mai mult decât OK. Sunt încântat. Mă simt ca și când mi-aș fi recăpătat puterile magice într-o singură zi. Nu-mi strica bucuria, OK?

S-a uitat lung la mine, eu m-am uitat lung la ea, și în fine un zâmbet reținut și-a făcut loc pe fața ei severă.

– Bine. Du-te și fă-i praf.

– Nu-ți face griji. Așa o să fac.

În ciuda asigurărilor pe care i le dădusem Lornei, în minte-mi alergau tot felul de gânduri despre munca pe care o aveam de făcut, în timp ce traversam podul care unea clădirea de birouri de garaj. Uitasem că am parcat la etajul al treilea, și a trebuit să urc pe jos căutându-mi Lincolnul. Am deschis portbagajul și am pus un teanc de dosare în geantă.

Geanta era un hibrid pe care-l cumpărasem de la un magazin numit Orașul Valizelor, pe când îmi pregăteam revenirea. Era un rucsac cu bretele, ca să-l pot purta în spate în zilele când mă simțeam în formă. Avea și o toartă, ca să-l duc ca pe o servietă, dacă doream. Și mai avea și două roți și un mâner telescopic, ca să-l pot trage după mine în zilele când mă simțeam slăbit.

În ultima vreme, zilele bune fuseseră mai multe decât cele de slăbiciune, și probabil că aș fi putut să mă descurc cu o servietă avocățească tradițională. Dar geanta avea un logo pe ea – un lanț muntos, cu SUITCASE CITY scris deasupra, cam ca semnul Hollywood. Reflectoarele măturau orizontul, completând imaginea de vis a dorinței și speranței. Cred că ăsta era adevăratul motiv pentru care-mi plăcea geanta. Pentru că știam că Orașul Valizelor nu era un magazin. Era un loc. Era Los Angeles.

Los Angeles e genul de loc în care toată lumea e de altundeva. Oameni

atrași de vis, oameni care fug de coșmar. Figurativ, literal, metaforic, toată lumea din LA are o valiză pregătită. Pentru orice eventualitate.

Când închideam portbagajul, m-a surprins să văd un bărbat lângă mașină.

– Domnule Haller, lucrez pentru *Times* și mă întrebam dacă am putea vorbi despre Jerry Vincent.

Am clătinat din cap.

– Nu știu nimic despre caz.

– Dar îi preluați clienții, nu-i așa?

– Cine ți-a spus asta?

– Reporterul nostru de la tribunal a obținut o copie a ordinului emis de judecătoarea Holder. De ce v-a ales domnul Vincent? Erați buni prieteni?

M-am strecurat în mașină, dar am lăsat portiera deschisă cât am băgat cheia în contact.

– Uite ce e, cum te cheamă?

– Jack McEvoy. Mă ocup de știrile polițienești.

– Bravo ție, Jack. Dar nu pot să vorbesc despre asta acum. Dacă vrei să-mi dai o carte de vizită, te sun când pot vorbi.

N-a făcut nici un gest ca să-mi dea o carte de vizită. Și-a pus însă cotul de capota mașinii.

– Speram să facem o înțelegere, a spus. Eu am legături la poliție, dumneavoastră aveți legături la tribunal. Îmi spuneți ce aflați, vă spun ce aflu. Am sentimentul că o să fie un caz important.

– Ai o carte de vizită?

De data asta a scos o carte de vizită din buzunar și mi-a întins-o.

– OK, s-a făcut.

I-am făcut semn să se dea la o parte și am închis portiera, apoi am pornit motorul. Era tot acolo. M-a strigat chiar când mă puneam în mișcare.

– Hei, Haller, îmi place numărul mașinii.

I-am făcut semn cu mâna și am început să cobor rampa. Am încercat să-mi amintesc în care dintre Lincolnuri eram. Am o flotă de trei mașini identice, rămase de pe vremea când eram ocupat până peste cap. În ultimul an, le foloseam prin rotație, ca să nu ruginească. Făcea parte din strategia mea de revenire, bănuiesc. Mașinile erau absolut identice, cu excepția numerelor de înmatriculare.

Când am ajuns la ghișeu și am întins tichetul, am văzut un ecran video lângă casa de marcat. Era o imagine luată de camera din spatele mașinii. Se vedea numărul meu preferențial: IWALKTHEM.

Am pufnit. Mda, sigur, eu îi fac scăpați. Mă îndreptam spre tribunal ca să mă întâlnesc pentru prima oară cu unul din clienții lui Jerry Vincent. Urma să-i strâng mâna, după care să-l scap direct în pușcărie.

Judecătoarea Judith Champagne asculta moțiuni când am intrat în sala ei de judecată, cu cinci minute înainte de ora stabilită. Alți opt avocați își așteptau rândul. Mi-am parcat geanta pe rotile lângă balustradă și i-am șoptit aprodului că mă aflu acolo ca să mă ocup, în numele lui Jerry Vincent, de sentința împotriva lui Edgar Reese. Mi-a spus că moțiunile se cam lungesc, dar Reese urmează să fie prima sentință pronunțată. Am întrebat dacă-l pot vedea pe Reese, și aprodul s-a ridicat și m-a condus la celulă.

– Edgar Reese? am spus eu.

De bare s-a apropiat un bărbat alb, mărunt, dar bine clădit.

– Numele meu e Michael Haller. Îl înlocuiesc pe avocatul tău astăzi.

Nu mi se părea că are sens să-i explic individului ce se întâmplase cu Vincent. N-ar fi făcut decât să-l provoace să-mi pună tot felul de întrebări la care nu aveam nici timp, nici informații ca să răspund.

– Unde e Jerry? a întrebat Reese.

– N-a putut să ajungă. Ați discutat sentința, când ai acceptat aranjamentul?

– Mda, mi-a spus. Cinci ani în penitenciar statal, ies în trei dacă mă port bine.

Erau mai degrabă patru, dar nu aveam de gând să deschid discuția.

– OK, bine, judecătoarea termină alte chestii, după care te aduc pe tine în sală. Procurorul o să-ți citească tot felul de chestii pe limba avocățească, răspunzi că da, ai înțeles, după care judecătoarea o să dea sentința. Un sfert de oră, de la un cap la altul.

– Nu-mi pasă cât durează. N-am de plecat nicăieri.

Am dat din cap și l-am lăsat acolo. Am bătut ușor în ușa de metal, ca să mă audă aprodul din sala de tribunal. Mi-a dat drumul să ies și m-am așezat în primul rând al galeriei. Am deschis geanta și am scos cea mai mare parte a dosarelor.

Primul era al lui Edgar Reese. Îl trecusem deja în revistă, pregătindu-mă pentru pronunțare. Era un caz obișnuit de droguri.

Următorul dosar era al lui Patrick Henson, cazul cu analgezicele la care-i spusesem Lornei că am de gând să renunț. M-am răzgândit și am deschis dosarul.

Henson era un surfer de 24 de ani din Malibu. Era profesionist, dar la ca-

pătul spectrului, cu sponsorizări și câștiguri limitate de pe urma turneelor. Într-o competiție din Maui se accidentase și-și distrusese umărul. După operație, doctorul îi prescrisese oxycodon. Un an și jumătate mai târziu, Henson era dependent, alergând după pastile care să-i alunge durerea. Și-a pierdut toți sponsorii și a ajuns pe treapta cea mai de jos când a furat un colier dintr-o casă din Malibu, unde fusese invitat de către o prietenă. Conform raportului șerifului, colierul aparținea mamei prietenei și conținea opt diamante. Era listat ca valorând 25 000 de dolari, dar Henson îl amanetase pentru patru sute, și plecase în Mexic să cumpere două sute de tablete de oxycodon.

Fusese ușor să se facă legătura între Henson și furt, iar filmul de pe camerele de securitate îl arătau amanetând colierul. Din cauza valorii ridicate, fusese acuzat de întreaga baterie de delicte: vânzare de bunuri furate și jaf, pe lângă posesie ilegală de droguri.

Când Vincent îl acceptase pe Henson drept client, surferul îi plătise primii cinci mii de dolari, avansul, în natură. Vincent luase toate cele douăsprezece plăci de surf, comandă specială pentru Trick Henson, și le vândusе prin intermediul lichidatorului lui către colecționari și pe eBay. Lui Henson îi făcuse un plan de rate lunare de câte o mie de dolari, dar acesta nu plătise nici o rată, pentru că intrase la dezintoxicare a doua zi după ce mama lui îi plătise cauțiunea. Conform dosarului, Henson încheiase cu succes dezintoxicarea și lucra cu jumătate de normă într-o tabără de surf pentru copii. Abia dacă avea din ce trăi.

Dosarul era plin de moțiuni de prelungire și alte tactici de amânare, în timp ce Vincent aștepta ca Henson să facă rost de bani. Tactica obișnuită. În dosar era un număr de telefon mobil. Îl puteam suna imediat. Întrebarea era: asta voiam?

M-am uitat la judecătoare. Încă mai erau trei avocați care-și așteptau rândul la moțiuni. M-am ridicat și i-am șoptit aprodului:

– Ies pe hol să dau un telefon.

El a dat din cap.

– Numai să nu uitați să închideți telefonul când intrați înapoi.

Am ieșit cu dosarul, am găsit un loc rezonabil de liniștit și am sunat la numărul găsit. După două țârâieli a venit răspunsul:

– Aici Trick.

– Patrick Henson?

– Da, cine e acolo?

– Sunt noul tău avocat. Numele meu e Mi...

– Heiii, stai așa. Ce s-a întâmplat cu vechiul meu avocat? I-am dat tipului ăluia, Vincent...

– E mort, Patrick. A murit aseară.

– Nuuuu.

– Ba da, Patrick. Îmi pare rău. Numele meu e Michael Haller și îi preiau cazurile. L-am trecut în revistă pe-al tău și văd că n-ai plătit nici una din ratele pe care le-ai discutat cu domnul Vincent.

– A, frate, uite care-i treaba. M-am concentrat să rămân curat, și n-am bani. OK? I-am dat lui Vincent toate plăcile mele. Le-a socotit ca cinci miare, dar știu că alea lungi făceau fiecare măcar o mie. Mi-a spus că a strâns destui bani ca să înceapă, dar de-atunci nu face decât să amâne.

– Ești curat, Patrick? Ești pe drumul cel bun?

– Curat ca lacrima, frate. Vincent mi-a spus că numai așa am o șansă să scap de pârnaie.

– Jerry avea dreptate, Patrick. Ai serviciu?

– Frate, voi nu pricepeți? Nimeni nu-i dă de lucru unuia ca mine. Aștept după cazul ăsta, și până se termină s-ar putea să intru la pușcărie. Vreau să zic, stau pe plajă cu juma' de normă și învăț copii, dar mă plătesc cu prafu' de pe tobă. Locuiesc în mașină și dorm în cabina salvamarului de pe Sunset Beach.

– Mda, știu, viața e de rahat. Mai ai permis de conducere?

– E cam tot ce mi-a mai rămas.

Am luat o decizie rapidă.

– OK, știi unde e biroul lui Jerry Vincent?

– Mda, am dus acolo plăcile de surf. Și peștele meu.

– Peștele tău?

– Mi-a luat un pește de 25 de kile pe care l-am pescuit când eram copil, în Florida. A spus că vrea să-l pună pe perete.

– Mda, bine, peștele tău e tot acolo. Oricum, să fii la birou mâine dimineață, la 9 fix, și dai un interviu pentru o slujbă.

– Să fac ce?

– Să conduci pentru mine. Te plătesc cinșpe dolari pe oră ca să șofezi, și încă cinșpe merg către plata datoriilor. Cum ți se pare?

Un moment de tăcere.

– E bine, frate. Mâine sunt acolo.

– Bine. Ne vedem atunci. Dar ține minte, Patrick. Trebuie să rămâi curat. Dacă nu, o să știu. Crede-mă, o să știu.

PATRU

Mesajul de la Lorna Taylor era scurt și la obiect. L-am primit în clipa când am pornit telefonul, la ieșirea din sala de judecată unde Edgar Reese primise cinci ani. Îmi spunea că a luat legătura cu grefiera judecătoarei Holder ca să obțină un ordin judecătoresc pe care-l cerea banca înainte de a pune pe numele meu și al Lornei conturile lui Vincent. Judecătoarea fusese de acord să scrie ordinul – puteam să mă duc până la biroul ei să-l iau?

Sala de judecată era întunecată, dar Michaela Gill era în boxa ei, lângă banca instanței. Judecătoarea Holder avea ordinul în birou, și am întrebat dacă aveam vreo șansă să intru să vorbesc cu ea câteva minute. Michaela s-a ridicat și a pornit pe coridorul din spatele mesei ei. La capătul acestuia era ușa spre biroul judecătoarei, și am văzut-o cum bate de două ori înainte de a fi poftită să intre. Când a deschis ușa, am văzut că pe scaun era un bărbat. L-am recunoscut pe soțul judecătoarei, un avocat pe nume Mitch Lester.

Michaela a ieșit cu ordinul în mână și mi-a spus că pot intra imediat ce judecătoarea termină cu celălalt vizitator. M-am plimbat prin sală, privind în jur și gândindu-mă ce să-i spun judecătoarei. După vreo trei minute, am auzit un clopoțel sunând, și doamna Gill mi-a spus că pot intra la judecătoare.

Când am luat loc în fața ei, judecătoarea m-a întrebat:

– Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnule Haller? Ați primit ordinul?

– Da, doamnă judecător. Vă mulțumesc pentru el. Voiam să vă spun ultimele noutăți, și să vă și întreb ceva.

– Vă rog.

– Păi, la noutăți. Lucrurile merg puțin cam încet, pentru că atât laptopul lui Vincent, cât și agenda lui au fost furate. A trebuit să reconstituim agenda după ce am adunat dosarele cazurilor active.

– Despre câte cazuri active vorbim?

– Se pare că sunt treizeci de cazuri active. Am avut o conversație cu unul dintre clienți, și se pare că voi continua să-l reprezint.

– E vorba de Walter Elliot?

– Hm, nu, cu el intenționez să discut mai târziu. Dar ce voiam să vă întreb e despre poliție. Când am ajuns la birou azi-dimineață, am găsit doi detectivi cercetând dosarele. Recepționera lui Jerry era acolo, dar n-a încercat să-i oprească.

– Sper că dumneavoastră da. Ofițerii aceia trebuiau să fie mai atenți.

– Da, doamnă judecător, au dat înapoi imediat ce am obiectat.

Ea a dat din cap.

– Atunci de ce sunteți aici?

– Mă întrebam dacă n-ar trebui să le permit să se întoarcă. Detectivul-șef a spus că dovezile sugerează că Vincent își cunoștea asasinul și că probabil i-a permis să se apropie suficient de mult ca să-l împuște. Așa că erau în căutare de potențiali suspecți când i-am întrerupt.

Judecătoarea a dat din mâini ca și când ar fi vrut să dea la o parte chestiunea.

– Și călcau în picioare drepturile clienților în timp ce făceau asta.

– Au lăsat pe masă, în urma lor, un teanc de dosare. M-am uitat la ele și am găsit amenințări.

– Amenințări la adresa domnului Vincent?

– Da. Cazuri în care clienții nu erau mulțumiți de rezultat. Existau amenințări, și Vincent a luat-o pe fiecare din ele suficient de în serios ca să facă o notă detaliată despre ce i s-a spus.

Judecătoarea s-a lăsat pe spătarul fotoliului.

– Și credeți că împiedicăm o investigație, nepermițând poliției să-și facă treaba.

– Mă întrebam dacă nu există o cale de a limita pagubele aduse clienților, lăsând totuși poliția să-și urmeze investigația.

Judecătoarea s-a gândit în tăcere, apoi a oftat.

– Aș vrea să mai fi rămas soțul meu. Pun mare preț pe părerile lui.

– Păi, am o idee. Mă gândeam că aș putea verifica eu însumi dosarele, ca să întocmesc o listă de persoane care l-au amenințat pe Jerry. Aș putea

să-i dau lista detectivului Bosch, împreună cu detalii despre amenințări. Așa e mulțumit și el, sunt și eu.

– Bosch e detectivul principal?

– Da, Harry Bosch. E la Jafuri-Omucideri.

– Trebuie să înțelegeți că, și dacă-i dați lui Bosch numele, violați totuși acordul de confidențialitate cu clientul. Ați putea fi exclus din barou pentru asta.

– Păi, cred că există o portiță. Unul din mecanismele de eliberare din legătura de confidențialitate cu clientul este în cazul amenințărilor. Mi s-a spus în mod direct de către detectivul principal că e foarte probabil ca identitatea ucigașului lui Jerry să se găsească în propriile lui dosare. Aceste dosare sunt acum ale mele, așa că informația respectivă constituie o amenințare la adresa mea. Când mă duc să mă întâlnesc cu clienții respectivi, aș putea da mâna cu criminalul, fără măcar s-o știu. Așa că mă simt în primejdie aici, doamnă judecător.

– Foarte bine, domnule Haller. Cred că dacă verificați dosarele așa cum ați sugerat, se cheamă că acționați într-o manieră acceptabilă. Vă rog să depuneți o moțiune prin care să vă explicați acțiunile și sentimentul de amenințare pe care îl aveți. O s-o semnez și sigilez și, cu puțin noroc, n-o să vadă niciodată lumina zilei.

– Vă mulțumesc, doamnă judecător.

– Altceva?

– Da, doamnă judecător. Am văzut agenda dumneavoastră de săptămâna trecută și am observat că Jerry a venit în chestiunea Elliot. Pot să vă întreb despre ce a fost audierea?

– Era o moțiune de urgență. Domnul Vincent a venit pentru că judecătorul Stanton revocase cauțiunea și ceruse ca domnul Elliot să fie luat în custodie. Domnul Elliot plecase la un festival de film la New York fără să ceară permisiunea. Domnul Vincent a venit la mine pentru o suspendare de urgență a încarcerării clientului său. Am hotărât să-i acord domnului Elliot o a doua șansă, și să-i modific gradul de libertate punându-l să poarte un monitor la gleznă.

– Înțeleg, doamnă judecător. Vă mulțumesc.

Am dat din cap și am părăsit biroul. Cartea de vizită a lui Harry Bosch era încă în buzunarul meu. Am scos-o de acolo în timp ce coboram cu liftul. Parcasem într-o parcare cu plată de lângă Parker Center. Am sunat pe mobilul lui Bosch în timp ce mă îndreptam către ieșirea din tribunal.

– Sunt Mickey Haller.

O ezitare.

– Ce pot să fac pentru tine? a întrebat el.

– Cum merge investigația?

– Merge, dar nu e nimic despre care să pot vorbi cu tine.

– Atunci trec direct la subiect. Ești la Parker Center în momentul ăsta?

– Da. De ce?

– Vin într-acolo de la tribunal. Ieși afară să ne vedem. Cred că o să constați că merită.

Am închis telefonul înainte să poată răspunde. Mi-a luat cinci minute să ajung la Parker Center. Bosch era în picioare lângă fântâna memorială. Din urechi îi ieșeau fire albe, subțiri, care se terminau în buzunarul hainei. M-am apropiat de el și i-a scos căștile din urechi.

– Încerci să scapi de zgomotele lumii, domnule detectiv?

– Mă ajută să mă concentrez. Întâlnirea asta are și un scop?

– După ce ai plecat din birou azi m-am uitat la dosarele pe care le puseseși teanc în arhivă. Înțeleg ce încerci să faci. Vreau să te ajut, dar trebuie să-mi înțelegi poziția.

– O înțeleg. Trebuie să protejezi dosarele alea și pe posibilul ucigaș care se ascunde în ele, pentru că astea sunt regulile.

Am clătinat din cap. Nu voia să-mi ușureze cu nimic sarcina.

– Uite ce e, domnule detectiv Bosch. Vino la biroul meu mâine dimineață, la 8, și-ți dau ce pot.

Cred că oferta l-a surprins.

– O să fiu acolo.

– OK, atunci.

Eram gata să plec, dar nu și el.

– Ce e?

– Voiam să te întreb dacă Vincent avea vreun caz federal.

– Nu cred. Era ca mine, îi plăcea să rămână în tribunalul statal. Federalilor le cam place să tragă sforile. Nu le place să piardă.

– OK.

Părea să fi găsit o piesă din puzzle.

– Asta e tot? Asta voiai să mă întrebi?

– Asta e tot.

– OK, domnule detectiv.

Am întins stângaci mâna și, când mi-a strâns-o, părea la fel de jenat ca mine.

– Hei, şi eu voiam să te întreb ceva.
– Ce anume?
– Am auzit că numele tău complet e Hieronymus Bosch. E adevărat?
– Şi ce-i cu asta?
– Mă întrebam doar, cum de ai aşa un nume?
– Mama mi l-a dat.
– Mama? Şi tatăl tău ce părere avea despre el?
– Nu l-am întrebat niciodată, domnule avocat. Mai e ceva?
– Nu, asta e tot. Eram doar curios. Ne vedem mâine la 8.

L-am lăsat lângă memorial şi am pornit spre parcare, gândindu-mă de ce mă întrebase dacă Vincent avea cazuri federale. Când am dat colţul m-am uitat înapoi şi l-am văzut pe Bosch tot lângă fântână. Se uita după mine. El nu şi-a ferit privirea, dar eu da, şi am mers mai departe.

Cisco şi Lorna lucrau în biroul lui Jerry Vincent când m-am întors. I-am dat Lornei ordinul judecătoresc şi i-am spus despre întrevederile pe care le stabilisem pentru a doua zi, devreme.

– Credeam că l-ai pus pe Henson în grămada de gunoi, a spus ea.
– Aşa e. Dar acum l-am scos de acolo.

A ridicat din sprâncene în felul acela în care o făcea de câte ori o nedumeream – ceea ce se întâmpla des. Am întrebat dacă au apărut noutăţi.

– Vreo două chestii. Mai întâi, cecul de la Walter Elliot e valabil.
– Bun.
– E şi mai bine de-atât. Am găsit dosarul cu contracte şi am scos înţelegerea lui Jerry cu Elliot. Cele două sute de mii depuse pentru proces sunt numai o plată parţială. Vincent a luat două sute cincizeci avans, care s-au cheltuit. Dar mai primea încă două sute cincizeci pentru proces, bani nereturnabili. Restul se plăteşte în prima zi de audieri de martori.

Am dat din cap cu satisfacţie. Vincent făcuse o afacere grozavă. Niciodată nu avusesem un caz implicând asemenea sume. Dar mă întrebam cum cheltuise atât de rapid 250 000 de dolari.

– OK, toate bune – dacă-l agăţăm pe Elliot. Altceva ce mai avem?
– Am avut vizitatori. A trecut pe-aici unul din investigatorii lui Jerry, Bruce Carlin. Jerry l-a angajat să lucreze la cazul Elliot.

Am dat din cap. Bruce Carlin era un fost dur din LAPD care trecuse de partea întunecată şi se ocupa de investigaţii pentru partea apărării. Mulţi avocaţi îl foloseau pentru că avea informaţii din interior despre cum mer-

geau lucrurile la poliție. Eu eram de părere că trăiește de pe urma unei reputații nemeritate.

– Stabilește o oră la care să vină din nou. Mă îndoiesc că tot ce a descoperit e notat în dosar. Cisco poate să afle de la el ce știe. Plătește-l pentru timpul lucrat și concediază-l când nu mai e util.

– Au mai fost și vreo doi clienți care au trecut pe aici să-și ceară dosarele după ce au auzit la radio de moartea lui Jerry.

– Și?

– I-am amânat. Le-am spus că numai tu poți să predai un dosar și că o să-i cauți în maximum 24 de ore. Uite numele.

Unul din nume era în grămada de gunoi, dar celălalt era un caz de indecență publică pe care credeam că-l pot rezolva ușor.

– Mă duc să-i văd astăzi pe ăștia doi. De fapt, vreau să pornim la drum cu toate cazurile cât de curând. Începând cu Archway Pictures. O să-l iau pe Cisco cu mine. Adună ce-ți trebuie, Lorna, și pleacă acasă. Nu vreau să rămâi singură aici.

A dat din cap, apoi a spus:

– Ești sigur că e bine să vină Cisco?

Se referea la statură și la aspect – tatuaje, cizme, haine de piele.

– Da, dacă vreau să fiu subtil, poate să aștepte în mașină.

Cisco a dat din cap și a părut mulțumit de aranjament.

– OK, am spus. Cred că e timpul să fiu din nou avocatul din Lincoln. Hai, la drum.

În ultimul deceniu, Archway Pictures crescuse de la un neavenit în industria cinematografică până la unul din giganți. Și asta din cauza forței care condusese Hollywood dintotdeauna. Banii. Cu creșterea costului producerii de filme, studiourile importante începeau să caute parteneri cu care să împartă costul și riscurile.

Și aici au intervenit Walter Elliot și Archway Pictures. Pe Melrose Avenue, la numai câțiva pași de uriașele studiouri Paramount, Archway oferea facilitățile sale de producție și studiourile de sunet atunci când la marile studiouri totul era rezervat. Închiria spații de birouri tinerelor speranțe sau fostelor glorii din domeniul producției de film. Susținea filmele independente. Un deceniu s-a târât, până când norocul i-a lovit de două ori. În numai trei ani, două din filmele independente pe care le finanțase au devenit pelicule de referință. Walter și studiourile sale s-au trezi scăldându-se în lumina suc-

cesului. Partea studiourilor Archway din fiecare din cele două filme a trecut de o sută de milioane de dolari.

Cu acești bani nou-primiți, Walter Elliot a cofinanțat un număr de producții pentru care marile studiouri căutau parteneri. În următorul deceniu a avut destule succese pentru a-și dubla și tripla investiția. A devenit mare magnat, cu apariții regulate pe lista celor mai puternici 100 din industria filmului și în reviste. Averea personală a lui Elliot a crescut considerabil. Și-a schimbat soția cu un model mai recent și împreună au început să acumuleze case. Deținea șapte locuințe și două ferme în și în jurul Los Angelesului.

Listele cu cei 100 s-au dovedit de mare ajutor când Elliot a fost acuzat de dubla omucidere. A reușit ceva rareori realizat într-un caz de crimă. A obținut ieșirea pe cauțiune. Stabilită la douăzeci de milioane, aceasta fusese achitată cu proprietăți imobiliare.

Una dintre proprietăți era o casă de weekend, pe malul oceanului, într-un golf retras din Malibu. Acolo fuseseră uciși Mitzi Elliot, în vârstă de 39 de ani, și amantul ei – într-un dormitor de 110 metri pătrați, cu un perete din sticlă prin care se vedea albastrul Pacificului.

Dosarul anchetei era plin de rapoarte criminalistice și fotografii de la locul crimei. Încăperea era complet albă – pereți, mochetă, mobilă și așternuturi. Pe pat și pe podea erau prăvălite două trupuri goale. Mitzi Elliot și Johan Rilz. Scena era roșu pe alb. Două găuri de glonț în pieptul bărbatului. Două în pieptul femeii, una în fruntea ei. Cu toate că arma crimei lipsea, gloanțele extrase din cadavre fuseseră identificate ca provenind dintr-un Smith & Wesson Model 29, un revolver Magnum .44.

Walter Elliot avusese suspiciuni în privința soției sale. Îl anunțase că intenționează să divorțeze și el bănuia că e implicat un alt bărbat. Le-a spus investigatorilor șerifului că se dusese la casa de pe plajă pentru că i se părusese că minte, când ea îi spusese că se întâlnește cu decoratorul de interioare. Elliot și-a plănuit momentul sosirii în așa fel încât să o poată prinde alături de amant. O iubea și o dorea înapoi. Conform declarației lui, își găsise soția și pe amantul acesteia goi și deja morți. S-a dovedit că amantul era într-adevăr decoratorul, Johan Rilz, un german pe care Elliot îl crezuse întotdeauna homosexual.

Elliot sunase la 911. După ce le oferise investigatorilor povestea descoperirii celor două cadavre, fusese intervievat la secția locală din Malibu și apoi în biroul șerifului. Tot acolo, în laboratorul criminalistic, testul arătase că pe mâinile și mânecile lui existau reziduuri de praf de pușcă.

Am închis dosarul când Cisco tocmai oprea Lincolnul lângă cabina paznicului de la Archway Studio. Am coborât geamul ca să vorbesc cu bărbatul în uniformă care a ieșit din gheretă.

– Sunt avocatul lui Walter Elliot. Nu am o întrevedere stabilită, dar trebuie să-l văd imediat.

– Pot să vă văd permisul de conducere?

I l-am întins pe geam.

– Mă ocup de asta din partea lui Jerry Vincent.

Paznicul a intrat în gheretă, a închis ușa și a pus mâna pe telefon. Ușa s-a deschis din nou.

– Doamna Albrecht e asistenta executivă a domnului Elliot. Vrea să vă vorbească.

Am luat telefonul pe care mi-l întindea.

– Alo?

– Domnule Haller? Despre ce e vorba aici? Domnul Elliot a avut de-a face exclusiv cu domnul Vincent.

– Aș prefera să nu vorbesc de la poartă. Pot să intru și să-l văd pe domnul Elliot?

– Puteți aștepta ca să-l sun pe domnul Vincent?

– Doamnă Albrecht, Jerry Vincent e mort. De aceea mă aflu aici.

M-am uitat în oglindă la Cisco și am ridicat din umeri. Planul fusese să intru pe poartă, apoi să fiu cel care-i spune personal lui Elliot că avocatul lui e mort.

– Domnule Haller, ați spus că domnul Vincent e... mort?

– Da. Sunt înlocuitorul lui, numit de tribunal. Acum pot să intru?

– Desigur.

Ni s-a indicat un loc de parcare premium, în zona executivă. Am intrat singur, cu cele două dosare groase ale lui Elliot despre caz. Unul din dosare conținea rezultatele anchetei, așa cum le furnizase procuratura, inclusiv documentele investigative și transcrierile interviurilor, iar celălalt conținea documente și alte lucrări produse de Vincent în timpul celor cinci luni de când se ocupa de caz.

Am pornit pe o potecă ce traversa pajiștea perfect îngrijită, spre biroul lui Walter Elliot din Bungalow One. O intrare cu gresie spaniolă ducea spre o cameră de zi cu șemineu și un bar din mahon. M-am oprit în mijlocul camerei și am așteptat.

– Domnul Haller?

M-am întors. Cerberul lui Elliot, doamna Albrecht, apăruse pe o ușă nevăzută. Primul cuvânt care-ți venea în minte în privința ei era eleganță. Era o frumusețe trecută de prima tinerețe, care părea să accepte cu grație procesul de îmbătrânire. Părul nevopsit îi era înspicat cu alb, iar ridurile nu păreau deranjate de injecții sau incizii.

– Domnul Elliot vă primește acum.

Am urmat-o pe un hol scurt până în biroul lui Walter Elliot.

Elliot era un bărbat excesiv de bronzat, cu mai mult păr cărunt pe piept – avea cămașa descheiată – decât pe cap. Stătea la o masă de lucru din sticlă. Nici un computer pe ea, deși erau destule documente și scenarii împrăștiate. Avea ochi întunecați și pătrunzători.

– Domnule Elliot, acesta e domnul Haller, a spus doamna Albrecht.

Mi-a făcut semn către un scaun din fața mesei lui Elliot. După ce m-am așezat, el a făcut un gest de concediere și femeia a plecat fără alt cuvânt. De-a lungul anilor am reprezentat vreo două duzini de ucigași. Sunt de toate formele și dimensiunile, bogați și săraci, umili sau aroganți, plini de regrete sau reci ca gheața. Statistica îmi spunea că cel mai probabil Elliot e un ucigaș. Că și-a expediat cu calm pe lumea cealaltă soția și pe amantul acesteia, și că și-a spus cu aroganță că poate scăpa nepedepsit. Dar în acea primă întâlnire nu am văzut la el nimic care să-mi spună cu siguranță. Și așa se întâmpla de fiecare dată.

– Ce s-a întâmplat cu avocatul meu? a întrebat el.

– Cineva l-a omorât în mașina lui, aseară.

– Și cu mine cum rămâne? Într-o săptămână începe un proces în care-mi risc viața!

Asta era o ușoară exagerare. Biroul procuraturii nu anunțase că o să ceară pedeapsa cu moartea. Dar nu mi s-a părut că strică să-l las să gândească în acești termeni.

– De aceea mă aflu aici.

– Și cine ești tu? N-am auzit niciodată de tine.

– Politica mea e să nu se audă de mine. Avocații celebri atrag prea tare atenția asupra clienților lor.

Și-a țuguiat buzele.

– Preiei cabinetul lui Vincent?

– Dați-mi voie să vă explic. Jerry Vincent avea un birou individual. Exact ca mine. Din când în când, fiecare dintre noi avea nevoie de un alt avocat care să-i țină locul, ici și colo. Dacă vă uitați la contractul de reprezentare pe

care l-ați semnat, o să vedeți că-i permitea lui Jerry să discute cazul cu mine. Cu alte cuvinte, Jerry avea încredere în mine. Azi-dimineață, judecătorul-șef al Curții Superioare a emis un ordin prin care îmi transferă custodia cazurilor lui Jerry. Desigur, în ultimă instanță dumneavoastră alegeți cine vă reprezintă la proces. Eu sunt aici numai ca să vă prezint opțiunile.

Elliot a scuturat din cap.

– Nu-mi vine să cred. Eram pregătiți pentru proces săptămâna viitoare, și nu accept să amânăm. Ai idee ce înseamnă pentru un om nevinovat să trebuiască să aștepte dreptatea? Să citească toate insinuările din ziare? Uită-te la asta!

Și-a ridicat cracul pantalonului ca să-mi arate monitorul GPS pe care tribunalul îi ceruse să-l poarte.

– Vreau să se termine cu asta!

Am dat din cap într-o manieră înțelegătoare.

– Am avut de-a face cu mulți oameni acuzați degeaba, am mințit eu. Așteptarea dreptății poate fi aproape insuportabilă. Mi-am petrecut după-amiaza citind dosarele și dovezile în cazul dumneavoastră. Sunt încrezător că nu va trebui să amânăm procesul, domnule Elliot. Voi fi cât se poate de pregătit să începem. Un alt avocat poate nu ar fi. Dar eu voi fi gata.

Iată-l, cel mai bun discurs al meu, compus în cea mai mare parte din minciuni și exagerări.

– Am studiat strategia legală conturată de domnul Vincent. Nu vreau s-o schimb, dar cred c-o pot îmbunătăți.

Elliot a dat din cap.

– Trebuie să mă gândesc la asta. Trebuie să vorbesc cu niște oameni și să te verific. Așa cum l-am verificat și pe Vincent.

Am hotărât să-l forțez să ia o decizie rapidă. Nu voiam să afle că dispărusem timp de un an.

– E o idee bună, am spus, dar cu cât așteptați mai mult, cu atât sunt mai mari șansele ca judecătorului să i se pară necesar să amâne procesul. În absența domnului Vincent, probabil că deja se gândește la asta. Dacă mă alegeți pe mine, îi spun că suntem gata să pornim.

M-am ridicat și i-am întins o carte de vizită.

– Aici sunt toate numerele mele. Sunați-mă oricând.

Elliot a luat cartea de vizită și a studiat-o. Înainte de a ajunge la ușa biroului, aceasta s-a deschis din afară și am văzut-o pe doamna Albrecht. Mi-a zâmbit cald.

– Sunt convinsă că păstrăm legătura, a spus ea.

Am avut sentimentul că a auzit fiecare cuvânt schimbat între mine și șeful ei.

L-am găsit pe Cisco rezemat de Lincoln, fumând o țigară.

– A fost rapid, a remarcat el.

Am intrat în mașină, în caz că erau camere de supraveghere în parcare și Elliot mă urmărea. Cisco a făcut la fel.

– Am făcut tot ce-am putut. Probabil că o să aflăm destul de curând.

Cisco a ieșit din parcare și a pornit spre intrarea complexului. Era greu să-mi ajustez atitudinea de la un onorariu de sfert de milion de dolari la unele din mărunțișurile lui Vincent, dar asta era meseria. Am deschis geanta și am scos celelalte dosare active. Adresa fiecărui client era notată citeț pe fiecare dosar.

M-am uitat rapid peste ele, căutând o adresă în Hollywood. Am dat de adresa femeii acuzate de expunere indecentă.

– Uite, aici mergem, am spus. Ia-o în jos pe Melrose spre La Brea. După oprirea asta, vin și eu în față. Nu vreau să te simți ca un șofer.

– Hei, Mick, tre' să-ți spun ceva, a spus Cisco. Eu și Lorna... ne căsătorim.

Îmi dădusem seama că se îndreaptă în direcția asta. Lorna și cu mine fuseserăm prieteni timp de cincisprezece ani înainte de a fi căsătoriți un an. Pentru mine fusese un mariaj de consolare, una din cele mai proaste idei pe care le-am avut. Ne-am dat seama de greșeală și am reușit cumva să rămânem apropiați. Nu exista pe lume cineva în care să am mai multă încredere.

– E OK din punctul tău de vedere, Mick?

M-am uitat la el prin oglindă.

– Eu nu fac parte din ecuație, Cisco.

– Știu, dar vreau să știu dacă e OK din punctul tău de vedere.

M-am uitat pe fereastră, apoi din nou în oglindă.

– Da, e în regulă. Dar să-ți spun ceva, Cisco. Lorna e unul din cei patru oameni importanți din viața mea. Ai poate cu vreo treizeci de kilograme mai mult ca mine, dar dacă o faci să sufere o să găsesc o cale să te fac și eu pe tine să suferi. E OK din punctul tău de vedere?

S-a uitat la drum.

– Da, Mick, e OK.

O vreme am tăcut. Cisco se tot uita la mine în oglindă.

– Ce? am întrebat în cele din urmă.

– Păi, e fiica ta. Asta e una. Apoi Lorna. Mă întrebam cine sunt celelalte două persoane.

Înainte să apuc să răspund, în mâna mea a început să cânte versiunea electronică a uverturii *Wilhelm Tell.* Pe ecranul telefonului meu scria NUMĂR PRIVAT. Am răspuns.

– Haller.

– Vă rog aşteptaţi pentru domnul Elliot, a spus doamna Albrecht.

N-a trecut mult şi am auzit:

– Domnule Haller?

– Aici sunt. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

Am simţit un nod de nelinişte în stomac.

– Aţi observat ceva la cazul meu, domnule Haller?

– Ce vreţi să spuneţi?

Întrebarea mă luase prin surprindere.

– Un singur avocat. Am un singur avocat, domnule Haller. Nu numai că trebuie să câştig procesul ăsta la tribunal, dar trebuie să-l câştig şi la tribunalul opiniei publice.

– Înţeleg, am spus, cu toate că nu prea înţelegeam.

– În ultimii zece ani am ales o mulţime de câştigători. Ştiu ce le place oamenilor pentru că ştiu cum gândesc oamenii. Şi cred că publicul e de părere că eşti cu atât mai vinovat cu cât ai mai mulţi avocaţi. Când l-am angajat pe domnul Vincent, i-am spus „Fără echipa de vis, doar tu singur".

– Am înţe...

– Am decis, domnule Haller. M-ai impresionat când ai venit aici. Aş dori să vă angajez serviciile pentru reprezentarea la tribunal.

Mi-am calmat vocea.

– Mă bucur să aud asta. Vă rog, spuneţi-mi Mickey.

– Şi tu spune-mi Walter. Dar insist asupra unei condiţii. Ne judecăm aşa cum e programat. Vreau să te aud spunând-o.

Am ezitat. Voiam o amânare.

Dar şi mai tare voiam cazul.

– O să fim gata de pornire joia viitoare.

– Atunci, bun venit la bord. Ce facem în continuare?

– Păi, aş putea să mă întorc.

– Mă tem că am întâlniri până la ora 7, şi apoi o proiecţie a filmului nostru pentru sezonul de premii.

Mi-aş fi închipuit că procesul e mai important decât întâlnirile.

– OK, dă-mi un număr de fax și o pun pe asistenta mea să trimită un contract. O să aibă aceeași structură a onorariilor ca acela al lui Jerry Vincent.

A urmat o tăcere, și am așteptat. Dacă era să încerce să scadă prețul, acum era momentul. Dar în loc de asta a repetat un număr pe care o auzeam pe doamna Albrecht dictându-i-l.

– Ziua de mâine cum arată, Walter?

– Mâine?

– Da, mâine. Trebuie să vorbim, să stabilim lucruri.

Am auzit voci înfundate. O întreba pe doamna Albrecht.

– Am o fereastră la ora 4, a spus el în cele din urmă. Aici, la bungalow.

– OK, o să fiu acolo. Și, Walter, vreau să văd scena crimei. Pot să intru în casa din Malibu înainte de a ne vedea?

Din nou a acoperit telefonul și am auzit conversații șoptite. Apoi a revenit pe fir.

– Ce zici de ora 11? O să vină cineva să-ți deschidă.

– Merge. Ne vedem mâine, Walter.

Am închis telefonul și m-am uitat la Cisco.

– L-am prins.

CINCI

Bosch a sosit devreme a doua zi dimineață. Oferta lui de pace era paharul cu cafea pe care mi l-a adus. Nu mai beau cafea – ca să evit orice dependență din viața mea – dar l-am luat oricum, gândindu-mă că poate mirosul mă ajută. Era numai 7:45, dar eram în biroul lui Jerry Vincent de mai bine de două ore.

L-am condus pe Bosch în arhivă. Părea chiar mai obosit decât mă simțeam eu, și eram aproape sigur că poartă același costum din ziua precedentă.

– Noapte lungă? l-am întrebat.

– O, da.

I-am oferit un scaun și m-am așezat pe celălalt.

– Așa deci, am spus, punând mâna pe notesul de pe masă, m-am întâlnit cu judecătoarea Holder și am pus la punct un plan cum să-ți dăm ce îți trebuie, fără să cedăm efectiv dosarele.

Bosch a clătinat din cap.

– Trebuia să-mi fi spus asta la Parker Center. Nu mi-aș mai fi pierdut vremea.

– Credeam că o să apreciezi asta.

– N-o să meargă. Câte omucideri ai investigat, Haller? Câte ai rezolvat?

– OK, am înțeles, tu ești detectivul priceput. Dar, ca avocat penalist, pot și eu să discern ce ar fi putut reprezenta o amenințare pentru Jerry.

– Uite ce e, eu sunt detectivul. Nu te supăra, dar mă pui în situația să iau ce-mi oferă un amator. Nu am încredere în dovezile pe care nu le descopăr singur.

– Domnule detectiv, ai noroc să primești și atât. Judecătoarea nu avea de gând să te ajute deloc.

– Deci vrei să-mi spui că te-ai dat peste cap pentru mine?

A spus-o pe un ton neîncrezător, sarcastic, de parcă ar fi fost o imposibilitate pentru un avocat al apărării să ajute un detectiv din poliție.

– Exact, am spus eu sfidător, m-am dat peste cap pentru tine. Jerry Vincent mi-a fost prieten. Aș vrea să te văd arestându-l pe cel care l-a omorât. Știi ce, vrei lista sau nu?

I-am întins-o.

– Sunt unsprezece nume, cu un rezumat al fiecărei amenințări.

Bosch a citit prima pagină a notesului.

– Ce altceva mai ai?

– Ce vrei să spui?

– O să verific numele astea ca să văd unde sunt indivizii acum. Dar astea sunt cazuri închise. Cel mai probabil, dacă amenințările astea ar fi fost reale, s-ar fi materializat acum multă vreme. Caut ceva mai actual. Ceva din cazurile active ale lui Vincent.

– Păi, acolo nu te pot ajuta.

– Cum să nu. Bănuiesc că le treci în revistă. O să dai peste ceva care nu se potrivește, care poate te sperie. Atunci să mă suni. Te-ar putea salva de la...

N-a terminat, dar mesajul era limpede. Încerca să mă sperie ca să cooperez mai mult decât îmi permitea judecătoarea Holder.

– E una să-ți dau informații despre cazuri închise, am spus eu. E cu totul altceva să o fac cu cazurile curente. Și, în plus, știu că mă întrebi despre mai mult decât amenințări. Crezi că Jerry a dat peste ceva care l-a ucis.

Bosch a rămas cu ochii într-ai mei și a dat încet din cap.

– Ce-ar fi să facem din asta o stradă cu două sensuri, domnule detectiv? Ce știi și nu-mi spui? Ce era în laptopul ăla de era așa de important? Ce era în servietă?

– Nu pot să vorbesc despre o investigație în desfășurare.

– Ai putut ieri, când m-ai întrebat despre FBI.

Și-a mijit ochii negri.

– N-am întrebat despre FBI.

– Haide, domnule detectiv. Ai întrebat dacă avea cazuri federale. De ce ai fi făcut asta, dacă nu ai avea vreo conexiune federală? Presupun că era despre FBI.

Bosch a ezitat. Aveam sentimentul că ghicisem corect, și faptul că menționasem FBI-ul îl făcea să creadă că știu ceva. A încuviințat din cap.

– OK, ucigașul i-a luat mobilul lui Jerry Vincent. Am lista apelurilor. În ziua când a fost ucis, a primit trei apeluri de la FBI. Cu patru zile înainte, alte două. Vorbea cu cineva de-acolo. Nu știu cu cine. Toate apelurile sunt pornite de pe numărul central. Toate sunt convorbiri scurte, sub un minut.

– S-a interesat cineva de acolo de investigație?

– Nu încă. Nu e stilul lor, dacă mă înțelegi. Acum e rândul tău. Ce ai la nivel federal?

– Nimic. Am confirmat că Vincent nu avea cazuri federale.

L-am privit pe Bosch înfuriindu-se când a priceput că-l păcălisem.

– Sunt zvonuri despre un mare juriu care se interesează de corupția la nivel de tribunal statal. Știi ceva despre asta?

Am clătinat din cap.

– Am stat pe bară un an.

– Mulțumesc pentru ajutor.

– Uite ce e, domnule detectiv, nu înțeleg. De ce nu poți să suni acolo și să întrebi cine îți suna victima?

Bosch a zâmbit de parcă ar fi avut de-a face cu un copil.

– Dacă sun, o să mă aburească. Dacă asta făcea parte dintr-o investigație de corupție, șansele ca ei să vorbească cu un polițist local sunt între slabe și zero. Dacă ei l-au omorât, sunt chiar zero.

– Cum ar fi putut ei să-l omoare?

– L-au tot sunat. Îl presau. Poate altcineva a aflat despre asta și și-a spus că Vincent e un risc.

– Și cum rămâne cu laptopul? Despre asta e vorba, despre ceva din computerul lui?

– Spune-mi tu.

– Cum ți-aș putea spune, când n-am idee ce era în el?

Bosch a dat din cap și a ieșit cu notesul în mână.

– O zi bună, domnule avocat.

Lorna și Cisco au apărut împreună, la un sfert de oră după plecarea lui Bosch, și ne-am adunat în biroul lui Vincent. Era încă o sesiune de analiză, în care am trecut în revistă ce se realizase cu o seară în urmă și ce mai era de făcut.

Cu Cisco la volan, vizitasem unsprezece din clienții lui Vincent cu o seară înainte, semnasem contracte cu opt dintre ei și returnasem dosarele

celorlalți trei. Iar contractul de reprezentare pentru Walter Elliot fusese deja semnat și trimis înapoi.

Am făcut planul pentru ziua în curs. I-am spus Lornei că voiam ca ea și Wren – dacă apărea – să-i caute pe ceilalți clienți. Voiam de asemenea ca Lorna să continue să pună cap la cap agenda și să se familiarizeze cu dosarele lui Vincent și cu registrele contabile.

I-am spus lui Cisco să se concentreze asupra cazului Elliot, cu accent pe mentenanța martorilor. Asta însemna că trebuia să ia lista preliminară a martorilor apărării, deja alcătuită de Jerry Vincent, și să pregătească citații pentru polițiști și ceilalți martori, care ar fi putut fi considerați ostili. Pentru experții plătiți și ceilalți care ar fi fost dispuși să depună mărturie pentru apărare, trebuia să-i asigure că totul mergea conform programării, cu mine înlocuindu-l pe Vincent.

– Am înțeles, a spus Cisco. Și investigația în uciderea lui Vincent? Vrei să continui să o urmăresc?

– Da, află ce se întâmplă și spune-mi ce afli.

– Am aflat că toată noaptea trecută au interogat pe cineva, dar i-au dat drumul azi-dimineață.

– Pe cine?

– Nu știu încă. Oricine ar fi fost, l-au exonerat pentru moment.

Am dat din cap reflectând. Nu era de mirare că Bosch arăta ca și când n-ar fi dormit toată noaptea. Exact atunci s-a deschis ușa biroului. Wren Williams stătea nehotărâtă în cadrul ușii.

– Bună, Wren, am spus eu. Mă bucur că ai venit. Lorna vine într-un moment să lucreze cu tine.

– Nici o problemă, a spus ea. Unul dintre clienți aștepta afară când am venit. Patrick Henson.

M-am uitat la ceas. Cinci minute înainte de ora 9, semn bun.

– Trimite-l înăuntru.

A intrat un tânăr. Patrick Henson era mai scund decât îmi imaginasem. Avea bronzul de rigoare, dar părul îi era tuns scurt. Purta pantaloni negri și ceea ce era probabil cea mai bună cămașă a lui. Cel puțin avea guler.

– Patrick, am discutat la telefon. Eu sunt Mickey Haller, ea e administratora mea, Lorna. Tipul ăsta mare de-aici e Cisco, investigatorul meu.

Patrick s-a apropiat de birou și ne-a strâns mâinile, cu o mișcare fermă.

– Mă bucur că ai venit. Peștele de acolo e al tău?

Henson s-a uitat la peștele de pe perete.

– Da, aia e Betty.

– Ai dat nume unui pește împăiat? Era animalul tău de companie? a întrebat Lorna.

Henson a zâmbit în barbă.

– Nu, l-am prins cu mult timp în urmă, atârna lângă ușa de la intrare. Colegii mei de apartament și cu mine spuneam „Saluuuut, Betty" de câte ori veneam acasă. O prostie.

– Că veni vorba de nume, cum îți spunem, Trick? am întrebat eu.

– Nu, ăsta e numele pe care mi-l dăduse agentul meu. Nu mai lucrează pentru mine. Spuneți-mi Patrick.

– OK, și mi-ai spus că ai un permis de conducere valid?

– Sigur că da.

A băgat mâna în buzunarul de la piept, a scos un portofel gros și impermeabil și a extras de acolo permisul. L-am studiat, apoi am dat din cap.

– OK, Patrick, am nevoie de un șofer. Eu pun la bătaie mașina, benzina și asigurarea, iar tu îți faci apariția în fiecare dimineață la ora 9. Ți-am spus ieri despre plată. Mai ești interesat?

– Sunt interesat.

– Ești un șofer prudent? a întrebat Lorna.

– N-am avut nici un accident, a răspuns Patrick.

Am dat din cap aprobator.

– Când poți să începi?

A ridicat din umeri.

– Nu am nimic... oricând vrei.

– Ce-ar fi să începem chiar acum? Azi o să fie de probă.

– Sună bine.

Am ieșit din oraș pe șoseaua 10, în direcția Malibu. Stăteam în spate, mi-am pornit computerul și am depliat măsuța. În timp ce așteptam să buteze computerul, i-am explicat lui Patrick Henson cum mergeau lucrurile.

– Mașina îmi e birou. Mai am încă două Lincolnuri exact ca ăsta. Le folosesc prin rotație. Fiecare e echipat cu o imprimantă și un fax, și am wireless la computer. Orice pot face într-un birou pot face și din mașină, în drum spre următorul loc. În LA sunt mai bine de patruzeci de tribunale. Mobilitatea e cea mai bună soluție de afaceri.

– Nici mie nu mi-ar plăcea să fiu într-un birou, a spus Patrick.

– Ai dreptate. Prea claustrofobic.

Computerul era pregătit și am început să scriu o moțiune preprocesuală.

– Acum lucrez la cazul tău, Patrick.

S-a uitat la mine prin oglindă.

– Cum adică?

– Păi, am trecut în revistă dosarul tău, și e ceva ce domnul Vincent n-a făcut, și cred că ne-ar putea ajuta.

– Și ce anume ar fi asta?

– Să facem o evaluare independentă a colierului pe care l-ai luat. Ei îl listează la 25 000 de dolari. Asta te bagă la „circumstanțe agravante". Dar nu se vede că cineva ar fi contestat evaluarea.

– Vrei să spui că, dacă diamantele sunt false, nu mai sunt circumstanțe agravante?

– Ar putea merge și așa, dar mă gândeam la altceva.

Am scos dosarul ca să verific un nume.

– Să te întreb ceva. Ce făceai în casa de unde ai luat colierul?

A ridicat din umeri.

– Mă vedeam cu fata cea mică a cucoanei. Am cunoscut-o pe plajă, și o învățam surfing. În casă era o petrecere pentru o zi de naștere, am fost invitat, și mama a primit colierul.

– Atunci ai aflat cât valorează.

– Da, tatăl fetei a spus că sunt diamante.

– Așa că data următoare când ai fost acolo, l-ai luat.

N-a răspuns.

– Patrick, sunt avocatul tău acum, și trebuie să discutăm faptele. Ai furat colierul. Spune-mi despre asta.

– Eram acolo, la piscină, și am spus că trebuie să mă duc la baie, numai că de fapt voiam să văd dacă nu sunt calmante în dulăpiorul cu medicamente. Aveam dureri. La parter nu erau, așa că m-am dus la etaj și m-am uitat prin jur. Am văzut colierul și l-am luat pur și simplu.

A clătinat din cap. Știam de ce. Era teribil de jenat și înfrânt de dependența lui.

– E în regulă, Patrick. Ce a spus tipul de la casa de amanet?

– A spus că nu-mi dă decât patru sutare, pentru că lanțul e de aur, dar diamantele nu i se par pe bune. Am luat banii. Eram așa de varză că nu-mi păsa.

– Ai mai vorbit cu fata de când ai fost arestat?

– Nu, frate. Am terminat-o.

Acum ochii din oglindă păreau triști și umiliți.

– Toată povestea a fost o prostie.

Am băgat mâna în buzunarul hainei și am scos o fotografie. L-am atins pe Patrick pe umăr și i-am dat-o.

– Uită-te la asta.

A pus fotografia pe volan.

– Ce s-a întâmplat?

– Am călcat pe o bordură. Mi-am spart un dinte, mi-am rupt nasul, mi s-a despicat fruntea. La Urgențe mi-au făcut poza asta ca amintire.

– Amintirea a ce?

– Tocmai coborâsem din mașină, după ce o dusesem acasă la mama ei pe fiica mea de 11 ani. Ajunsesem deja la 320 de miligrame de oxycodon pe zi.

L-am lăsat o clipă să absoarbă asta.

– Crezi că ce ai făcut tu e o prostie? Eu îmi duceam fiica cu mașina, în timp ce eram practic drogat cu 320 mg de heroina săracului.

Se uita drept în ochii mei prin oglindă.

– Nu mai ai ce face în privința trecutului, Patrick. Decât să-l păstrezi. O să te ajut să treci de partea juridică, dar greul rămâne să-l faci tu singur.

A dat din cap.

– Oricum, am văzut ceva ce lui Jerry Vincent i-a scăpat. Soțul victimei i-a dăruit colierul. Numele lui e Roger Vogler, și e un mare susținător al unora din oficialitățile alese din comitat. Iar dacă diamantele sunt false, n-o să vrea ca asta să iasă la iveală în sala de tribunal. Mai ales dacă soția lui nu știe.

– Dar cum poate evita asta?

– Patrick, contribuțiile au ajutat la alegerea a cel puțin patru din membrii consiliului de supervizare. Ei controlează bugetul procuraturii districtuale. Procuratura te acuză pe tine. E un lanț trofic. Dacă dr Vogler vrea să trimită un mesaj, crede-mă, mesajul va fi trimis. Moțiunea pe care o s-o depun cere să ni se permită evaluarea independentă a colierului. Nu se știe niciodată, poate cuvântul „evaluare" agită puțin lucrurile.

– Grozav! Mulțumesc, domnule Haller.

– Cu plăcere, Patrick. Vrei să-mi dai fotografia înapoi acum?

Mi-a dat-o și i-am aruncat o privire. Ochii erau partea cea mai greu de cercetat. Uluiți și pierduți, privind nesigur spre aparat. Eu, în cel mai prost moment al meu. Am pus-o înapoi la păstrare în portofel.

Am continuat drumul în tăcere în timp ce terminam moțiunea, m-am conectat și am trimis-o. Avocatul din Lincoln se întorsese.

Am ridicat privirea când am intrat în tunelul care marchează sfârșitul șoselei și iese pe autostrada Pacific Coast. Am coborât geamul. Întotdeauna mi-a plăcut sentimentul pe care-l am când ies din tunel și văd și miros oceanul.

Am început să văd surferi pe valuri și l-am observat pe Patrick aruncând ocheade spre apă.

– În dosar scrie că ai fost la dezintoxicare.

– Da. A mers, a spus el. Și dumneavoastră?

– Da, la Laurel Canyon. Te gândești să te întorci la surfing?

– Nu prea cred. Nu la nivel profesionist. Umărul meu e făcut praf. Vâslitul cu mâinile e una, dar cheia e să te ridici. Mi-am pierdut mișcarea când mi-am bulit umărul. Scuze pentru limbaj. În plus, iau lucrurile unul câte unul. Nu așa v-au învățat la Laurel Canyon?

– Ba da. Dar surfingul e un-val-după-altul, nu-i așa?

A dat din cap și i-am urmărit ochii fugind spre oglindă.

– Ce vrei să mă întrebi, Patrick?

– Hm, da, știți cum Vincent a păstrat peștele meu? Mă întrebam dacă nu cumva a păstrat și vreuna din plăci.

M-am uitat prin dosar.

– I-ai dat douăsprezece plăci, nu?

– Da, pe toate.

– Păi, le-a dat unui lichidator pe care-l folosea când primea bunuri de la clienți. Tipul le-a vândut pe toate douăsprezece, a luat douăzeci la sută și i-a dat lui Vincent patru mii opt sute de dolari.

Patrick n-a spus nimic. Mi-am amintit cum spusese că cele două plăci lungi erau cele mai valoroase. În inventar erau două plăci de câte trei metri. Una fusese cumpărată de un colecționar cu 1 200 de dolari, cealaltă se vânduse pe eBay, cu 400. Diferența de sumă m-a făcut să cred că tranzacția de pe eBay era falsă. Lichidatorul își vânduse probabil placa lui însuși, ieftin. Urma apoi să o vândă cu profit, pe care să-l păstreze. Toată lumea are un interes propriu. Inclusiv eu. Știam că, dacă nu revânduse placa, aveam încă șanse s-o recuperez.

– Și dacă-ți obțin una din plăci înapoi? am întrebat.

– Asta ar fi fantastic! Aș vrea să fi păstrat măcar una...

– Nu-ți promit. Dar să vedem ce pot să fac.

Peste încă douăzeci de minute intram pe poarta casei lui Walter Elliot.

Era în stil maur, din piatră albă, cu obloane maro-închis. Pe pavajul din piatră de râu era parcat un Mercedes de valoare medie.

– Vreți să aștept aici? a întrebat Patrick.

– Da. Nu cred că o să dureze prea mult. Deschide-mi, te rog, portbagajul.

Am coborât, m-am dus în spate să-mi iau aparatul foto digital și am făcut o fotografie rapidă fațadei casei. Apoi m-am îndreptat către intrare. S-a deschis ușa și am văzut-o pe doamna Albrecht.

Când Walter Elliot îmi spusese că cineva o să mă întâmpine în Malibu, nu mă așteptasem să fie asistenta lui executivă.

– Doamnă Albrecht, ce mai faceți?

– Foarte bine. Intrați, vă rog. Pe aici.

Am urmat-o în camera de zi, care era mai mare decât întreaga mea casă. Era o zonă de distracții complet echipată, cu un perete din sticlă pe partea de vest, care aducea Pacificul până în încăpere.

– Frumos, am spus eu.

– Este, într-adevăr. Vreți să vedeți dormitorul? E la ultimul etaj.

Ignorând întrebarea, am pornit aparatul de fotografiat și am făcut câteva poze cu camera de zi și priveliștea ei.

– Știți cine a mai fost aici după ce departamentul șerifului a ridicat interdicția? am întrebat.

– Foarte puțină lume. Nu cred că domnul Elliot a fost aici. Domnul Vincent a venit o dată, și investigatorul lui de două ori.

– Haideți să mergem în dormitor, am spus.

În timp ce urcam o scară albă cu balustradă albastră ca oceanul am întrebat-o pe doamna Albrecht care e numele ei mic.

– Numele meu e Nina. Puteți să-mi spuneți așa, dacă doriți.

– Bine. Și tu poți să-mi spui Mickey.

Scările duceau spre o ușă care dădea într-un dormitor de dimensiunile unei săli de tribunal. Avea șeminee gemene, o zonă de relaxare, o zonă de dormit, băi – a lui și a ei. Nina Albrecht a apăsat pe un buton și draperiile s-au deschis, dând la iveală un perete din sticlă ce dădea spre ocean.

Patul, făcut pe comandă, era de două ori cât un pat matrimonial. Salteaua fusese luată de pe el. Lângă ușă, o zonă cam de doi pe doi metri fusese tăiată din mochetă, iar stropii de sânge de pe perete fuseseră încercuiți și marcați cu litere.

Sumarul investigativ din dosar sugera că cei doi, goi fiind, auziseră un intrus care intrase în casă. Rilz se dusese la ușa dormitorului și o deschise-

se, numai pentru a fi împuşcat pe loc. Ucigaşul păşise peste cadavrul lui, şi Mitzi Elliot sărise din pat, strângând la piept o pernă. Fusese împuşcată de două ori prin pernă şi căzuse pe spate în pat. Ucigaşul lipise ţeava armei de fruntea ei pentru împuşcătura fatală.

M-am apropiat de uşile de sticlă care dădeau pe terasa cu vedere la Pacific. Erau încuiate, şi am avut dificultăţi să-mi dau seama cum se deschid. În cele din urmă, Nina a venit să mă ajute, apăsând cu degetul pe un levier de siguranţă, în timp ce răsucea clanţa cu cealaltă mână. Uşile s-au deschis, lăsând să intre zgomotul valurilor. Am ieşit pe terasă. Valurile se spărgeau chiar pe docul pe care era construită casa.

Am intrat înapoi şi, de cum am închis uşile, mi-am dat seama că îmi suna telefonul. Pe ecran apărea NUMĂR PRIVAT.

– Nina, trebuie să răspund. Te superi dacă mă aştepţi la parter?

– Nici o problemă.

– Mulţumesc.

Am răspuns.

– Alo?

– Eu sunt. Voiam doar să verific când ajungi aici.

„Eu" era fosta mea soţie, Maggie McPherson. Conform noii înţelegeri, puteam petrece cu fiica mea serile de miercuri şi fiecare al doilea sfârşit de săptămână. Era foarte departe de custodia comună pe care o avuseserăm cândva. Dar eu stricasem totul.

– Probabil pe la 7:30. Am o întrevedere şi s-ar putea să dureze mai mult.

Urmă o tăcere, şi mi-am dat seama că fusese răspunsul greşit.

– Ce, ai vreo întâlnire? am întrebat. La ce oră vrei să ajung?

– Trebuie să plec la 7:30.

– Atunci o să ajung înainte. Cine e norocosul?

– Asta nu e treaba ta. Dar, vorbind despre noroc, am auzit că ai moştenit cabinetul lui Jerry Vincent.

Ca procuror-şef adjunct la tribunalul din Van Nuys, fosta mea soţie era în situaţia de a afla lucruri despre mine.

– Sunt înlocuitorul lui. Nu ştiu cât de norocos mă face asta.

– În cazul Elliot ar trebui să te scoţi uşor, a spus ea cu ţâfnă de procuror. Dacă e cineva în stare să-l scape, ăla eşti tu.

– Cred că n-o să comentez asta.

– Încă un lucru. Sper că nu ai musafiri astă-seară.

– Despre ce vorbești?

– Hayley a spus că acum două săptămâni a fost acolo o femeie. Cred că o chema Lanie? S-a simțit stingheră din cauza ei.

– Nu-ți face probleme, n-o să fie acolo. E numai o prietenă, și a folosit dormitorul de oaspeți. Dar, ca să fie clar, pot să chem la mine pe cine vreau, pentru că e casa mea. Ești liberă să faci la fel.

– Și mai sunt liberă și să mă duc la judecător și să spun că o expui pe fiica noastră unor persoane care sunt dependente de droguri.

Am tras aer adânc în piept.

– De unde ai putea ști?

– Pentru că fiica ta nu e proastă, și aude perfect. I-a fost ușor să-și dea seama că... prietena ta e de la dezintoxicare.

– Și asta e o crimă, asocierea cu persoane de la dezintoxicare?

– Nu e o crimă, Michael. Pur și simplu nu cred că e bine pentru Hayley.

– Bănuiesc că dependentul de care ești preocupată cel mai tare sunt eu.

– Păi, dacă a venit vorba...

Aproape mi-am ieșit din fire, dar știam că o izbucnire de furie nu mi-ar fi făcut decât rău.

– Aici e vorba despre fiica noastră. Nu-i face ei rău încercând să-mi faci mie. Are nevoie de tatăl ei, iar eu am nevoie de fiica mea.

– Exact asta voiam și eu să spun. Te descurci bine. Asocierea cu cineva dependent nu e o idee bună.

Am strâns telefonul atât de tare că m-am temut să nu se spargă. Cuvintele mi-au ieșit gâtuite de propriile eșecuri.

– Trebuie să închid.

– Și eu la fel. Îi spun lui Hayley că ajungi până în 7:30.

ȘASE

La Archway Studios am trecut de punctul de verificare fără neplăcerile din ziua precedentă. Ajuta și faptul că Nina Albrecht era în mașina din față. Studioul se golea și Patrick a primit un loc de parcare în fața bungalow-ului lui Elliot.

Am urmat-o pe Nina înăuntru. Mi-a spus că mă duce în sala de consiliu și că mă pot instala acolo până se duce ea să-și cheme șeful. Era o încăpere mare, cu scaune din piele neagră în jurul unei mese ovale. Am luat loc și, peste douăzeci și cinci de minute, a intrat și Elliot.

Nina l-a urmat în încăpere ca să vadă dacă ne poate aduce răcoritoare.

– Nimic, am spus înainte ca Elliot să o poată face. Trebuie să începem.

Elliot a dat din cap și ea a plecat, închizând ușile duble în urma sa.

M-am uitat peste masă la clientul meu.

– Walter, când stabilim o întrevedere, hai să ajungem la timp la ea. Avem multe de rezolvat. În următoarele două săptămâni ai o singură prioritate. Cazul ăsta.

Se prea poate să fi fost prima oară în viață când fusese mustrat pentru întârziere, și apoi i se spusese ce să facă. În cele din urmă, a încuviințat din cap.

– Corect.

– Bine, am spus eu. Acum, hai să ne apucăm de lucru.

Am deschis dosarul apărării și m-am uitat la notițele mele de pe pagina interioară.

– Cred că am stabilit totul în privința martorilor și strategiei pentru combaterea acuzării. Ceea ce n-am găsit este strategia de apărare.

– Ce vrei să spui? Jerry mi-a spus că suntem pregătiți.

– Poate că nu, am spus eu. Știu că nu e ceva ce ai vrea să vezi, dar uite ce am găsit în dosar.

I-am întins un document.

I-a aruncat o privire, fără să-l vadă cu adevărat.

– Ce e asta?

– O moțiune de amânare. Jerry nu a depus-o, dar se pare că dorea să amâne procesul. Codul indică faptul că a tipărit-o luni, cu doar câteva ore înainte de a fi ucis.

Elliot a împins documentul înapoi.

– Nu, am discutat și a fost de acord să ne ținem de program.

– Asta a fost luni?

– Da, luni. Ultima oară când am vorbit cu el.

Am dat din cap. Observasem că Vincent facturase o oră în ziua când fusese omorât.

– A fost o întrevedere la biroul lui sau al tău?

– A fost o convorbire telefonică. Nina poate să-ți spună ora exactă.

– Al a notat că a fost la 3. De ce voia o amânare?

– Voia mai mult timp ca să se pregătească, și probabil ca să umfle nota de plată. I-am spus că suntem pregătiți, așa cum îți spun și ție. Suntem pregătiți!

Am râs.

– Treaba e, Walter, că nu tu ești avocatul. Ci eu. Și nu văd mare lucru în materie de strategie a apărării. Cred că de-asta voia Jerry să amâne procesul. Nu avea caz.

– Nu, procuratura nu are nici un caz.

– Dă-mi voie să-ți explic cum merg lucrurile, am spus eu, obosit. Procurorul începe, și-și expune cazul. Avem o șansă de a-l ataca în timp ce o face. Apoi avem propria noastră ocazie, și atunci expunem dovezile pe care le avem, și teoriile alternative despre crimă.

– OK.

– Și ce pot eu să văd din dosar e că Jerry are contramartori și planuri de contrainterogatoriu pregătite pentru tot ce are procurorul de arătat. Dar pe partea de apărare nu avem nici un alibi, nici un fel de suspecți alternativi, nici un fel de teorii, nimic. A discutat vreodată cu tine cum intenționa să structureze apărarea?

– Nu. Trebuia să avem conversația asta, dar a fost omorât. A spus că are glonțul magic și, cu cât știu mai puțin, cu atât mai bine.

Cunoșteam termenul. Glonțul magic era martorul, sau dovada, pe care îl aveai în buzunarul de la spate și care fie că dărâma toate celelalte dovezi ca pe niște piese de domino, fie fixa pentru totdeauna îndoiala în mințile fiecărui jurat din boxă.

– Și nu ai idee care era glonțul magic?

– Numai ce mi-ai spus tu, că găsise ceva care să facă praf acuzarea.

– Nu are logică, dacă luni vorbea despre amânarea procesului, am spus.

Însă mintea-mi era la laptopul lipsă al lui Vincent. Oare acolo să fi fost glonțul fermecat? Și el să fie oare motivul pentru care fusese ucis?

Am hotărât să merg mai departe.

– Bine, Walter, eu nu am glonțul magic. Dar, dacă Jerry a putut să-l găsească, atunci pot și eu. Hai să discutăm despre o teorie alternativă.

– OK. Adică ce?

– Adică, dacă procuratura are o teorie, trebuie să avem și noi una. Teoria lor e că erai supărat de infidelitatea soției tale și de cât te-ar fi costat să divorțezi de ea. Așa că te-ai dus la Malibu și i-ai omorât, pe ea și pe amantul ei. Apoi ai scăpat de arma crimei și ai sunat la 911. Dar în sprijinul teoriei lor, ei au reziduurile de praf de pușcă și aproape nimic altceva.

– Testul a fost fals pozitiv! N-am tras cu nici o armă. Și Jerry mi-a spus că-l aduce pe cel mai tare expert din țară ca să depună mărturie că procedurile de laborator au fost neglijente.

Am dat din cap.

– Da, dar acuzarea va contracara cu propriul expert, care va spune exact pe dos. În cel mai bun caz, testul nu va mai conta. Procuratura se va baza pe motiv și ocazie. Vor spune că știai că Rilz e amantul soției tale și vor aduce dovezi că divorțul te-ar fi costat o sută de milioane de dolari.

– Și asta e o minciună.

– Foarte multe din lucrurile lor pozitive pot fi transformate în negative. O să fie un dans, Walter. O să schimbăm lovituri. O să încercăm să distorsionăm și să distrugem, dar, în ultimă instanță, ei or să dea mai multe lovituri decât putem noi să blocăm, și de-asta e întotdeauna bine pentru apărare să arunce în ring o teorie alternativă. Mutăm suspiciunea de la tine asupra altcuiva. Procurorul, Jeffrey Golantz, e un profesionist. N-a pierdut nici un proces. Scorul e ceva de genul 27 la zero.

Elliot a dat gânditor din cap, privind la masa lustruită.

M-am uitat la ceas. Timpul trecea repede și trebuia să păstrez lucrurile în mișcare, dacă voiam să ajung la timp să-mi iau fiica.

– OK, am spus. Mai sunt și alte lucruri pe care trebuie să le discutăm. Vreau să adaug câteva persoane la echipă. Un consultant pentru selecționarea juraților, și cineva care să se ocupe de imaginea și mărturia ta.

A scuturat din cap.

– Fără consultant. Arată ca și când am încerca să influențăm lucrurile.

– Uite ce e, persoana pe care vreau s-o angajez o să stea în galerie. N-o s-o observe nimeni. Nu face decât să citească fețele oamenilor și să caute semne revelatoare.

– Nu, nu plătesc pentru bazaconiile astea.

– Ești sigur, Walter?

Am petrecut cinci minute încercând să-l conving, subliniind că, în cazuri ca al lui, prioritatea trebuie să fie să alegi jurați destupați la minte. La sfârșitul pledoariei mele, Elliot pur și simplu și-a împreunat calm mâinile pe masă.

– Bazaconii. Am încredere în talentul tău.

Când l-am lăsat pe Patrick la mașina lui, în centru, și am pornit spre Valley în traficul de seară, știam deja că sunt în întârziere și că mă îndrept spre o nouă confruntare cu fosta mea soție. Am sunat, dar nu mi-a răspuns. Când am ajuns la apartamentul ei din Sherman Oaks era aproape 7:40 și le-am găsit, pe mamă și pe fiică, așteptând pe trotuar. Hayley avea capul în pământ și se uita la bordură.

Am descuiat portierele și am oprit, iar Maggie a ajutat-o pe Hayley să urce, cu ghiozdanul și geanta cu lucruri.

– Mulțumesc că ai ajuns la timp, a spus Maggie cu voce lipsită de intonație.

– Nici o problemă, am spus, numai ca să văd dacă se înfurie. Trebuie să fie o întâlnire foarte importantă dacă mă așteptai pe trotuar.

– Nu, nu tocmai. Ședință cu părinții la școală.

Asta mi-a distrus apărarea și m-a lovit drept în plex.

– Trebuia să-mi fi spus. Puteam să găsesc o bonă și să fi mers împreună.

– Nu mai sunt copil mic, a spus Hayley.

– Am mai încercat asta, a spus Maggie. Ți-aduci aminte? Ai sărit la profesoară din cauza notei lui Hayley la matematică – despre care nu știai de fapt nimic – încât ți s-a cerut să nu mai vii niciodată.

Incidentul suna vag familiar, încuiat în băncile mele de memorie corupte de oxycodon. N-am avut replică.

– Trebuie să plec, a spus Maggie grăbit. Hayley, te iubesc. Să-l asculți pe tata. Ne vedem mâine.

– OK, mami.

Am pornit în tăcere pe bulevardul Ventura și ne-am oprit la DuPar, locul preferat al fetei mele, pentru că întotdeauna o lăsam să comande clătite.

Am comandat un sendviș. Am făcut împreună temele, ceea ce a fost floare la ureche pentru ea și teribil de obositor pentru mine, apoi am întrebat-o ce vrea să facă. Eram dispus să facem orice – un film, mall, orice ar fi vrut – dar speram să spună că vrea să mergem acasă și poate să ne uităm la niște albume de fotografii de familie.

A ezitat și mi-am dat seama de ce.

– Nu e nimeni la mine acasă, Hay. Lanie nu mă mai vizitează.

– Vrei să spui că nu mai e prietena ta?

– N-a fost niciodată prietena mea în felul acela. Ții minte când am fost în spital, anul trecut? Acolo ne-am împrietenit și am încercat să ne ajutăm unul de celălalt.

Era o jumătate de adevăr. Lanie Ross și cu mine ne cunoscuserăm la dezintoxicare. Am continuat relația după ce am ieșit de acolo, dar nu am consumat-o niciodată, pentru că eram incapabili din punct de vedere emoțional. Odată ce ne-am întors în lumea reală, am știut instinctiv că n-o să reziste, și că nu mă pot întoarce la dependență alături de ea. Și ne-am văzut fiecare de drum.

– Atunci cred că vreau să mergem acasă și să mă uit la televizor.

– Bine. Asta vreau și eu.

Am adunat cărțile de școală și am plătit nota. Pe drum mi-a spus că mama îi povestise că am primit un caz nou și important.

– A spus că ai un caz mare și că toată lumea o să fie invidioasă, dar că o să te descurci foarte bine.

– Așa a spus mama ta?

Eram surprins, dar mulțumit.

– Da.

Am continuat să conduc gândindu-mă la asta. Poate că nu distrusesem complet lucrurile între mine și Maggie. Încă mă mai respecta la un anumit nivel.

– Ăăă...

Hayley îmi evita privirea.

Uneori, copiii sunt atât de ușor de descifrat. Dacă și adulții ar fi la fel...

– Ce e, Hay?

– Păi, mă întrebam de ce nu poți și tu să faci ce face mama.

– Adică?

– Să bagi oamenii răi la închisoare. A spus că ai un caz cu un bărbat care o omorât doi oameni. Parcă întotdeauna lucrezi pentru ăia răi.

Am rămas tăcut un moment.

– Bărbatul pe care-l apăr e acuzat de uciderea a două persoane. Încă n-a dovedit nimeni că ar fi făcut ceva rău. În momentul acesta, nu e vinovat de nimic.

Nu a răspuns, și scepticismul ei era aproape palpabil.

– Hayley, când cineva e acuzat de crimă, are dreptul să se apere. Cum ar fi dacă la școală ai fi acuzată că ai copiat, când tu știi că nu e așa? N-ai vrea să poți să explici?

– Cred că da.

– Și eu cred la fel. Exact așa e și la tribunal. Dacă ești acuzat de o crimă, poți să rogi un avocat, ca mine, să te ajute să explici și să te aperi. Face parte din sistem. O parte importantă.

La nivel intelectual, credeam în argumentația mea, dar la nivelul discuției tată-fiică suna destul de gol. Cum o puteam face să creadă în asta, când nu mai eram sigur nici eu?

– Ai ajutat și oameni nevinovați? a întrebat fiica mea.

– Câțiva, da.

Era tot ce puteam spune cu sinceritate. Am dat drumul la radio pe postul de muzică Disney.

Poate că și adulții erau la fel de ușor de descifrat ca și copiii.

ŞAPTE

Joi dimineaţă, după ce am lăsat-o pe fiica mea la şcoală, m-am dus direct la biroul lui Jerry Vincent. Era încă devreme când am ajuns acolo şi garajul era aproape gol. Am parcat la primul nivel şi, când am trecut podul, am observat un Subaru break cu stativ pentru plăci de surf pe acoperiş.

Geamurile din spate ale maşinii erau opace şi n-am putut vedea înăuntru. Am ocolit maşina şi m-am uitat pe geamul de la şofer. Bancheta din spate fusese rabatată şi jumătate din partea din spate era ocupată de cutii cu haine. Cealaltă servea de pat pentru Patrick Henson, care dormea într-un sac de dormit. Abia atunci mi-am amintit că-mi spusese că trăieşte în maşină şi doarme într-o cabină de salvamar.

Nu aveam nevoie de el decât mai târziu. Nu era cazul să-l trezesc. Am intrat în clădirea de birouri şi m-am îndreptat spre biroul lui Jerry Vincent. Detectivul Bosch stătea în faţa uşii. Asculta muzică, cu mâinile în buzunar, şi părea gânditor. Şi-a scos căştile când m-am apropiat.

– Cum, fără cafea? am spus în loc de salut.

– Azi nu. Mi-am dat seama ieri că nu vrei.

A făcut un pas înapoi ca să pot descuia uşa.

– Pot să te întreb ceva? am spus.

– Şi dacă spun nu, tot mă întrebi.

– Probabil că ai dreptate.

Am deschis uşa.

– Aşa că întreabă şi gata.

– Bine. Uite ce e, nu-mi pari stilul iPod. Ce asculţi acolo?

– Cineva de care sunt sigur că n-ai auzit. Frank Morgan.

– Saxofonistul? Ba da, îl ştiu pe Frank.

– Îl știi pe Frank, a spus Bosch pe un ton neîncrezător.

– Da, de obicei trec să-l salut când cântă la Catalina sau la Jazz Bakery. Tata era mare amator de jazz și în anii 50–60 a fost avocatul lui Frank. Frank a avut tot felul de probleme înainte de a se cumința. A sfârșit prin a cânta la San Quentin cu Art Pepper – ai auzit de el, nu?

Lui Bosch i-a trebuit un moment să-și revină din surpriza că îl știam pe Frank Morgan, obscurul urmaș al lui Charlie Parker. Am traversat recepția și am intrat în birou.

– Deci, cum mai merge cazul? am întrebat.

– Merge, a spus el.

– Am auzit că ieri, înainte de a veni la mine, ați petrecut noaptea la Parker Center interogând un suspect. Nici o arestare, hm?

M-am așezat la biroul lui Vincent, iar Bosch a rămas în picioare.

– Cine ți-a spus asta? a întrebat Bosch.

– Nu știu, am spus. Trebuie să fi auzit de undeva. Poate de la un reporter. Cine era suspectul?

– Nu e treaba ta.

– Dar ce treabă am cu tine, domnule detectiv? De ce ești aici?

– Am venit să văd dacă mai ai vreun nume pentru mine.

– Ce s-a întâmplat cu numele pe care ți le-am dat ieri?

– Le-am verificat.

– Cum ai fi putut să le verifici deja pe toate?

S-a aplecat și a pus ambele mâini pe birou.

– Pentru că nu lucrez singur la cazul ăsta. Sunt cu toții fie în pușcărie, fie morți, fie nu le mai pasă de Jerry Vincent. E o fundătură.

M-am simțit dezamăgit și mi-am dat seama că poate îmi pusesem speranțe prea mari în posibilitatea ca unul din nume să-i aparțină ucigașului.

– Păi, ce pot să-ți spun, domnule detectiv? Nu pot să dezvălui nimic din cazurile active, dar uite care-i treaba: nu e nimic de dezvăluit.

A clătinat din cap, neîncrezător.

– Vorbesc serios. Nu e nimic în nici unul din ele care să constituie o amenințare, nimic care să aibă legătură cu FBI. Și avea un singur caz de crimă – Walter Elliot – și nu e nimic acolo. Crede-mă, am căutat.

Nu eram nici eu prea sigur că asta cred, dar Bosch n-a părut să observe. În cele din urmă, s-a așezat pe marginea unui scaun. Pe față avea o expresie aproape disperată.

– Jerry era divorțat, i-am oferit eu. Ai verificat-o pe fosta soție?

– E recăsătorită, fericită, și însărcinată în luna a șaptea.

– Alte rude? Iubită?

– Își regula secretara, dar nu era nimic serios acolo. Și alibiul ei se verifică. Ea se mai culca și cu investigatorul. Iar în seara aceea erau împreună cu niște prieteni la o vizionare la Archway. Clientul ăla baban al tău le făcuse rost de invitații.

Am dat din cap și am făcut o presupunere.

– Tipul pe care l-ați interogat în prima noapte era investigatorul, Bruce Carlin.

– Cine ți-a spus asta?

– Tu, chiar acum. E un triunghi amoros clasic. Ar fi fost locul logic din care să începeți.

– Deștept avocat. Spune-mi despre bani.

– Ce bani?

– Banii din contul de afaceri.

– Administratora mea îmi spune că sunt curați. Fiecare bănuț pe care l-a primit Jerry e justificat. Poate că Jerry s-a plătit pe sine puțin cam rapid, dar tehnic nu e nimic rău în asta.

Am văzut cum lui Bosch îi sticlesc ochii.

– S-a plătit prea repede?

– Uite cum stau lucrurile: accepți un client și primești un avans, care intră în contul fiduciar al clientului. Sunt banii clientului, dar pe măsură ce pregătești cazul, poți să-ți muți onorariul în contul operativ.

– OK, deci cum s-a plătit Vincent prea repede?

– Păi, din registre se pare că îi plăcea să mențină un sold mic în contul operativ. S-a întâmplat să aibă un client serios, care a plătit un avans mare, și banii respectivi s-au mișcat destul de rapid dintr-un cont într-altul. După ce s-au dedus costurile, restul a intrat în buzunarul lui Vincent ca salariu.

Bosch s-a aplecat spre mine.

– Și clientul ăsta a fost Walter Elliot?

– Nu pot să-ți ofer informația asta, dar e destul de ușor de ghicit.

Bosch a dat din cap. Am așteptat, dar n-a spus nimic.

– Uite ce e, am spus eu, avem amândoi reguli de urmat. Nu-mi fac decât meseria. Dacă nu te mai pot ajuta cu altceva, aș vrea să mă întorc la treabă.

S-a uitat fix la mine.

– Pe cine a mituit Vincent în cazul lui Elliot?

Întrebarea a venit ca din senin, dar mi-am dat seama că pentru ea venise. Tot restul fusese praf în ochi.

– Ce, de la FBI ai informația? am întrebat.

– N-am vorbit cu FBI.

– Atunci despre ce tot vorbești?

– Vorbesc despre o șpagă.

Am zâmbit.

– Ți-am spus, registrele sunt curate. E...

– Dacă ai fi avut de gând să mituiești pe cineva cu o sută de mii de dolari, i-ai fi trecut în registre?

– Bănuiesc că ai dreptate, i-am spus lui Bosch. N-aș face așa. Deci ce încerci să-mi spui?

– E confidențial, domnule avocat. Dar am nevoie de ajutorul tău, și cred că ai nevoie să afli asta ca să mă poți ajuta.

– OK.

– Atunci spune-o.

– Să spun ce? am întrebat eu.

– Că o să tratezi informația asta drept confidențială.

– Credeam că am spus deja. Bine. O tratez drept confidențială.

– Am conturile private ale lui Vincent. Acum cinci luni a acumulat o sută de mii într-un cont de investiții, și o săptămână mai târziu i-a spus brokerului că retrage banii.

– O sută de mii în bani gheață? Ce s-a întâmplat cu ei?

– Nu știu. Dar brokerul a pus tot felul de întrebări, ca să se asigure că nu e nici o problemă de securitate. Vincent a spus că are nevoie de bani ca să-și cumpere o barcă, și că cel mai bun preț îl obține dacă plătește cu bani gheață.

– Și atunci unde e barca?

– Nu există nici o barcă. Am verificat toate tranzacțiile din stat și am pus întrebări de la Marina del Rey până la San Pedro. I-am percheziționat locuința de două ori și i-am verificat cumpărăturile cu cartea de credit. Nu există nici o chitanță sau înregistrare a vreunei cheltuieli legate de vreo barcă. Nici o înregistrare la Paza de Coastă. A cumpărat altceva, și Walter Elliot probabil că știe ce anume.

I-am urmărit logica și mi-am dat seama că duce la ușa lui Walter Elliot. Dar nu aveam de gând să deschid ușa aceea, cu Bosch privind peste umărul meu.

– Cred că ai înțeles greșit, domnule detectiv.

– Nu cred, domnule avocat.

– Păi, habar n-am de toate astea, iar clientul meu nu este disponibil. Nu vorbește cu tine despre asta, sau despre orice altceva.

Bosch a scuturat din cap.

– Nu mi-aș pierde vremea încercând să vorbesc cu el. Și-a folosit avocatul ca să acopere chestia asta, și n-aș putea trece niciodată de clauza de confidențialitate. Dar ar trebui s-o iei ca pe un avertisment, domnule avocat. Nu uita, picătura aia rece de pe șira spinării, e sentimentul pe care-l ai când ești în primejdie.

Am zâmbit.

– Oh, asta era? De două zile te joci cu mine, domnule detectiv, și a fost o pierdere de timp pentru mine.

Am întins mâna către ușă. Bosch s-a ridicat.

– Nu te păcăli singur, Haller. Nu face o greșeală.

A scos o fotografie din buzunar și a pus-o pe birou.

– Îl recunoști pe bărbatul ăsta?

Era o imagine neclară, luată de pe o cameră de supraveghere. Un bărbat care ieșea pe ușa unei clădiri.

– E clădirea în care ne aflăm, nu?

– Îl recunoști?

Imaginea era luată de la distanță. Bărbatul părea de origine latino. Avea piele închisă la culoare, păr la fel și o mustață în stil Pancho Villa. Purta o pălărie panama și o cămașă descheiată la guler sub o jachetă din piele care se desfăcuse când deschisese ușa. Am văzut ceva care părea un pistol, băgat în cureaua pantalonilor.

– Ăla e un pistol? E criminalul?

– Îl recunoști pe bărbatul ăsta? Asta e tot ce vreau să știu.

– Nu, nu-l recunosc, domnule detectiv. Ești mulțumit? Dar nu e cine știe ce fotografie. De unde o ai?

– O cameră la colțul dintre Broadway și Second. Baleiază strada și nu l-a prins pe tip decât câteva secunde.

Știam că municipalitatea instala pe tăcute camere de supraveghere pe arterele principale.

– Mă rog, e mai mult decât nimic. Crezi că părul și mustața sunt o deghizare?

– Lasă-mă pe mine să pun întrebările. Ar putea tipul ăsta să fie unul din clienții tăi?

– Nu știu. Nu i-am cunoscut încă pe toți. Lasă-mi fotografia și i-o arăt lui Wren Williams.

Bosch a întins mâna și și-a luat fotografia înapoi.

– E singurul meu exemplar. Când vine Wren?

– Cam într-o oră.

– Mă întorc mai târziu. Între timp, domnule avocat, ai grijă.

A întins către mine un deget ca un pistol, apoi s-a întors și a plecat, închizând ușa în urma lui.

M-am ridicat de la birou și am început să mă plimb prin încăpere, cu mâinile în buzunar, încercând să evaluez ce însemnau informațiile de la Bosch.

După Bosch, Jerry Vincent plătise o sumă mărișoară unei sau unor persoane necunoscute. M-am gândit la momentul tranzacției lui Vincent. Bosch spusese că transferul banilor se petrecuse cu cinci luni în urmă. Asasinarea lui Vincent se petrecuse cu numai trei nopți în urmă. Distanța dintre cele două părea să nege posibilitatea vreunei legături.

Dar, cu toate acestea, nu puteam să le despart, din cauza lui Walter Elliot. Prin filtrul informațiilor de la Bosch începeam acum să-mi văd clientul – și pe mine însumi – altfel. Acum înțelegeam că încrederea lui Elliot în achitare era posibil să vină din credința că aceasta a fost deja cumpărată și plătită. Vedeam dorința lui de a nu amâna procesul ca o chestiune de timp legată de mită. Iar disponibilitatea lui de a mă lăsa să îi iau locul lui Vincent o vedeam ca pe o mișcare menită de a ajunge la proces fără întârziere. Nu avea nimic de-a face cu încrederea în talentul și tenacitatea mea. Eu eram pur și simplu primul care se prezentase. De fapt, eram perfect. Scos din lada cu obiecte pierdute, scuturat de praf, îmbrăcat la costum și trimis în sala de tribunal, fără a pune întrebări.

Se plătiseră bani pentru un anume aranjament, și respectivul aranjament era legat de calendarul procesului. De ce trebuia ca procesul să se țină conform programării?

Am continuat să mă învârt. Următorul lucru la care trebuia să mă gândesc era fotografia pe care mi-o arătase Bosch. Erau indicii că Vincent cunoștea persoana care-l omorâse, dar bărbatul din fotografie părea să fie deghizat. Și telefoanele de la FBI erau parte din ecuație. Ce știa Biroul și de ce nu apăruse nici un agent care să ia legătura cu Bosch? Iar ultima necunoscută era însăși asasinarea lui Vincent. Plătise mita și era gata de proces. Uciderea lui punea în pericol programul. De ce fusese ucis?

Erau prea multe necunoscute, dar exista o concluzie care părea limpede. Clientul meu îmi ascundea ceva. Elliot nu mă informa despre mașinațiunile din interiorul cazului. Dar asta putea funcționa în ambele direcții. Am hotărât să fac cum îmi ceruse Bosch: să nu-l chestionez pe Elliot. Aveam să țin capul deasupra apelor întunecate ale cazului și ochii larg deschiși.

M-am concentrat asupra a ceea ce vedeam înaintea ochilor. Priveam direct în gura căscată a peștelui lui Patrick Henson.

S-a deschis ușa și a apărut Lorna, care m-a găsit holbându-mă la pește.

– Ce faci? a întrebat ea.

– Gândesc. Unde e Cisco? A luat micul dejun?

– Nu cu mine, dar e aici și vrea să vorbiți despre ce s-a întâmplat ieri, cât ai fost plecat.

– Atunci hai să mergem la Dining Car să luăm micul dejun.

Am ieșit în urma ei, aruncând o privire peștelui mare și frumos care atârna pe perete. Mi s-a părut că știu exact cum se simte.

L-am pus pe Patrick să ne ducă până acolo. Cisco și cu mine am comandat friptură și ouă, în timp ce Lorna a cerut ceai și miere. Pacific Dining Car e locul unde le face plăcere grangurilor din centru să se adune înainte de a începe luptele în turnurile lor de sticlă din apropiere. Mâncarea era exagerat de scumpă, dar era bună. Induce încredere și-l face pe războinicul de oraș să se simtă ca unul dintre grei.

Imediat ce chelnerul ne-a luat comanda, Lorna a deschis agenda pe masă.

– Mănâncă repede, a spus ea. Ai o zi încărcată.

– Spune-mi.

– În regulă, începem cu chestiile mai ușoare.

A frunzărit paginile.

– Ai o întrevedere la ora 10 cu judecătoarea Holder, la ea în birou. Vrea un inventar de clienți actualizat.

– Mi-a spus că am o săptămână, am protestat eu. Azi e joi.

– Mda, păi a sunat Michaela și a spus că judecătoarea vrea un raport interimar. Cred că se teme că-ți petreci tot timpul cu Walter Elliot. Nu te îngrijora, am un inventar tipărit – cu cine te-ai întâlnit, cu cine ai semnat contracte și calendarul pentru fiecare.

Am zâmbit.

– Minunat. Ce altceva?

– La ora 11 ai o întrevedere cu judecătorul Stanton. Vrea să știe dacă ești pregătit să începeți joia viitoare.

– Nu, dar Elliot nici nu vrea să audă de o amânare.

– Păi, judecătorul cere și prezența acuzatului.

Asta era neobișnuit.

– L-ai anunțat pe Elliot? S-ar putea să...

– Știe, și va fi acolo. Am vorbit cu asistenta lui.

– Bine, am spus eu. Asta-i tot?

Voiam să ajung la Cisco.

– Nici pe departe. Acum ajungem la cazul misterios. Ieri după-amiază, judecătorul Friedman a sunat la biroul lui Vincent ca să vadă dacă știe cineva de audierea programată azi la 2. Așa că ai o audiere pentru un caz la care nu numai că nu avem calendarul, dar nu avem nici dosar.

– Cum se numește clientul?

– Eli Wyms.

Nu îmi spunea nimic.

– Wren cunoștea numele?

Lorna a scuturat din cap oarecum iritată.

– Ai verificat cazurile încheiate? Poate că a fost îndosariat greșit.

– Am verificat. Nu e nici un dosar în birou. Wyms e acuzat de tentativă de omor asupra unui ofițer de poliție și de alte delicte privind armele de foc. A fost arestat pe 2 mai într-un parc din Calabasas. A fost pus sub acuzare și trimis la Camarillo. Trebuie să fi fost găsit în deplinătatea facultăților, pentru că audierea este pentru stabilirea datei procesului.

Am dat din cap. Citeam printre liniile exprimării telegrafice. Wyms intrase în vreun fel de confruntare armată cu departamentul șerifului, care asigura ordinea publică în Calabases. Fusese trimis la centrul statal de evaluare mentală, în Camarillo. Doctorii stabiliseră că avusese discernământ. În dosar ar fi existat mai multe detalii, dar nu aveam dosarul.

– Bănuiesc că în conturile fiduciare nu există nici o referire la el. Poate că Jerry a acceptat cazul pro bono.

– Știi la ce mă gândeam? a spus Lorna. Că poate Jerry avea dosarul în servietă când a plecat, luni seară.

Avea logică. Se pregătea pentru restul săptămânii și avea o audiere pentru Wyms joi.

– Cine e procurorul?

– Joanne Giorgetti, și ți-am luat-o înainte. Am sunat-o ieri și i-am expli-

cat situația, și am întrebat-o dacă ar putea să ne facă o copie a dosarului investigației. A spus că nu e nici o problemă. Poți să iei copiile după întrevederea de la 11 cu judecătorul Stanton, după care ai vreo două ore să te familiarizezi cu dosarul, înainte de audierea de la 2.

– Te gândești la toate, Lorna. De ce nu preiei tu cabinetul lui Vincent? N-ai nevoie de mine.

A zâmbit.

– Îmi place să lucrez din umbră. Îți las ție luminile rampei.

Ni s-au adus farfuriile, și am turnat cu larghețe sos tabasco pe friptură și pe ouă. Cisco a început să mănânce. Știam că nu e cazul să mă pun între el și mâncare, așa că am întrebat-o pe Lorna cu mergeau lucrurile cu Wren Williams.

– Nu e de prea mare ajutor, Mickey. Pare să nu aibă habar cum funcționa biroul sau unde punea Jerry lucrurile. Dacă mă întrebi pe mine, lucra aici din cu totul alte motive.

Aș fi putut să-i spun care era motivul, dar nu voiam s-o distrag pe Lorna cu bârfe. L-am văzut pe Cisco adunând sosul de friptură cu o bucățică de pâine.

– Tu ce ai pentru mine, Cisco?

– Mă ocup de Rilz și de partea lui de ecuație. O să fie vreo două chestii de care te poți folosi. Vrei să auzi despre ele?

– Nu încă. Te întreb când am nevoie.

Nu voiam informații pe care să fiu obligat să le dezvălui acuzării în cadrul procedurii de administrare a probelor.

– Și mai am și o discuție cu Bruce Carlin în după-amiaza asta.

– Cere două sute pe oră, a spus Lorna. Jaf la drumul mare, dacă vrei părerea mea.

Am dat din mână, în semn de protest.

– Plătește-l. Probabil că are informații pe care le putem folosi, și i-ar putea economisi lui Cisco niște timp.

– Nu-ți face griji, îl plătim. Numai că nu sunt deloc încântată. Ne mulge de bani pentru că știe că poate, a spus Lorna.

– Tehnic, pe Elliot îl mulge de bani, și nu cred că lui Elliot îi pasă.

M-am întors către investigatorul meu.

– Cisco, ai ceva nou în cazul lui Vincent?

Cisco mi-a spus ce avea, mai mult detalii criminalistice. Vincent fusese împușcat de două ori în tâmpla stângă. Arsurile de pe piele și din păr indicau

faptul că arma era între 23 și 30 de centimetri de el când s-a tras, și criminalul putuse grupa focurile. În plus, la autopsie fuseseră recuperate gloanțele.

– Erau de 25, a spus Cisco.

– Se știe arma exactă?

– Un Beretta Bobcat. Aproape că se poate ascunde în palmă.

O armă cu totul diferită de cea folosită la uciderea lui Mitzi Elliot și a lui Johan Rilz.

– Deci ce ne spun toate astea?

– E o armă pe care o iei când vrei să tragi la cap.

– Deci, a fost premeditat. OK, și despre suspect?

– Tipul pe care l-au interogat în prima noapte?

– Nu, ăla pe care l-au eliberat a fost Carlin.

Cisco a părut surprins.

– De unde știi că ca fost Carlin?

– Mi-a spus Bosch de dimineață.

– Vrei să spui că au un alt suspect?

– Nu aveau nici un nume. Mi-a arătat o fotografie a unui tip care ieșea din clădire la momentul împușcăturilor. Avea un pistol și era în mod clar deghizat.

Am văzut cum lui Cisco îi sclipesc ochii. Pentru el era o chestiune de mândrie profesională să-mi furnizeze asemenea informații. Dacă i-aș fi spus și despre FBI, probabil că ar fi luat masa și ar fi aruncat-o pe fereastră.

– Să văd ce pot să aflu.

Terminaserăm. Am plătit cu cartea de credit și am scos telefonul să-l sun pe Patrick.

– Cisco, încă un lucru. Du-te la lichidatorul lui Vincent și vezi dacă a păstrat vreuna din plăcile de surf ale lui Patrick. Dacă da, o vreau înapoi.

Cisco a dat din cap.

– Nici o problemă.

Din cauza ascensoarelor lente din tribunal, eram cu patru minute în întârziere când am intrat în sala de judecată a judecătoarei Holder și m-am grăbit spre biroul ei.

Era la masa de lucru, îmbrăcată în roba neagră, ceea ce mi-a spus că probabil avea o audiere publică programată în curând.

– Domnule Haller, întrevederea noastră era fixată la ora 10. Cred că ați fost informat din timp.

– Doamnă judecător, îmi pare rău. Ascensoarele din clădirea aceasta...

– Toți avocații iau aceleași ascensoare, și cei mai mulți dintre ei par să ajungă la timp. Aveți la dumneavoastră carnetul de cecuri?

– Da, doamnă judecător. Cred că da.

– Bine. Putem face asta în două feluri. Pot să vă acuz de sfidare, să vă amendez și să vă las să vă explicați în fața Baroului din California, sau puteți face o donație către Fundația „Pune-ți o dorință". E organizația mea de caritate preferată. Fac multe lucruri bune pentru copiii bolnavi.

Eram amendat pentru că ajunsesem cu patru minute întârziere. Aroganța unor judecători era uluitoare.

– Îmi place ideea de a ajuta copiii bolnavi, am spus. Pentru ce sumă să scriu cecul?

– Cât doriți. Și o să-l și trimit în numele dumneavoastră.

Am scos carnetul de cecuri și am scris unul pentru 250 de dolari. Judecătoarea a dat din cap aprobator și mi-am dat seama că fusese suma corectă.

– Mulțumesc, domnule Haller.

A pus cecul peste alte două.

– Veți primi recipisa prin poștă.

– După cum ați spus, fac lucruri bune.

– Da, așa e. Acum, dați-mi voie să vă întreb ceva. Știți dacă poliția avansează în ancheta asasinării domnului Vincent?

M-am întrebat ce trebuia să-i spun judecătorului-șef al Curții Superioare.

– Nu sunt informat despre asta. Dar mi-a fost arătată o fotografie de pe o cameră de supraveghere, a unui bărbat pe care bănuiesc că îl suspectează. Individul pare deghizat și arată ca și când ar avea un pistol. Detectivul Bosch a venit la biroul meu azi-dimineață cu fotografia.

Judecătoarea a dat din cap. Am rămas tăcuți un moment, apoi am scos din geantă lista pe care o pregătise Lorna.

Judecătoarea m-a ținut acolo mai bine de o oră, timp în care am trecut în revistă fiecare caz. Când mi-a dat drumul, eram deja în întârziere pentru întrevederea de la ora 11. Am luat-o la goană pe scări, întrebându-mă dacă o să mă mai coste încă o donație pentru organizația de caritate preferată a cuiva.

Sala de tribunal era goală, dar grefiera lui Stanton era la post. Mi-a făcut semn către ușa deschisă. M-am îndreptat rapid spre birou și l-am văzut pe judecător așezat la masa de lucru. La stânga era stenografa și în față erau trei scaune. Walter Elliot stătea pe cel din dreapta, cel de la mijloc era gol,

iar în stânga stătea Jeffrey Golantz. Nu-l mai întâlnisem pe procuror până atunci, dar era ușor de recunoscut pentru că-i văzusem fața la televizor și în ziare. În ultimii câțiva ani, se ocupase cu succes de o serie de cazuri de mare vizibilitate și își făcuse un nume. Era steaua în ascensiune, încă neînfrântă, din procuratura districtuală.

Îmi plăcea să mă lupt cu procurori neînvinși. Încrederea în sine îi trăda de multe ori.

– Îmi cer scuze pentru întârziere, domnule judecător.

M-am așezat pe scaunul liber.

– Să începem discuția oficială acum, a spus Stanton, și stenografa și-a pus degetele pe butoanele mașinii. În dosarul Statul California împotriva lui Walter Elliot... suntem în biroul meu astăzi pentru o discuție despre starea procesului. Sunt prezenți acuzatul, domnul Golantz, reprezentând acuzarea, și domnul Haller, aflat aici în locul decedatului domn Vincent. Joia următoare suntem programați pentru *voir dire* – de azi într-o săptămână. Domnule Haller, nu am primit nici o moțiune din partea dumneavoastră ca să cereți amânarea procesului cât vă pregătiți pentru el.

– Domnule judecător, am spus. Am petrecut ultima săptămână pregătindu-mă, și sunt gata să începem selecția juriului joia viitoare.

Judecătorul a mijit ochii la mine.

– Sunteți sigur, domnule Haller?

– Absolut. Domnul Vincent a ținut evidențe precise. Înțeleg strategia pe care a construit-o, și cazul beneficiază de întreaga mea atenție.

Judecătorul s-a uitat la Elliot.

– Domnule Elliot, vreau să aud dacă sunteți cu totul de acord și dacă înțelegeți riscul la care vă expuneți aducând un avocat nou atât de aproape de proces. E vorba despre libertatea dumneavoastră, domnule.

– Domnule judecător, a spus Elliot. Sunt persecutat și acuzat de ceva ce nu am făcut. Mi-am iubit soția. Nu am omorât-o eu, și mi se rupe inima când aud cum se spun la televizor lucruri oribile despre mine. Cu cât domnul Haller are mai repede ocazia să-mi dovedească nevinovăția, cu atât mai bine.

Era O.J. Simpson de colo până colo, dar judecătorul a dat din cap gânditor.

– Domnule Golantz? Ce părere are procuratura?

Telegenicul procuror adjunct era frumos, brunet, și ochii lui păreau să poarte în adâncuri întreaga mânie a justiției.

– Domnule judecător, procuratura este pregătită pentru a începe procesul la termen. Dar aș dori să cer ca, dacă domnul Elliot este atât de sigur că putem începe fără întârziere, să renunțe în mod oficial la apel în situația în care lucrurile nu merg așa cum speră.

Judecătorul s-a răsucit cu scaunul.

– Ce părere aveți, domnule Haller?

– Domnule judecător, clientul meu nu trebuie să renunțe la vreuna din protecțiile oferite lui de către lege, am spus eu.

Am continuat, spunând că Elliot nu ar trebui să renunțe la dreptul lui la apel numai pentru că dorea procesul rapid la care era îndreptățit. Judecătorul Stanton a fost de partea lui Golantz, dar nu m-a deranjat. Conform normelor juridice bizantine, aproape nimic nu era scutit de apel.

Apoi, judecătorul ne-a dat termen până luni ca să depunem ultimele probe spre administrare. Listele de martori trebuiau depuse a doua zi după probe. Din punctul de vedere al apărării, nu era o problemă. Vincent depusese deja două rânduri de probe, iar planul meu era să-i dau lui Golantz o listă de martori care să includă toți ofițerii de poliție și tehnicienii criminaliști menționați în raportul șerifului. Trebuia să-și bată el capul ca să-i descopere pe cei pe care intenționam cu adevărat să-i chem în boxă.

– În regulă, a spus Stanton. E totul clar?

Golantz și cu mine am dat din cap.

– OK, atunci, a spus judecătorul. Putem discuta despre regulile de bază joi dimineață. O să conduc procesul ăsta ca pe un mecanism bine uns. Fără surprize, fără fente. E clar?

Golantz și cu mine am fost amândoi de acord, dar judecătorul s-a uitat la mine cu suspiciune.

– O să am grijă să vă țineți de cuvânt, a spus.

Cum se face, m-am întrebat eu, că întotdeauna la avocatul apărării se uită judecătorul urât?

OPT

Am ajuns în biroul lui Joanne Giorgetti cu un minut înainte de pauza de prânz. Știam că birourile procuraturii se golesc efectiv în timpul prânzului. Giorgetti avea un birou micuț, și toată podeaua era efectiv ocupată de cutii de carton. Mi-a întins dosarul Wyms, care conținea cam trei centimetri de documente, și mi-a spus că nu se opune unei amânări, având în vedere ce s-a întâmplat cu Jerry Vincent.

– Ce crezi că s-a întâmplat cu dosarul lui Jerry? m-a întrebat ea.

– Cred că era în servietă, pe care i-a luat-o ucigașul.

S-a strâmbat.

– Ciudat. De ce i-ar fi luat ucigașul dosarul?

– Cred că fără intenție. Laptopul lui Jerry era în servietă. Ucigașul a luat totul, pur și simplu.

– Hmmm.

– E ceva neobișnuit la cazul ăsta? Ceva ce ar fi putut face din Jerry o țintă?

– Nu cred. E una din chestiile alea obișnuite, când cineva o ia razna cu o armă.

Am dat din cap și i-am mulțumit pentru dosar.

Am ieșit din birourile procuraturii și am așteptat zece minute ca să urc în lift cu cei care plecau la masă. Când am coborât din lift și am ieșit pe ușile centrale am văzut Lincolnul așteptându-mă la bordură. Am urcat în spate – le spun tuturor șoferilor mei să nu-mi deschidă niciodată portiera – și Patrick m-a dus la Chinese Friends, pe strada Hill.

Cum doream să mă apuc imediat de lucru, am comandat cotlete de porc prăjite. Erau subțiri ca foița de hârtie, delicioase, și le puteam mânca

cu degetele, fără să-mi iau ochii de pe dosarul Wyms. Acesta conținea copii a tot ce depusese procurorul în conformitate cu regulile de administrare a probelor – în principal, documentația șerifului cu privire la incident, arestare și investigația ulterioară.

Punctul de plecare firesc era raportul de arestare, care începea cu apelul la 911. Mai multe rapoarte despre focuri de armă veniseră dintr-o zonă de lângă un parc din Calabasas, la nord de Malibu.

Primul polițist care preluase apelul, Todd Stallworth, fusese trimis la 22:21 în parcul Malibu Creek, unde auzise împușcături, chemase întăriri și intrase cu mașina în parc să investigheze.

În parc nu erau lumini. Când Stallworth a intrat pe drumul principal, farurile mașinii sale de patrulă se reflectaseră în ceva, și văzuse un vehicul parcat într-un luminiș din fața sa. Aprinsese proiectorul și iluminase o camionetă cu trapa din spate lăsată. Pe trapă era o piramidă din cutii de bere, plus ceva care arăta ca un sac, din care ieșeau mai multe țevi de armă.

Stallworth a oprit mașina și tocmai comunica prin radio cu secția din Malibu, descriind camioneta, când brusc s-au auzit un foc de armă și proiectorul i-a explodat. Stallworth a stins celelalte faruri ale mașinii și s-a dus pe burtă într-un tufiș, folosind radioul portabil ca să cheme echipa de intervenție SWAT.

A urmat un asediu de trei ore. Ascuns în zona împădurită de lângă poiență, trăgătorul și-a descărcat de mai multe ori arma, dar aparent trăgea spre cer. În cele din urmă, un polițist în uniformă neagră SWAT s-a apropiat destul de mult ca să vadă plăcuța cu numărul de înmatriculare, care i-a condus la numele de Eli Wyms și la un număr de telefon mobil. Trăgătorul a răspuns la primul apel și un negociator de la SWAT a început o conversație.

Trăgătorul era într-adevăr Eli Wyms, un zugrav de 44 de ani. În raportul de arestare era caracterizat drept beat, furios și cu tendințe de suicid. Mai devreme în ziua respectivă fusese dat afară din casă de soție, care-l informase că e îndrăgostită de un alt bărbat.

Wyms i-a spus negociatorului că auzise zgomote în întuneric și crezuse că trage în coioții turbați care vor să-l mănânce. A spus că se temuse că proiectorul îi va dezvălui ascunzișul. Mai spusese că se calificase drept trăgător de elită în primul război din Irak. Ulterior, investigatorii adunaseră 94 de cartușe goale.

Wyms nu se predase în noaptea aceea până nu i se terminase berea, și-i spusese negociatorului că schimbă o pușcă pe șase cutii de bere. Fusese re-

fuzat. Anunțase apoi că se sinucide, ca să plece de pe lume literalmente cu mare zgomot. Negociatorul încercase să-l convingă să renunțe, în timp ce o echipă SWAT de două persoane se apropia de poziția lui, dar foarte curând a auzit sforăituri în telefon. Wyms fusese capturat și dus, cu mașina de patrulă a lui Stallworth, la închisoarea din centrul orașului.

Alte documente din dosar continuau saga. La punerea sub acuzare, Wyms fusese declarat sub limita sărăciei, și i se dăduse un apărător din oficiu. Cazul se mișcase încet prin sistem, până când apăruse Vincent, care-și oferise serviciile pro bono. Prima lui mișcare fusese să ceară o evaluare psihiatrică. Wyms fusese dus la spitalul de stat din Camarillo pentru o evaluare de 90 de zile. Toți doctorii fuseseră de acord că are discernământ și poate să fie judecat.

La audierea programată în fața judecătorului Friedman la ora 2 urma să se stabilească o dată pentru proces. Pentru mine era o formalitate. O singură lectură a documentelor și știusem că nu va fi nici un proces. Singurul lucru care avea să se întâmple la audiere era să se stabilească perioada de timp pe care o aveam la dispoziție pentru a negocia o înțelegere.

Era un caz deschis-și-închis. Wyms avea să se declare vinovat și probabil avea să facă un an sau doi de închisoare, și ceva consiliere psihologică. Singura întrebare pe care o aveam era de ce luase Vincent cazul. Nu era genul de caz de care se ocupa de obicei, cu clienți de notorietate sau buni plătitori.

Gândul meu imediat a fost să bănuiesc o legătură cu cazul Elliot. Vincent găsise vreo legătură. Dar la prima lectură nu reușisem s-o găsesc. Erau două conexiuni de ordin foarte general, în sensul că incidentul Wyms se petrecuse cu mai puțin de douăsprezece ore înaintea crimelor din casa de pe plajă, și că ambele incidente țineau de biroul șerifului din Malibu. Dar aceste conexiuni nu țineau, la o cercetare mai atentă. Din câte-mi puteam aminti, nici unul din numele din dosarul Wyms nu erau menționat în materialele pe care le citisem despre Elliot. Incidentul Wyms se petrecuse în schimbul de noapte; crimele din cazul Elliot, în schimbul de zi.

Enervat, am închis dosarul, cu întrebările rămase fără răspuns. M-am uitat la ceas și am văzut că trebuie să mă întorc la tribunal, dacă voiam să am timp să-mi vizitez clientul în carceră înainte de audiere.

L-am sunat pe Patrick, am plătit nota și am ieșit pe trotuar. Eram la telefon, vorbind cu Lorna, când a sosit mașina.

– Cisco s-a întâlnit cu Carlin?

Am urcat în spate.

– Nu, întâlnirea e la ora 2.

– Spune-i lui Cisco să-l întrebe și despre cazul Wyms. Să-l întrebe de ce a acceptat Vincent cazul.

– Crezi că e vreo legătură? Între Wyms și Elliot?

– Așa cred, dar n-o văd.

– OK, îi spun.

– Altceva se mai întâmplă?

– Un singur lucru. Proprietarul clădirii vrea să știe dacă păstrăm biroul.

M-am uitat pe geam, în timp ce mergeam pe pasarela 101 înapoi spre zona centrului civic. Se vedeau noua catedrală catolică și oțelul ondulat al centrului muzical Disney.

– Nu știu, Lorna. Îmi place să lucrez de aici. Nu e niciodată plictisitor. Tu ce părere ai?

– Nu mor de plăcere să mă fardez în fiecare dimineață.

Adică îi plăcea să lucreze de acasă mai mult decât îi plăcea să se pregătească și să conducă până în centru, la birou, în fiecare zi. Ca de obicei, eram pe aceeași lungime de undă.

Ely Wyms era încă drogat după cele trei luni pe care le petrecuse la Camarillo. Fusese trimis înapoi la închisoarea comitatului cu o rețetă care n-avea cum să mă ajute să-l apăr, cu atât mai puțin să-l ajute pe el să răspundă la vreo întrebare despre Vincent. Mi-au trebuit două minute în carcera de lângă sala de tribunal ca să mă hotărăsc să depun o moțiune prin care să cer încetarea oricărei terapii medicamentoase. M-am întors în sală și am găsit-o pe Joanne Giorgetti la masa acuzării. Audierea era programată să înceapă în cinci minute.

– Vrei o amânare, nu-i așa? a spus ea.

– Și o încetare a medicației. Individul e un zombi.

– Nu sunt sigură că mă deranjează starea în care e. A tras într-o mașină de poliție cu ofițerul în ea. Suntem interesați să transmitem un mesaj prin intermediul lui.

– Aș spune că clientul meu, panicat cum era de coioți, a tras în lumina care venea de la mașină, nu în mașina însăși. Chiar din documentele tale reiese că e trăgător de elită.

– Foarte bine, poți să aduci argumentul ăsta în fața juraților.

Am tras un scaun de la masa apărării și m-am așezat pe el.

– Sigur, dar probabil e în interesul procuraturii să ducă acest caz la bun sfârșit și să-i asigure domnului Wyms un fel de terapie care să împiedice așa ceva să se mai repete. Deci, ce spui? Mergem undeva, într-un colț, să rezolvăm chestia asta?

– Cu condiția să aleg eu colțul.

– De acord. Dă-mi voie să te întreb ceva. De ce a luat Jerry Vincent cazul ăsta?

A ridicat din umeri și a clătinat din cap.

– Nu știu.

– Ai fost surprinsă?

– Sigur că da. A fost destul de ciudat, faptul că a apărut. Îl știam de pe vremuri, știi? De când era procuror.

– Da, și ce s-a întâmplat?

– Într-o zi – acum câteva luni – am observat o moțiune de stabilire a competenței lui Wyms, cu numele lui Jerry pe ea. L-am sunat și i-am spus, ce dracu', nici măcar nu dai un telefon să spui „preiau cazul"? A spus că vrea să facă ceva pro bono și a cerut un caz de la biroul apărătorilor din oficiu. Dar îl cunosc pe Angel Romero, apărătorul din oficiu care primise inițial cazul. M-am întâlnit cu el într-o zi, și m-a întrebat ce se întâmplă cu Wyms. Mi-a spus că Jerry nu venise pur și simplu cerând un caz pro bono. Se dusese la Wyms, în închisoare, semnase contractul, apoi venise la Angel și-i ceruse dosarul.

– Tu de ce crezi că a luat cazul?

Constatasem cu vremea că uneori, dacă pui aceeași întrebare de mai multe ori, poți obține răspunsuri diferite.

– Nu știu. L-am întrebat și pe el, și nu mi-a răspuns. A schimbat subiectul, ca și când ar fi fost jenant.

Cazul era din ce în ce mai misterios.

– Joanne, tu ce...

Am fost întrerupt de grefier, care a chemat sala la ordine, și când am ridicat privirea, judecătorul Friedman intrase în încăpere.

– Hai cu toții la grămadă, prinde-un criminal de coadă. Dacă-i Haller avocat, l-a făcut scăpat! Salut, frate!

Angel Romero zâmbea. Îl așteptasem pe hol, la ieșirea din sala judecătoarei Champagne. Nu mai auzisem rima de când o inventase, după verdictul „nevinovat" pe care-l obținusem în cazul Barnett Woodson. Ne-am salutat.

– Ce se mai întâmplă? a întrebat Romero.

Crescuse pe străzile din estul Los Angelesului, într-un cartier dominat de bande. Avea tatuajele care s-o dovedească.

– Îți spun eu ce se întâmplă, Angel. Vreau să te întreb despre un client pe care l-ai avut anul ăsta, mai la început. Eli Wyms.

Romero și-a adus aminte imediat de caz.

– Mda, Vincent mi l-a luat. Acum, că a murit, l-ai luat tu?

– Am luat toate cazurile lui Vincent. Tocmai am aflat despre Wyms.

– Păi, mult noroc cu ele, frate. Ce vrei să știi?

– Mă descurc cu cazul. Dar sunt curios de ce l-a luat Vincent. Din câte mi-a spus Joanne Giorgetti, l-a cerut în mod expres. Așa e?

Romero și-a frecat bărbia în timp ce-și verifica băncile de memorie. Pe degete se vedeau cicatrice palide, acolo unde-și ștersese tatuajele.

– Mda, s-a dus la închisoare și l-a convins pe Wyms. A primit o scrisoare de anulare. După asta, cazul a fost al lui. I-am dat dosarele mele și dus a fost.

– Ți-a spus de ce vrea cazul? Îl cunoștea pe Wyms?

– Nu, după știrea mea. Dar mi-a făcut cu ochiul, știi cum?

– Nu. Ce înseamnă asta?

– L-am întrebat de ce ia cazul unui băiat de cartier, din sud, care s-a dus pe teritoriul albilor și a tras în tot ce mișcă. Credeam că are vreo idee rasială, dar el mi-a făcut cu ochiul, ca și când ar fi fost altceva.

– Și nu l-ai întrebat ce anume?

– Ba da, frate, da' n-a vrut să-mi spună. Mi-a zis numai că Wyms a tras cu glonțul magic. Dracu' știe ce a vrut să spună.

Glonțul magic. Din nou. Am simțit cum sângele începe să-mi alerge mai repede prin vene.

Am intrat în birou și am trecut în grabă de Lorna și de Cisco, care erau la recepție, uitându-se în computer. Am vorbit fără să mă opresc din drum spre sanctuarul interior:

– Dacă voi doi aveți ceva noutăți despre ceva, intrați acum. Mă pregătesc de claustrare.

– Bună ziua și tie, a strigat Lorna după mine.

Dar Lorna știa foarte bine ce urma să se întâmple. Claustrarea era atunci când închideam toate ușile și ferestrele, trăgeam draperiile și închideam telefoanele, și mă apucam de muncă cu maximă concentrare. Nu puteam fi scos de acolo până când nu găseam ceea ce căutam.

Am înconjurat biroul lui Vincent și m-am trântit pe scaun. Am deschis geanta și am început să scot dosarele. În viziunea mea, erau ele împotriva mea. Undeva, în dosare, trebuia să fie cheia secretului final al lui Jerry Vincent. Trebuia să găsesc glonțul magic.

Lorna și Cisco au intrat în birou la scurtă vreme după mine.

– N-am văzut-o pe Wren, am spus eu, înainte ca vreunul din ei să apuce să vorbească.

– A plecat, a spus Lorna. S-a dus la masă și nu s-a mai întors.

– Destul de brusc. A sunat?

– Mda. O să fie secretara lui Bruce Carlin de-acum.

Am dat din cap. Părea oarecum logic.

Lorna s-a așezat pe unul din scaune. Cisco a rămas în picioare, în spatele ei.

– Un singur lucru, a spus Lorna. Trebuie să fi atins un loc dureros cu moțiunea pe care ai depus-o în privința dovezilor din cazul lui Patrick. Procurorul a sunat de trei ori astăzi.

Am zâmbit. Se părea că aveam cum să-l ajut pe Patrick.

– Nu mi-ai spus că ai depus moțiuni, a spus Lorna.

– Ieri, din mașină. Cred că soția a primit diamante false de ziua ei. Acum, ca să se asigure că nu are cum să afle, îi oferă lui Patrick o înțelegere, cu condiția să retrag eu cererea de examinare a dovezilor.

– Bine. Cred că-mi place Patrick.

– Sper să aibă noroc. Altceva?

Lorna s-a uitat la notițele din carnet. Știam că nu-i place să fie zorită, iar eu o zoream.

– Încă mai primești foarte multe telefoane de la mass-media. Despre Jerry Vincent, Walter Elliot sau amândoi. Vrei să-ți spun despre ele?

– Nu. Nu am timp pentru telefoane de la jurnaliști.

M-am uitat peste umărul Lornei la Cisco, care rămăsese în picioare.

– OK, Cisco, e rândul tău. Ce ai pentru mine?

– M-am întâlnit cu sursa mea în ancheta despre Vincent, și nu știa nimic despre vreun suspect, sau despre fotografia pe care ți-a arătat-o Bosch.

– Nimic? Tu ce părere ai? Oare Bosch știe că tipul tău e scurgerea de informații, și îi ascunde lucruri?

– Nu știu. Dar fotografia a fost o noutate și pentru el.

– A mai venit Bosch astăzi să-i arate lui Wren fotografia?

– Nu, a spus Lorna. Am fost cu ea. Bosch nu s-a mai întors.

Nu știam sigur ce putea însemna asta.

– Altceva?

– Mda. Lichidatorul lui Vincent are una din plăcile lungi ale lui Patrick.

– Ce vrea pentru ea?

– Nimic. Să zicem că vrea să-ți facă o favoare. Cred că speră să-l folosești pentru lichidările viitoare. Cică i-o aduce cineva înapoi în după-amiaza asta.

– Mulțumesc, Cisco. Dă-mi adresa și îl trimit pe Patrick s-o ia. Ai vorbit cu Bruce Carlin?

Cisco și Lorna au schimbat o privire.

– Care-i problema? am întrebat.

– Carlin își bate joc de noi, a spus Lorna. Trebuie să se fi apucat de gândit. A sunat la ora 2 – imediat după ce a sunat Wren să spună că demisionează – și a spus că vrea o sumă forfetară, sau putem să ne facem singuri investigația.

Am scuturat din cap, enervat.

– Cât vrea?

– Zece mii de dolari.

– Râzi de mine.

M-am uitat la Cisco.

– E extorcare. Nu există nici o agenție statală care să vă reglementeze activitatea?

Cisco a clătinat din cap.

– Sunt tot felul de agenții de reglementare, dar nu avea nici un contract cu Vincent. Sau nu-l găsim noi. Așa că nu are nici o obligație să ne dea ceva. Trebuie pur și simplu să-l angajăm, și și-a fixat prețul la zece mii. E jaf, dar e probabil legal. Tu ești avocatul. Spune-mi tu.

M-am gândit câteva momente, apoi am încercat să dau chestiunea la o parte. Încă mai eram încărcat cu adrenalină, după ce auzisem la tribunal.

– În regulă, îl întreb pe Elliot dacă vrea să plătească. Între timp, mă bag cu nasul în dosare și, dacă avem noroc, nu mai avem nevoie de el. Vă mulțumesc, amândurora, pentru tot ce ați făcut. Plecați, și o seară bună.

Lorna s-a uitat la mine cu curiozitate.

– Ne trimiți acasă?

M-am uitat la ceas.

– De ce nu? E aproape 4:30.

– Ai de gând să lucrezi singur aici, la noapte? a întrebat Cisco.

– Încui ușa și nu deschid nimănui – nici dacă-l cunosc.

Am zâmbit. Lorna și Cisco nu. Am arătat spre ușa deschisă a biroului. Avea un zăvor glisant care dădea un nou înțeles ideii de claustrare.

– O să fiu bine. Patrick ar trebui să fie afară. Spuneți-i să mai stea pe-aici. S-ar putea să am ceva să-i spun, după ce dau telefonul ăla.

Am deschis dosarul lui Patrick Henson și am căutat numărul procurorului. Voiam să rezolv asta înainte de a mă apuca de treabă în cazul Elliot.

Procurorul era Dwight Posey, un tip cu care mai avusesem de-a face și care nu-mi plăcuse niciodată. Sunt procurori care îi tratează pe avocații apărării de parcă ar fi pe picior de egalitate cu clienții lor și, din păcate, Posey era unul dintre aceștia.

– Deci, Haller, a spus el după ce mi-a răspuns, te-au pus să încalți pantofii mortului, nu?

– Mda, cam așa ceva. Dwight, mi-ai cerut să te sun. De fapt, mi-ai cerut de trei ori. Ce s-a întâmplat?

– Am primit moțiunea. E chiar aici, pe biroul meu.

– Și?

– Și, ăă, știi, n-o să facem asta, Mick. N-o să permitem să ni se examineze dovezile.

– Dwight, asta e frumusețea sistemului. Nu tu iei decizia asta. O ia un judecător. De asta am depus o moțiune.

– De fapt, de data asta decidem noi. O să renunțăm la acuzația de furt, și continuăm numai cu cea de droguri.

Am zâmbit și am dat din cap.

– Singura problemă cu asta, Dwight, e că acuzația de droguri a reieșit din investigația în privința furtului. Așa că fără una din ele, n-o ai nici pe cealaltă. Nu ți-o acceptă nici unul din tribunalele prin care am fost eu.

– Atunci am putea discuta despre o renunțare la acuzații.

– Sunt deschis la asta, Dwight. Trebuie să știi că clientul meu a intrat voluntar la dezintoxicare, este angajat și e curat de patru luni. E oricând dispus să se supună la analize.

– Mă bucur să aud asta. Procuratura privește foarte favorabil reabilitarea voluntară. Știi ce, hai să facem chestia asta să dispară. Poate Patrick se folosește de șansa asta ca să meargă înainte.

– Sună ca un plan bun, Dwight. Mi-ai făcut ziua frumoasă.

– OK, trimite-mi documentele de la dezintoxicare. Pregătim un pachet.

Posey vorbea despre o intervenție preprocesuală. Dacă Patrick rămânea curat, cazul era dizolvat în șase luni. Rămânea cu arestarea în cazier, dar fără condamnare. Doar dacă...

– Ești dispus să-i anulezi cazierul? am întrebat.

– Hm... ceri cam mult, Mickey. În definitiv, a intrat prin efracție și a furat diamantele.

– Nu a intrat prin efracție, Dwight. A fost invitat. Și presupusele diamante sunt în chestiune aici, nu-i așa?

– Bine, bine. Punem și asta în pachet.

– Ești un om de treabă, Dwight.

Când am închis telefonul, a intrat Cisco, în mână cu un bilețel și cu un pistol într-un toc de piele. A înconjurat biroul, a pus bilețelul în fața mea, apoi a deschis un sertar și a pus arma în el.

– Ce faci? am spus eu. Nu-mi poți da un pistol.

– E absolut legal, și e înregistrat pe numele meu. Pur și simplu îl păstrez la birou.

– Cred că exagerezi.

– E mai bine decât invers. Ne vedem mâine.

– Mulțumesc. Îl trimiți pe Patrick încoace înainte de a pleca?

– Sigur.

A ieșit din cameră și a intrat Patrick.

– Patrick, lichidatorul lui Vincent încă mai are una din plăcile tale lungi.

I-am întins bilețelul pe care mi-l dăduse Cisco.

– Poți să te duci să o iei. Spune-i că mi-o aduci mie.

– Mulțumesc, frate!

– Da, dar am vești și mai bune, despre cazul tău.

I-am relatat convorbirea pe care tocmai o avusesem cu Dwight, și am văzut cum i se luminează puțin privirea.

– Trebuie s-o sun pe mama, a spus el. Ce fericită o să fie!

– Da, dar sper că și tu ești.

– Sunt, sunt.

– Acum, după socotelile mele, îmi datorezi vreo două mii de dolari pentru munca la caz. Asta înseamnă cam două săptămâni și jumătate de șoferie. Dacă vrei, poți să rămâi cu mine până plătești datoria. După asta, mai vedem cum stăm.

– Sună bine. Îmi place slujba asta.

Patrick a zâmbit larg.

– Bun, atunci ne-am înțeles. Încă un lucru. Te-am văzut dormind în mașină în garaj, azi-dimineață.

S-a uitat în podea.

– Îmi pare rău. Îmi caut alt loc.

– Nu, mie-mi pare rău, am spus. Am uitat că mi-ai spus că dormi în mașină sau în cabina salvamarului. Numai că nu știu cât e de sigur să dormi în același garaj unde a fost împușcat un om acum câteva seri. Dacă-ți dau un avans din salariu, te-ar ajuta să-ți găsești o cameră de motel, sau ceva?

– Hm, cred că da.

Știam că traiul la motel era aproape la fel de deprimant ca traiul într-o mașină.

– Uite cum facem. Dacă vrei, poți să stai la mine vreo două săptămâni. Până îți faci un plan mai bun. Am o casă, și ai avea propria ta cameră. Cu excepția serilor de miercuri și a unui sfârșit de săptămână din două, când ar fi mai bine să stai la vreun prieten. Atunci vine fiica mea la mine.

S-a gândit, apoi a încuviințat din cap.

– Da, aș putea face asta.

Am întins mâna și i-am făcut semn să-mi dea înapoi bilețelul. Am scris pe el propria mea adresă.

– Ce-ar fi să te duci să-ți iei placa, apoi să te duci la mine? Fareholm se face din Laurel Canyon. Urci scările până la verandă, și acolo găsești o masă și vreo două scaune, și o cheie de rezervă sub scrumieră. Dormitorul de oaspeți e lângă bucătărie. Simte-te ca acasă.

– Mulțumesc.

A luat bilețelul și s-a uitat la adrese.

– Uite ce e, e vorba numai de câteva săptămâni. Până te pui din nou pe picioare. Între timp, poate ne putem ajuta unul pe altul. Știi tu, dacă unul dintre noi începe să se simtă tentat, poate celălalt e acolo și putem vorbi despre asta.

– OK.

Am rămas tăcuți o clipă. Nu i-am spus lui Patrick că se putea ca el să mă ajute pe mine mai mult decât eu pe el. În ultimele 48 de ore presiunea începuse să mă apese. Simțeam cum sunt tras înapoi, simțeam dorința de a mă retrage în lumea de bumbac pe care mi-o ofereau pastilele. În adâncul sufletului știam că nu doresc să mi se întâmple asta din nou, și poate că Patrick mă putea ajuta să o evit.

– Mulțumesc, domnule Haller.

– Spune-mi Mickey. Și eu ar trebui să-ți mulțumesc ție.

– De ce faci toate astea pentru mine?

M-am uitat la peștele de pe peretele din spatele lui.

– Nu sunt sigur, Patrick. Dar sper că, ajutându-te pe tine, mă ajut pe mine. Nu uita s-o suni pe mama ta.

NOUĂ

Când am rămas în fine singur, am început procesul aşa cum o fac întotdeauna, cu pagini goale şi vârfuri ascuţite. Din dulapul cu rechizite am scos două notesuri noi şi patru creioane. Le-am ascuţit şi m-am apucat de treabă.

Vincent despărţise cazul Elliot în două dosare. Unul conţinea cazul acuzări, celălalt, pe cel al apărării. Al apărării era subţire pentru că, după regulile administrării de probe, tot ce intra în el trebuia să ajungă şi la procuror. Am început cu dosarul mai gros, al procurorului. L-am citit din scoarţă-n scoarţă, fiecare pagină şi fiecare cuvânt. Am luat notiţe pe unul din notesuri, iar pe celălalt am desenat o diagramă cronologică a acţiunilor. De acolo, am trecut la dosarul apărării, şi am citit din nou cuvânt cu cuvânt şi pagină cu pagină.

Când am terminat cu dosarele lui Elliot, am deschis dosarul Wyms şi am citit fiecare document. Cum Wyms fusese arestat ca urmare a unui incident public în care au fost implicaţi mai mulţi poliţişti şi membri ai echipei SWAT, dosarul era plin de rapoarte – transcrieri de conversaţii, rapoarte balistice, un lung inventar al probelor, declaraţii ale martorilor, rapoarte de patrulare şi aşa mai departe. Am verificat fiecare din nume şi l-am căutat pe lista numelor din dosarele Elliot. Am făcut acelaşi lucru cu fiecare adresă.

Am găsit ceea ce căutam după vreo oră de căutat a doua oară în dosare. Fusese acolo, în faţa ochilor mei, în tot acest timp. Mai întâi în raportul de arestare a lui Elliot, apoi în diagrama pe care o desenasem eu însumi. Diagrama o numeam pomul de Crăciun. Întotdeauna la început era foarte simplă şi lipsită de ornamente. Numai faptele de bază ale cazului. Apoi, pe măsură ce studiam cazul, începeam să atârn pe ea lumini şi ornamente. Declaraţii ale martorilor, dovezi, rezultate de laborator. Curând, pomul era iluminat şi sclipitor. Tot ce avea legătură cu cazul era acolo, la vedere.

Walter Elliot era trunchiul, și toate ramurile porneau de la el. Toate mișcările, declarațiile și acțiunile lui erau notate după oră. La a doua verificare, am început să adaug decorațiunile.

12:40 pm – WE ajunge la casă, ușa de la intrare descuiată
12:50 pm – WE descoperă cadavrele, ușa de la balcon deschisă
01:05 pm – WE sună la 911, așteaptă afară
01:24 pm – WE sună din nou la 911, de ce întârzie?
01:28 pm – Polițiștii ajung la fața locului, Murray (4-alfa-1) și Harber (4-alfa-2)
01:30 pm – WE încătușat, închis în mașina de patrulă, Murray/Harber percheziționează casa
02:15 pm – Sosesc polițiștii de la Omucideri
Prima echipă: Kinder, Ericsson
A doua echipă: Joshua, Toles
02:30 pm – WE e dus în casă, descrie ce a găsit
02:40 pm – WE transportat la Malibu (Joshua/Toles)
04:55 pm – Interogatoriul lui WE, condus de Kinder
05:40 pm – Transportat la Whittier (Joshua/Toles)
07:00 pm – Testul pentru reziduuri de praf de pușcă
08:00 pm – Al doilea interogatoriu, condus de Ericsson
08:40 pm – WE la închisoarea centrală (Joshua/Toles)

Pe când desenam pomul de Crăciun, scriam și o listă separată a tuturor persoanelor menționate în rapoartele șerifului. Aceasta urma să fie lista de martori pe care o dădeam procuraturii. Cu ajutorul listei și al pomului de Crăciun îmi puteam da seama ce martori evita procurorul și eventual și de ce. În vreme ce gândeam în acești termeni am simțit degetul rece al revelației pe șira spinării. Totul a devenit limpede și am găsit glonțul magic al lui Jerry Vincent.

Walter Elliot fusese luat de la scena crimei și dus la secția din Malibu, ca să nu stea în calea detectivilor care-și continuau investigația la fața locului. I se luase un scurt interogatoriu. Fusese apoi dus la sediul biroului șerifului, în Whittier, unde i se aplicase testul la care fusese descoperită prezența nitraților asociați cu praful de pușcă pe mâinile lui. După ce Kinder și Ericsson îl mai interogaseră o dată, fusese plasat în arest în mod oficial.

Cât fusese dus de la scena crimei la secție și apoi la închisoare, Elliot

avusese de-a face numai cu detectivii de la Omucideri. Dar mi-a atras atenția felul în care a fost tratat înainte de sosirea lor. Polițiștii în uniformă care au răspuns primii la apelul de la 911 aveau codurile 4-alfa-1 și 4-alfa-2 după numele lor. Și văzusem cel puțin unul din codurile respective în dosarul Wyms.

Am scanat rapid raportul de arestare a lui Wyms, până când am dat de primul cod 4-alfa-1. Ofițerul Todd Stallworth avea codul scris după nume. Era polițistul în a cărui mașină trăsese Wyms și care, la sfârșitul asediului, îl arestase pe Wyms și-l dusese la închisoare.

Mi-am dat seama că 4-alfa-1 nu se referea la un anumit ofițer și, cum districtul Malibu avea o arie uriașă, am bănuit că 4 desemna o zonă de patrulare, iar alfa era indicativul pentru o anumită mașină de patrulare. Părea singura cale de a explica de ce ofițeri care lucrau în schimburi diferite aveau același indicativ. Adrenalina a început să-mi gonească prin vene în momentul când mi-am dat seama ce făcuse Vincent. Nu aveam nevoie de laptopul sau de investigatorul lui. Știam exact care era strategia lui de apărare.

Am pus mâna pe telefon și l-am sunat pe Cisco.

– Cisco, cunoști vreun polițist care lucrează la secția Malibu?

– Hm, știu ce cineva care a lucrat acolo.

– Poți să-l suni în seara asta? Am nevoie să știu ce înseamnă indicativul de patrulare 4-alfa-1.

– N-ar trebui să fie nici o problemă. Stai așa. Lorna vrea să vorbească cu tine.

Am așteptat să-i dea telefonul. În fundal se auzea sunetul televizorului. Întrerupsesem o scenă de fericire domestică.

– Mickey, mai ești la birou?

– Aici sunt.

– E 8 și jumătate. Cred că ar trebui să te duci acasă.

– Și eu cred la fel. Aștept să mă sune Cisco – verifică ceva pentru mine – după care mă duc la Dan Tana să mănânc o friptură și spaghete.

Știa că mă duceam la Dan Tana când aveam ceva de sărbătorit. De obicei, un verdict bun.

– Ai mâncat friptură la micul dejun.

– Atunci înseamnă că o să fie o zi perfectă.

– Lucrurile au mers bine astă-seară?

– Așa cred. Foarte bine. Ne vedem mâine, Lorna.

– OK, Mickey. Distracție plăcută.

Am închis și am așteptat, regândind totul. Vincent nu luase cazul Wyms din vreo obligație pe care simțea că o are față de cei săraci, ci îl folosea pe Wyms drept camuflaj. Îl ascundea la Camarillo, ținând cazul activ. Între timp, sub drapelul apărării lui Wyms, aduna dovezi pe care le folosea în cazul Elliot.

Teoretic, acționa probabil în limitele legii, dar din punct de vedere etic era cam dubios. Elliot primea glonțul magic, în vreme ce Wyms primea cocktailul care-l transforma în zombi.

N-a trecut mult până să mă sune Cisco.

– Mașina de patrulă principală din Malibu e 4-alfa. Patru vine de la secția Malibu și alfa... de la alfa. Apelurile prioritare merg întotdeauna la mașina alfa. Șoferul are indicativul 4-alfa-1. Partenerul lui e 4-alfa-2.

– Deci mașina alfa acoperă tot districtul 4?

– Așa mi-a spus. Te ajută cu ceva, Mick?

Teoria mea era confirmată. O dublă omucidere și împușcături lângă o zonă rezidențială erau cu siguranță apeluri către mașina alfa.

– Mă ajută, Cisco. Dar mai înseamnă și muncă în plus pentru tine.

– În cazul Elliot?

– Nu, nu Elliot. Vreau să lucrezi la cazul Wyms. Găsește tot ce poți despre noaptea când a fost arestat. Dă-mi detalii.

– Pentru asta sunt aici.

Descoperirile serii au scos cazul de pe hârtie și l-au transferat în imaginația mea. Începeam să am viziuni cu sala de judecată. Scene de interogatoriu și contrainterogatoriu. Îmi pregăteam deja costumele pe care urma să le port. Cazul prindea viață, ceea ce era un lucru bun. Era o chestiune de energie cinetică. Faci lucrurile la timp, și te duci la proces cu convingerea de nezdruncinat că nu vei pierde.

Planul meu era să mă așez într-un separeu de la Dan Tana și să schițez unele din interogatoriile martorilor, cu întrebările de bază și răspunsurile lor probabile. Eram nerăbdător să mă apuc.

După ce mi-am împachetat rapid dosarele, am stins luminile și am încuiat ușa biroului. Am pornit pe hol, spre pasarelă. Exact când intram în garaj, am văzut un bărbat urcând rampa dinspre parter. Era bărbatul din fotografia lui Bosch.

Mi-a înghețat sângele. Știam că bărbatul care se îndrepta către mine era ucigașul și că avea o armă. M-am răsucit pe călcâie și am luat-o la fugă.

– Hei! a strigat o voce din urma mea.

Am continuat să alerg. Înapoi, pe pasarelă, spre uşile de sticlă ce dădeau în clădire. Un singur gând gonea prin sinapsele creierului meu. Trebuia să ajung la arma lui Cisco.

Am băgat mâna în buzunar, după chei, apoi am scos-o, aruncând pe jos bani, monede şi portofel. În timp ce înfigeam cheia în broască, auzeam paşi în spatele meu. *Pistolul! Ia pistolul!*

Am reuşit în fine să deschid uşa şi am ţâşnit spre birou. M-am uitat înapoi şi l-am văzut pe individ prinzând uşa înainte ca aceasta să se închidă. Cu cheile încă în mână, am ajuns la uşa biroului şi am bâjbâit băgând cheia în broască. Simţeam cum ucigaşul se apropie. Am intrat în cele din urmă, am trântit uşa şi am închis zăvorul. Am aprins lumina şi m-am repezit în biroul lui Vincent.

Pistolul era în sertar. L-am smuls din toc şi am ieşit înapoi în recepţie. În celălalt capăt al încăperii vedeam silueta ucigaşului prin sticla opacă. Încerca să deschidă uşa. Am ridicat pistolul şi am tras de două ori în tavan. Zgomotul a fost asurzitor.

– Aşa! am strigat. Haide, intră!

Imaginea de pe cealaltă parte a sticlei a dispărut. Am auzit paşi îndepărtându-se, apoi uşa dinspre pasarelă deschizându-se şi închizându-se. Am rămas nemişcat, ascultând. Nici un sunet. M-am apropiat de biroul din recepţie şi am sunat la 911, dar o înregistrare m-a anunţat că trebuie să aştept următorul dispecer disponibil. Tremurând, m-am căutat prin buzunare şi am descoperit că nu-mi pierdusem mobilul. Harry Bosch a răspuns la primul apel.

– Bosch! Individul pe care mi l-ai arătat a fost aici!

– Haller? Despre ce vorbeşti? Cine?

– Tipul din poza pe care mi-ai arătat-o azi! Cu pistolul!

– Bine, bine, calmează-te. Unde e? Tu unde eşti?

– Plecam din biroul lui Vincent şi l-am văzut în garaj. Am fugit înapoi înăuntru şi el a venit după mine. Am tras două focuri...

– Ai o armă?

– Sigur că am.

– Îţi sugerez să o laşi din mână, până nu răneşti pe cineva.

– Pe el l-aş răni. Cine dracu' e?

Urmă o pauză.

– Încă nu ştiu. Uite ce e, tocmai mă duceam spre casă. Stai acolo şi ajung în cinci minute. Nu mă împuşca atunci când ajung.

– Nu te împușc.

– Ce voia?

– Al dracului de bună întrebare. Nu am nici un răspuns.

– Haller, lasă prostiile și spune-mi!

– Îți spun! Nu știu ce caută! Și acum mișcă încoace!

Am țipat, strângând involuntar din pumni și trăgând un foc în podea. Am sărit de parcă aș fi fost eu împușcat.

– Haller! a răcnit Bosch. Ce dracu' a fost asta?

Am tras aer adânc în piept.

– Vino-ncoace și află.

– L-ai rănit? L-ai omorât?

Fără să răspund, am închis telefonul.

Bosch a ajuns în șase minute, dar mi s-au părut o oră. De cealaltă parte a ușii de sticlă a apărut o imagine întunecată, și a ciocănit puternic.

– Haller, sunt eu, Bosch.

Cu pistolul în mână am descuiat ușa și l-am lăsat să intre.

– Vreo noutate de când am vorbit la telefon? a întrebat el.

– Nu l-am văzut sau auzit. Probabil că l-am speriat și a fugit.

Bosch a băgat arma în toc și mi-a aruncat o privire, de parcă ar fi vrut să spună că aerele mele de dur nu convingeau pe nimeni în afară de (poate) mine însumi.

– Ce-a fost cu ultima împușcătură?

– Un accident.

Am arătat spre gaura din podea.

– Dă-mi pistolul ăla înainte să te împușți din greșeală.

I l-am întins.

– Investigatorul meu îl lasă aici seara.

Bosch a ridicat privirea și a văzut cele două găuri din tavan. A scuturat din cap, apoi s-a îndreptat spre jaluzele și a privit afară, în stradă. La ora aceea din noapte, Broadway era pustiu și mort.

– OK, a spus el. Hai să ne așezăm și să discutăm despre asta.

M-am așezat la masa de lucru, iar Bosch în fața mea.

– Mai înainte de orice, uite-ți lucrurile. Le-am găsit afară, pe pasarelă.

Din buzunarul hainei a scos portofelul și banii mei. A pus totul pe birou. Am băgat lucrurile în buzunar.

– OK, și acum?

– Acum stăm de vorbă. Mai întâi, vrei să depui plângere?

– De ce să-mi bat capul? E cazul tău. De ce nu știi cine e individul?

– Ne ocupăm de asta.

– Nu ajunge, Bosch! De ce nu-l poți identifica?

– Fiindcă noi credem că e un ucigaș plătit, adus din afara orașului.

– Ce minunat! De ce s-a întors aici?

– Evident, din cauza ta. Ai fost aici toată săptămâna. Trebuie să știi ceva care te face primejdios pentru el.

– Eu? Îți spun că nu știu nimic. Nu-mi dă prin minte nimic...

– Haide, Haller! a lătrat Bosch la mine. Ți-e viața în primejdie! Nu pricepi? Ce știi?

– Ți-am spus!

– Pe cine a mituit Vincent?

– Nu știu, și nu ți-aș putea spune nici dacă aș ști.

– Ce voia FBI-ul de la el?

– Nici asta nu știu!

A întins degetul spre mine.

– Ipocritule. Te ascunzi în spatele legii, când ucigașul e liber. Spune-mi ce știi!

– Nu mai arăta cu degetul spre mine. Asta nu e treaba mea. E treaba ta.

– Dar l-ai avut chiar aici. Aici! A venit fie ca să te ucidă, fie ca să ia ceva de la tine. Ceva din biroul ăsta, care ne-ar putea indica identitatea lui.

– Tot ce pot să-ți spun e că săptămâna asta au fost aici administratora mea, investigatorul meu și propria recepționistă a lui Jerry Vincent. Și nici unul dintre noi, domnule detectiv, *nici unul*, nu a dat peste indiciul de care ești atât de sigur că se află aici. Îmi spui că Vincent a mituit pe cineva. Dar eu am petrecut aici ultimele trei ore citind dosarul Elliot. Nu am văzut nici o indicație că ar fi dat șpagă cuiva. De fapt, am descoperit că nu avea *nevoie* să mituiască pe cineva. Vincent avea șansa să câștige cazul cinstit și pe față.

– Dar FBI-ul?

– Același răspuns. Nimic.

Bosch nu a răspuns. Am văzut cum pe față i se așterne o dezamăgire sinceră. S-a ridicat brusc și a pus pistolul lui Cisco pe masă.

– Ține-l încărcat. Și, dacă aș fi în locul tău, aș renunța să mai lucrez noaptea.

S-a îndreptat spre ușă.

– Asta e tot? am strigat după el.

S-a întors pe călcâie.

– Ce altceva mai vrei?

– Vrei informații pe care nu ți le pot da, dar tu nu-mi oferi nimic în schimb. Și mă tem că exact din cauza asta sunt în pericol.

Bosch arăta ca și când ar fi vrut să sară la mine peste birou. Apoi l-am văzut calmându-se. Întru totul, cu excepția venei care-i palpita pe obrazul stâng. Era semnul lui distinctiv, un semn care, din nou, îmi dădea o senzație de familiar.

– Fi-r-ar să fie, a spus el în final. Ce vrei să știi, domnule avocat? Dă-i drumul. Pune o întrebare și o să-ți răspund.

– Vreau să știu despre mită. Unde s-au dus banii?

Bosch a râs, cu râsul lui fals.

– Îți dau o șansă și tu asta mă întrebi? Crezi că, dacă aș ști unde s-au dus banii, aș mai fi acum aici? Îhî, Haller, aș fi ocupat să arestez un criminal.

– Dar mita – dacă există o mită – s-a petrecut acum cinci luni. De ce a fost Jerry asasinat acum? De ce sună FBI-ul?

– Anunță-mă și pe mine dacă găsești răspunsurile. Altceva ce mai pot să fac pentru tine? Mă duceam spre casă când ai sunat.

– Da, mai e ceva. Și eu mă pregăteam de plecare.

S-a uitat la mine.

– Ce vrei, să te țin de mână până la garaj? Bine, hai să mergem.

Am închis din nou biroul și am pornit pe hol, spre pasarela de la garaj. Bosch tăcea și tăcerea era înnebunitoare. Am spart-o.

– Voiam să mă duc să mănânc o friptură. Vrei să vii? Poate rezolvăm problemele omenirii la niște carne roșie.

– Unde, la Musso?

– Mă gândeam la Dan Tana.

Bosch a dat din cap.

– Dacă poți să obții o masă.

– Nu-ți face griji. Cunosc pe cineva.

Bosch m-a urmat, dar, când am încetinit pe Bulevardul Santa Monica pentru a intra în parcarea cu valet a restaurantului, el a mers mai departe. Am intrat singur și Craig, care era de serviciu la ușă, m-a așezat într-unul din mult-doritele separeuri din colț. Era o seară aglomerată, dar începea să se liniștească.

Pe drum mă gândisem mult și serios la ceea ce se întâmplase la birou,

iar acum voiam să mă gândesc cum era mai bine să-l abordez pe Bosch în această privință. Era ca și când m-aș fi pregătit pentru contrainterogatoriul unui martor ostil.

Zece minute mai târziu a apărut în fine și Bosch, și Craig l-a condus la mine.

– Te-ai rătăcit? am întrebat în timp ce se strecura în separeu.

– N-am găsit loc de parcare.

– Probabil că nu te plătesc suficient pentru parcarea cu valet.

– Nu, parcarea cu valet e un lucru minunat. Dar nu pot să las mașina de serviciu unui valet. E împotriva regulilor.

Mi-am dat seama că probabil avea o pușcă în portbagaj.

Când a venit chelnerul, amândoi am cerut friptură cu spaghete și sos roșu separat. Bosch a cerut o bere, eu am cerut o sticlă cu apă.

– Așa, am spus eu, și partenerul tău pe unde mai e în ultima vreme?

– Lucrează la alte aspecte ale investigației.

– Mda, e bine să aud că mai are și alte aspecte.

Bosch m-a studiat.

– Asta ar vrea să fie o glumă?

– Numai o observație. Nu pare să se întâmple prea mare lucru.

– Asta poate pentru că sursa ta a secat.

– Sursa mea? Nu am nici o sursă, am spus eu.

– Nu mai ai. M-am prins cine-l informa pe omul tău.

– Știu că nu mă crezi, dar nu am idee despre cine sau despre ce vorbești. Eu îmi primesc informațiile de la investigatorul meu. Nu-l întreb de unde le are.

Bosch a dat din cap.

– Așa e cel mai bine, nu? Te izolezi, și în felul ăsta nu-ți explodează în față. Între timp, dacă un căpitan din poliție își pierde serviciul și pensia, ghinion.

Nu știusem că sursa lui Cisco e atât de sus plasată.

Chelnerul ne-a adus băuturile și un coș cu pâine. Am băut puțină apă în timp ce mă gândeam ce să spun în continuare. Bosch a ridicat din sprâncene ca și când se aștepta la ceva.

– De unde ai știut când plec din birou, în seara asta?

A părut uimit.

– Ce vrei să spui?

– Mă gândesc că din cauza luminilor. Erai afară, pe Broadway, și când am stins luminile l-ai trimis înăuntru pe individ.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Cum să nu. Fotografia cu tipul cu pistolul. Era falsă. Ai pus-o la cale ca să afli pe unde se scurg informații, după care ai încercat să mă păcălești pe mine cu ea.

Bosch a clătinat din cap și a privit dincolo de separeu.

– Știi care a fost greșeala ta? Că nu te-ai întors, așa cum ai spus, să-i arăți fotografia secretarei lui Vincent. Dacă tipul din fotografie era pe bune, i-ai fi arătat-o și ei, pentru că îi cunoaște pe clienți mai bine decât mine. Nu i-ai arătat-o, și așa mi-am dat seama.

Bosch s-a uitat spre barul din mijlocul restaurantului. Televizorul de deasupra lui arăta imagini din sport. M-am aplecat peste masă.

– Deci cine e tipul cu mustața falsă? Vreun claun de la Vicii? Nu ai nimic mai bun de făcut decât să te joci cu mine?

S-a uitat în cele din urmă la mine.

– OK, ești un avocat deștept. La fel ca bătrânul tău. Mă întreb de ce-ți pierzi vremea apărând nemernici.

Am zâmbit.

– Așa ai de gând să joci? Ești prins, deci reacționezi acuzându-l pe celălalt?

Bosch a râs, s-a înroșit la față și și-a ferit privirea. Când l-a pomenit pe tata, mi-am adus vag aminte de tata râzând jenat și ferindu-și privirea când mama îl acuzase de ceva ce eram prea mic să înțeleg.

Bosch a pus coatele pe masă.

– Ai auzit despre primele 48, nu? Șansele de a rezolva o omucidere scad zilnic cam cu jumătate dacă nu o rezolvi în primele 48 de ore. Eu mă apropii de 72, și nu am nimic. Speram să te sperii și să-ți scape ție ceva.

Am rămas privindu-l fix.

– Chiar credeai că știu cine l-a ucis pe Jerry și nu-ți spun?

– Era o posibilitate pe care trebuia s-o iau în calcul.

– Lua-te-ar dracu', Bosch.

Chiar atunci a venit chelnerul cu fripturile. În timp ce punea farfuriile pe masă, Bosch s-a uitat la mine cu ceva ce semăna a zâmbet atoatecunoscător.

– Ești un nemernic arogant, am spus eu.

Bosch a tăiat friptura cu mâna stângă. A băgat în gură o bucată de carne și și-a pus pumnii de o parte și de cealaltă a farfuriei, cu furculița și cuțitul strânse în mână, de parcă și-ar fi apărat mâncarea de hoți. Am văzut un asemenea fel de a mânca la mulți din clienții mei care făcuseră închisoare.

– Ce-ar fi s-o iei mai ușor, domnule avocat? a spus el. Nu sunt obișnuit să fim de aceeași parte a baricadei, OK? Avocații apărării au încercat să mă descrie drept prost, corupt, bigot, cum mai vrei. Așa că da, am încercat să te joc pe degete ca să rezolv o crimă. Îmi cer scuze. Dacă vrei, le cer să-mi împacheteze friptura și o iau la pachet.

Am scuturat din cap. Bosch avea talentul să mă facă pe mine să mă simt vinovat pentru greșelile lui.

– Poate că tu ar trebui s-o iei mai ușor, am spus. M-am purtat deschis și cinstit cu tine. Ți-am spus tot ce-ți puteam spune. Ești al dracului de norocos că nu i-am tras un glonț în piept omului tău la ușa biroului.

– Nu trebuia să ai pistol. Am verificat.

Bosch a rămas cu capul plecat, tăindu-și carnea.

– Și acum, că am lămurit asta, ai de gând să mă ajuți?

Am pufnit în râs.

– Glumești? N-ai auzit nimic din ce am spus?

– Mda. Dar, chiar și așa, tot mi-ar fi de folos ajutorul tău.

Am început să tai friptura. Nu m-am grăbit, am savurat prima bucățică.

– Ce fel de ajutor?

– Să-l provocăm pe ucigaș să iasă la iveală.

– Grozav. Cât de periculos o să fie?

– Depinde. Poate deveni periculos. Am nevoie de tine să agiți lucrurile, să-l faci să creadă că ești o amenințare pentru el.

– Cum agităm lucrurile?

– Mă gândeam la un articol de ziar. Bănuiesc că ai primit telefoane de la reporteri. Alegem unul și-i dăm o exclusivitate, și plantăm acolo ceva care-l pune pe ucigaș pe gânduri.

– E un tip de la *Times*, am spus. Am făcut cu el un fel de înțelegere, ca să scap de el. I-am spus că, atunci când o să fiu pregătit să vorbesc, cu el o să vorbesc.

– E aranjamentul perfect. Îl folosim. Deci, te bagi?

Am tăiat încă o bucată de friptură. Pe farfurie s-a scurs sânge.

– Mda, am spus. Mă bag.

ZECE

Toată lumea minte.

Polițiștii mint. Avocații mint. Clienții mint. Chiar și juraților mint.

Există o școală de gândire conform căreia orice proces se câștigă sau se pierde la selecția juriului. Știu cu certitudine că nu există în desfășurarea unui proces o fază mai importantă decât selectarea celor doisprezece cetățeni care decid soarta clientului tău. Este, de asemenea, partea din proces cea mai supusă capriciilor sorții și norocului, și posibilității de a pune întrebarea potrivită, la momentul potrivit, persoanei potrivite.

Selecția juriului în procesul California vs. Elliot a început joi la ora 10 dimineața, în sala de judecată a judecătorului James P. Stanton. Sala era arhiplină, jumătate cu *venire* – cei 80 de potențiali jurați chemați aleatoriu din grupul de la etajul întâi al tribunalului – și jumătate cu mass-media, prieteni sau pur și simplu gură-cască.

M-am așezat la masa apărării alături de clientul meu. În fața mea erau trei markere colorate, un pachet de bilețele autoadezive Post-It și un dosar gol. La birou îmi pregătisem dosarul desenând o grilă pe el. Grila conținea 12 casete, fiecare din ele de dimensiunile unui Post-It. Fiecare casetă reprezenta unul din cei 12 jurați. Unii avocați folosesc computere pentru a urmări potențialii jurați. Au chiar și softuri speciale, care pot filtra informația printr-un program de recunoaștere a modelelor sociopolitice, pentru a scuipa apoi recomandări. Eu foloseam vechiul sistem al grilei încă de când eram junior, în biroul avocaților din oficiu. Un computer nu poate să audă cum formulează cineva un răspuns. Un computer nu poate vedea minciuna din ochii cuiva.

Cum funcționa sistemul: judecătorul are o listă, generată de computer, de pe care strigă primii 12 cetățeni din grupul celor citați, iar aceștia luau

loc în boxa juriului. Dar nu-și păstrau locurile decât dacă supraviețuiau procesului numit *voir dire* – întrebările despre educația lor, despre vederile lor și despre felul în care înțelegeau legea. Judecătorul le punea o serie de întrebări de bază, apoi urmau avocații.

Jurații puteau fi eliminați în două moduri. Puteau fi respinși cu motiv, dacă prin răspunsurile și comportamentul lor – sau chiar și prin circumstanțele vieții lor – arătau că n-ar putea fi imparțiali sau că n-ar putea urmări cazul cu mintea deschisă. Nu exista limită la numărul de respingeri motivate la care aveau dreptul avocații. Cea de-a doua metodă de eliminare era contestarea preventivă și, cum acesta era un proces de crimă, procuratura și apărarea aveau fiecare dreptul la maximum douăzeci de astfel de eliminări fiecare. Contestarea preventivă îi permitea avocatului să elimine un jurat fără alt motiv decât propriul instinct.

Regulile pentru *voir dire* erau făcute pentru a elimina din juriu prejudecățile și impostura. Termenul venea din franceză și însemna „a spune adevărul". Dar, desigur, pentru fiecare din părți acest lucru însemna altceva. Eu doream un juriu cu prejudecăți împotriva statului și poliției. Îi voiam predispuși spre a fi de partea mea, sau ușor de împins în direcția mea. Și, evident, bărbatul așezat la un metru de mine în sala de tribunal dorea un rezultat diametral opus.

La ora 10:15, eficientul judecător Stanton îi primise deja în sală pe primii 12 jurați aleși aleatoriu – șase femei și șase bărbați. Știam de unde sunt și cu ce se ocupă, dar nu le știam numele. Judecătorul fusese inflexibil în privința protejării juraților față de curiozitatea publicului. Ceruse să se monteze camera de luat vederi pe zidul de deasupra capetelor juraților, ca aceștia să nu poată fi văzuți. De asemenea, ordonase ca identitățile tuturor potențialilor jurați să fie secrete.

Procesul a început când judecătorul a pus fiecăruia din posibilii jurați întrebări despre ocupație și unde locuiesc. Apoi a întrebat dacă au fost victimele vreunei infracțiuni, dacă au rude la închisoare și dacă sunt înrudiți cu vreun polițist sau procuror. A întrebat cine a mai servit ca jurat în trecut. Judecătorul a eliminat trei persoane pentru diverse motive, și a acceptat cererea uneia de a se retrage din motive personale. Cei patru au fost rapid înlocuiți cu patru alte selecții aleatorii din *venire*. Și așa mai departe. Până la prânz mă folosisem de două din contestări, în vreme ce Golantz se ținea tare.

Elliot insistase să i se permită să aprobe fiecare din eliminările mele preventive. Îmi lua timp în plus să-i explic de fiecare dată de ce voiam să scap

de un jurat, dar de fiecare dată a fost, în cele din urmă, de acord. Puțin după prânz, judecătorul a făcut pauză pentru masă. Fiind, tehnic, prima zi din primul meu proces din ultimul an, Lorna venise la tribunal ca să-și arate sprijinul. Planul era să mergem împreună la prânz, iar apoi ea să se ducă la birou ca să înceapă împachetatul.

Când am ieșit pe coridorul din fața sălii, l-am întrebat pe Elliot dacă vrea să vină cu noi, dar a spus că trebuie să dea o fugă până la studio. Lorna și cu mine am așteptat, ca să lăsăm grupul de potențiali jurați să urce în lifturi. Nu voiam să coborâm cu ei. Inevitabil, vreunul din ei ar fi deschis gura și ar fi întrebat ceva nepotrivit, și după aceea ar fi trebuit să parcurg tot procesul prin care să-i raportez judecătorului.

Când s-a deschis unul din lifturi, l-am văzut pe reporter, Jack McEvoy, făcându-și loc printre jurați, cercetând culoarul și remarcându-mă. S-a îndreptat direct către mine.

– Minunat, am spus. Ia uite beleaua. Ce vrei?

– Să explic.

– Vrei să spui, să-mi explici de ce ești un mincinos?

– Nu, uite ce e, când am spus că o să apară duminică, chiar am vorbit serios. Așa mi s-a spus și mie.

– Și iată-ne azi, joi, fără nici un articol în ziar, iar când am încercat să te sun și să te întreb, nu mi-ai răspuns la telefon. Mai știu și alți reporteri interesați, McEvoy. Nu am nevoie de *Times*.

– Uite ce e, înțeleg. Dar au hotărât să țină articolul și să-l publice mai aproape de proces. Îl pun pe prima pagină duminica asta.

– Prima pagină de duminică. O să cred când o să văd cu ochii mei.

Am luat-o pe Lorna de braț și am condus-o spre lifturi. Am trecut pe lângă reporter.

– Deci suntem OK? a întrebat el. Nu dai altcuiva exclusivitatea?

– Mă rog.

L-am lăsat în drum și am urcat într-un lift. Când Lorna și cu mine am ieșit din clădire, am mers pe jos un cvartal în direcția primăriei, și de acolo l-am chemat pe Patrick să ne ia. Nu voiam ca vreun potențial jurat să mă vadă urcând într-un Lincoln cu șofer. Putea să-i pice prost. I-am spus lui Patrick să ne ducă la Franch Garden, pe strada 7.

– Ascultă, i-am spus Lornei, când te întorci la birou, sun-o pe Julie Favreau și vezi dacă poate veni mâine.

– Parcă Elliot nu voia consultant pentru juriu.

– Nu trebuie să știe că o folosim. Plătește-o din contul general de operare. Deja am consumat două eliminări. Spune-i lui Julie că aprodul o să aibă numele ei și o să se asigure că primește un loc.

– OK, o sun. Te simți bine, Mick?

Probabil că vorbeam prea mult, sau transpiram prea mult. Lorna îmi sesizase agitația. Mă simțeam zguduit, și nu știam dacă e din cauză că-mi dădeam seama că lucrul pentru care mă pregăteam de un an mi se va întâmpla în curând.

– Sunt bine, mi-e doar foame. Știi cum sunt când mi-e foame.

– Sigur, a spus ea. Înțeleg.

Adevărul era că nu mi-era foame. Simțeam presiunea. Povara viitorului unui om. Și nu era vorba despre viitorul clientului meu. Era vorba despre al meu.

Până a doua zi la ora 3, Golantz și cu mine petrecurăm mai bine de zece ore în sala de tribunal, schimbând contestații preventive și cu cauză. Fusese o bătălie. Identificaserăm în tăcere jurații cei mai doriți de celălalt și îi eliminaserăm fără griji sau mustrări de conștiință. Epuizaserăm aproape întregul grup de persoane citate, și grila mea de selecție era acoperită cu până la cinci straturi de Post-it. Îmi mai rămăseseră două eliminări preventive. Golantz mai avea doar una.

Juriul era acum alcătuit dintr-un avocat, un programator de computere, doi angajați ai poștei și patru pensionari, precum și un asistent medical, un angajat la spații verzi, un inginer și un artist. Din cei 12 de la început, rezistaseră într-un fel sau altul numai inginerul de pe locul 7 și unul din pensionari, pe locul 12. Amândoi erau bărbați albi, iar pe grila mea scrisesem notițe despre ei cu cerneală albastră – codul meu care indica faptul că erau reci față de apărare. Dar înclinația lor era atât de slabă încât nu folosisem pentru nici unul din ei o eliminare prețioasă.

Cea mai recentă adăugire la boxa juriului era artista. În timpul întrebărilor generale ale judecătorului Stanton luasem note despre ea cu roșu, și eram din ce în ce mai încântat să o am în juriu. Când a venit rândul avocaților, Golantz a început, punând întrebări prin care spera să evidențieze vreo prejudecată, dar femeia rămăsese fermă, părând foarte deschisă.

După patru întrebări ale procurorului, am simțit o vibrație în buzunar și am băgat mâna după celular. L-am ținut sub masa apărării. Julie Favreau îmi scrisese toată ziua mesaje din galerie.

Păstreaz-o. Nu-mi place 8. N-am auzit destul de la 10. Scoate-l pe 7 dacă trebuie.

Juratul 8 era cel de la spații verzi. Îl trecusem cu albastru din cauza răspunsurilor pe care le dăduse despre poliție. De asemenea, mi se păruse că e dornic să facă parte din juriu, un semnal de alarmă într-un caz de crimă. Semnala sentimente puternice pentru lege și ordine, precum și lipsă de ezitare în a emite judecăți.

Judecătorul Stanton ne dădea foarte multă libertate. Când mi-a venit rândul să o chestionez pe artistă, am acceptat-o fără să mai pun întrebări. Mi s-a permis în schimb să mai fac cercetări despre juratul 8. Mi s-a părut duplicitar și am hotărât că Favreau avea dreptate. Trebuia să dispară.

Când judecătorul a întrebat dacă apărarea și acuzarea acceptă juriul în componența pe care o avea, Golantz a folosit ultima lui eliminare pentru a scăpa de artistă. Eu am folosit-o pe penultima pentru a-l elimina pe muncitorul la spații verzi.

Au mai fost chemate două persoane din listă: un agent imobiliar și încă un pensionar au ocupat locurile 8 și 11 din boxă. Răspunsurile lor la întrebările judecătorului i-au arătat a fi foarte echidistanți.

Mai aveam o ultimă eliminare, pe care o puteam folosi pentru juratul 7 sau 10. Inginerul sau pensionarul.

I-am cerut judecătorului un moment în care să mă sfătuiesc cu clientul, și i-am pus lui Elliot tabelul în față.

– Walter, ce părere ai? Trebuie să scăpăm de 7 și 10, dar nu putem elimina decât unul.

Elliot a bătut cu degetul în caroul juratului 10, un pensionar care lucrase ca redactor tehnic pentru un producător de jucării.

– Scapă de el.

M-am uitat la grilă. În caseta 10 era mult albastru, dar la fel de mult era și în caseta 7. Inginerul.

Aveam o bănuială că pensionarul, ca și lucrătorul de la spații verzi, își dorea foarte tare să facă parte din juriu – dar probabil pentru o cercetare pentru o carte, pentru că în timpul procesului de *voir dire* recunoscuse că la pensie voia să încerce să scrie ficțiune. Juratul 7 era albastru din alte motive. Era înregistrat ca inginer aerospațial. În general, inginerii erau conservatori, atât din punct de vedere politic, cât și religios – două atribute albastre – și lucrau pentru companii care se bazau pe contracte guvernamentale uriașe.

Un vot în favoarea apărării ar fi fost un vot împotriva guvernului. Nu în ultimul rând, inginerii existau într-o lume a logicii și absoluturilor. Acestea nu erau lucruri pe care să le poți aplica unei scene a crimei, sau măcar sistemului justiției penale în întregul său.

– Nu știu, am spus. Cred că inginerul ar trebui să plece.

– Nu, îmi place. Mi-a plăcut de la bun început. Vreau să rămână.

Ochii mei s-au plimbat de la numărul 7 la numărul 10 și înapoi. Speram să văd vreun semn, ceva care să-mi indice alegerea corectă.

– Domnule Haller, a spus judecătorul Stanton. Doriți să vă folosiți ultima contestație, sau acceptați juriul în forma actuală? Vă amintesc, se face târziu.

Telefonul meu vibra.

– Un moment, onorată instanță.

M-am aplecat spre Elliot și am șoptit:

– Ești sigur, Walter?

Dar de fapt îmi scoteam telefonul din buzunar.

– Uite ce e, îmi câștig viața citind oamenii, a șoptit Elliot.

Am dat din cap și am privit în jos. Era un mesaj de la Favreau.

Elimină 10. Juratul 7 se potrivește profilului procurorului, dar văd contact vizual bun și față deschisă. Îl interesează povestea ta. Îl place pe client.

Contact vizual. Asta a decis totul. Am băgat telefonul la loc în buzunar și m-am ridicat.

– Onorată instanță, apărarea dorește să mulțumească juratului 10 și să îl elibereze.

ÎN PANTOFII MORTULUI
Avocat preia munca unui coleg asasinat
Procesul deceniului
de Jack McEvoy, redactor *Times*

Nu cele 31 de cazuri care i-au căzut în brațe sunt dificultatea. Dificultatea este cel cu clientul important și miza mare. Avocatul apărării, Michael Haller, a preluat munca colegului său Jerry Vincent, asasinat acum două săptămâni, și acum se găsește în centrul „procesului deceniului".

Astăzi sunt programate să înceapă audierile martorilor în procesul lui Walter Elliot, președintele în vârstă de 54 de ani al Archway Studios, acuzat de uciderea soției sale și a presupusului ei amant, acum șase luni, în Malibu. Haller a preluat cazul cu numai zece zile în urmă, după ce Vincent (45 de ani) a fost găsit împușcat.

Vincent făcuse demersuri legale care i-au permis lui Haller să preia cabinetul său de avocatură. Haller, care se afla la sfârșitul unui an de pauză în practicarea avocaturii, este fiul în vârstă de 42 de ani al răposatului Michael Haller Sr, unul din cei mai celebri avocați ai anilor 1950 și 1960 din Los Angeles.

Investigația în cazul asasinării lui Vincent este în desfășurare. Detectivii spun că nu există suspecți. Vincent a fost împușcat de două ori în cap, în timp ce stătea în mașina sa din garajul clădirii de birouri de pe Broadway, nr. 200.

După moartea lui Vincent, întregul cabinet de avocatură al acestuia i-a revenit lui Haller. Treaba lui a fost să coopereze cu investigatorii în limitele confidențialității dintre avocat și client, să inventarieze cazurile și să informeze clienții de moartea lui Vincent.

Cazul a fost însoțit de o condiție importantă. Elliot îl păstra pe Haller ca avocat numai dacă Haller era de acord să nu întârzie procesul.

„Walter a insistat asupra nevinovăției sale din primul moment", a spus Haller pentru *Times* în primul interviu de la preluarea cazului. „Au fost întârzieri la început, și a așteptat șase luni să vină și ziua lui la tribunal."

Dar cine l-a ucis pe Vincent i-a furat și servieta din mașină. Aceasta conținea laptopul lui Vincent. „Era depozitul principal pentru informațiile despre caz și pentru strategie", spune Haller. „Dosarele din birou erau incomplete și, la început, am crezut că suntem distruși."

Dar apoi Haller a găsit ceva ce ucigașul nu luase. Vincent făcuse o copie a fișierelor din computerul său pe un flash drive digital pe care-l purta la breloc. Și, când încep audierile astăzi, Haller spune că „Vom fi pregătiți, cu arme și bagaje". Experții se așteaptă ca apărarea să se lege de felul în care s-au administrat probele în timpul investigației și de procedurile de testare care au stabilit faptul că Elliot a tras cu arma.

Procurorul districtual Jeffrey Golantz, care reprezintă acuzarea în acest caz, a refuzat orice comentariu pentru acest articol.

UNSPREZECE

Juriul a intrat în șir indian, ca echipa Lakers pe terenul de baschet. În atmosferă se simțea aceeași senzație de anticipare. S-au despărțit în două și s-au strecurat pe cele două rânduri de scaune din boxa juriului. Au luat loc pe aceleași scaune pe care șezuseră vineri, la jurământ.

Era luni, aproape 10 dimineața. Judecătorul Stanton îi ținuse pe avocați și pe acuzat în birou la el timp de aproape patruzeci de minute, recapitulând regulile de bază. Își găsise timp să-mi arunce o privire urâtă și să-și exprime nemulțumirea pentru articolul de pe prima pagină a ziarului *Los Angeles Times*.

M-am întors și am privit galeria. Sala de judecată era din nou plină cu jurnaliști și public, precum și cu cei care aveau legături de familie cu cazul. Imediat în spatele mesei procurorului, Golantz o așezase pe mama lui Mitzi Elliot. Lângă ea stăteau tatăl și doi frați ai lui Johan Rilz, care călătoriseră de la Berlin pentru asta. În primul rând din spatele meu erau Lorna, Cisco, Patrick și Julie Favreau – pe care o angajasem ca să asiste la proces și să observe juriul pentru mine.

Un al cincilea scaun, gol, fusese rezervat pentru fiica mea. Sperasem s-o conving pe fosta mea soție să-i permită lui Hayley să vină cu mine la tribunal în ziua aceea. Nu mă văzuse niciodată la treabă și mi se părea că declarația de deschidere era momentul ideal. Mă folosisem chiar și de butada lui Mark Twain, cu lipsitul de la școală ca să poată căpăta o educație. Dar fosta mea soție refuzase.

Walter Elliot nu avea pe nimeni în galerie. Nu avea copii și nici rude apropiate. Cum Nina Albrecht era atât pe lista acuzării, cât și a apărării, fusese exclusă din galerie până la depoziție. Clientul meu avea destui asociați

și băgători de seamă care să vrea să-i fie alături, chiar și actori proeminenți. Dar îi spusesem că un anturaj de Hollywood ar fi transmis mesajul greșit. Totul se rezumă la jurați, i-am spus. Fiecare mișcare pe care o facem este adresată juriului.

Judecătorul Stanton a început procedurile întrebând dacă vreunul din jurați a văzut articolul din *Times*. Nici unul din ei n-a ridicat mâna, iar Stanton a repetat avertismentul anterior, că nu trebuie să citească sau să urmărească rapoarte despre proces. A spus că procesul începe cu declarațiile de deschidere ale celor doi avocați adversari.

– Doamnelor și domnilor, nu uitați, a spus el. Acestea sunt declarații. Depinde de fiecare din părți să prezinte dovezile în susținerea declarațiilor. Iar dumneavoastră veți fi cei care, la sfârșitul procesului, veți decide dacă au făcut sau nu acest lucru.

I-a făcut semn lui Golantz și a spus că procuratura începe.

Frumos și impresionant în costumul lui negru, cu cămașă albă și cravată grena, Golantz s-a ridicat, s-a prezentat și s-a apucat de treabă.

– Doamnelor și domnilor, ne aflăm astăzi aici din cauza lăcomiei și furiei necontrolate. Pur și simplu. Acuzatul, Walter Elliot, este un bărbat cu multă putere, cu bani și poziție înaltă. Dar acestea nu i-au fost de ajuns. Nu a vrut să-și împartă banii și puterea. Nu a vrut să întoarcă și celălalt obraz în fața trădării. În schimb, a atacat în cel mai dur mod cu putință. Nu a luat o singură viață, ci două. Într-un moment de furie și umilire, a ridicat arma și i-a ucis pe soția sa, Mitzi Elliot, și pe Johan Rilz. A crezut că banii și puterea îl vor scăpa de pedeapsa pentru aceste oribile crime. Dar procuratura vă va demonstra dincolo de orice îndoială că Walter Elliot a apăsat pe trăgaci și că el este răspunzător pentru moartea a două ființe omenești nevinovate.

Eram răsucit pe scaun, în parte pentru a bloca juraților vederea asupra clientului meu, parte pentru a-l vedea pe Golantz și rândurile din galerie din spatele lui. Înainte de a-și încheia primul paragraf, din ochii mamei lui Mitzi Elliot curgeau șiroaie de lacrimi. Efectele teatrale ne aduceau prejudicii, și trebuia să-l rog pe judecător să o mute pe un scaun care să nu fie atât de vizibil pentru jurați.

Am văzut grimase dure pe fețele bărbaților din Germania. Eram foarte interesat de ei și de cum îi va percepe juriul. Voiam să văd cum își gestionează emoțiile. Cu cât arătau mai furioși și mai amenințători, cu atât avea să funcționeze mai bine strategia de apărare atunci când aveam să mă con-

centrez asupra lui Johan Rilz. Privindu-i, mi-am dat seama că începea bine. Păreau furioși și răi.

Golantz și-a expus cazul în fața juraților, povestindu-le ce avea să prezinte ca dovezi și ce credea el că înseamnă acestea. Nici o surpriză. La un moment dat, am primit un mesaj de un rând de la Julie Favreau: Juriul îi mănâncă din palmă. Să faci bine să fii bun! Sigur că da, mi-am spus. Spune-mi ceva ce nu știu.

Orice proces avea în el germenii unui avantaj nedrept pentru procuratură. Statul are puterea de partea lui. Aceasta vine la pachet cu prezumția de onestitate, integritate și dreptate. Și oricine a pus piciorul într-o sală de tribunal știe că prezumția de nevinovăție este doar una din noțiunile idealiste care se predau la facultatea de drept. În mintea mea nu exista nici o îndoială că începeam acest proces cu un acuzat care era considerat vinovat.

Golantz și-a consumat întreaga oră alocată, nelăsând nici un secret despre caz nedezvăluit. Era aroganța tipică a procurorului; scoate totul la lumină și desfide apărarea să încerce să te contrazică.

În ședința dinaintea procesului, judecătorul ne ceruse ca atunci când ne adresam martorilor să rămânem la mesele noastre sau să folosim pupitrul dintre ele. Însă în timpul declarațiilor de deschidere și al celor finale eram liberi să folosim spațiul din fața boxei juriului – locul numit „zona de testare". Golantz s-a îndreptat spre acest loc atunci când s-a apropiat momentului marelui final. Cu brațele deschise, ca un preot în fața turmei sale, a spus:

– În încheiere, vă îndemn să fiți foarte atenți atunci când ascultați dovezile și declarațiile martorilor. Bunul-simț vă va îndruma. Nu uitați, doi oameni și-au pierdut viața. Aceasta le-a fost furată. De aceea ne aflăm azi aici. Pentru ei. Vă mulțumesc foarte mult.

Era un început solid, chiar dacă puțin cam lung. Eu intenționam să intru și să ies, să subliniez câteva lucruri, să ridic câteva întrebări. Intenționam să-i fac să mă placă. Dacă mă plăceau pe mine, le plăcea și cazul meu.

De cum mi-a făcut semn judecătorul, m-am dus imediat spre zona de testare. Nu doream să stea nimic între mine și juriu.

– Doamnelor și domnilor, știu că domnul judecător m-a prezentat deja, dar aș vrea să mă prezint și eu, și să-l prezint și pe clientul meu. Sunt Michael Haller, avocatul care-l reprezintă pe Walter Elliot, pe care-l vedeți acolo, la masă, singur.

Am arătat spre Elliot și, conform înțelegerii, acesta a dat din cap cu sobrietate.

– N-o să vă răpesc mult timp, pentru că vreau să trecem la probe și la declarații. Domnul Golantz a desenat o imagine mare și complicată, dar eu mă aflu aici ca să vă spun că nu e deloc complicat. Cazul procuraturii se reduce la un labirint de fum și oglinzi. Iar când împrăștiem fumul și trecem prin labirint, vom descoperi că nu există foc – că nu există nici un caz împotriva lui Walter Elliot. Descoperim că există îndoieli mai mult decât întemeiate aici. Și că, de fapt, este revoltător că acest caz i-a fost instrumentat lui Walter Elliot.

Din nou m-am întors și am arătat către clientul meu. Acesta stătea cu privirea în jos, luând notițe. Din nou, conform înțelegerii anterioare, pentru a da impresia că este ocupat, că este implicat activ în propria apărare.

M-am întors înapoi spre juriu.

– Am numărat: domnul Golantz a menționat de șase ori cuvântul pistol în discursul său. De șase ori a spus că Walter a luat un pistol și a spulberat-o pe femeia pe care o iubea și pe un alt nevinovat. De șase ori. Dar ceea ce nu v-a spus este că nu există pistol. Departamentul șerifului nu a găsit nici un pistol. Domnul Golantz v-a spus că va aduce dovezi indiscutabile că Walter a tras cu pistolul, dar permiteți-mi să vă cer să nu vă lăsați duși de val. Haideți să vedem dacă așa-zisele probe chiar sunt indiscutabile.

În timp ce vorbeam, privirea mea parcurgea șirurile de jurați ca proiectoarele care măturau semnul Hollywood noaptea. Simțeam un anume ritm al gândurilor mele, și știam din instinct că îi captivasem pe jurați.

– În societatea noastră, ne dorim ca polițiștii să fie profesioniști și temeinici. Vedem infracțiuni la știri și pe stradă și știm că acești bărbați și aceste femei reprezintă linia subțire dintre ordine și dezordine. Vrem ca polițiștii noștri să intervină și să salveze situația. Dar nu acest lucru s-a petrecut aici. Propriile probe și mărturii ale procuraturii vor demonstra că, încă de la început, investigatorii s-au concentrat asupra lui Walter Elliot. Toate celelalte căi de investigație au fost stopate sau nici nu au fost luate în considerare. Aveau un suspect și nici că au mai căutat altul.

Am pășit în fața juratului cu numărul unu. Am parcurs încet întreaga lungime a boxei, cu mâna pe balustradă.

– Doamnelor și domnilor, acest caz este despre îngustimea vederii. Concentrarea asupra unui suspect și completa lipsă de concentrare asupra a orice altceva. Și vă promit că, atunci când veți ieși din tunelul viziunii procuraturii, vă veți uita unii la ceilalți, mijind ochii din cauza luminii puternice, întrebându-vă unde a dispărut cazul lor. Vă mulțumesc foarte mult.

Încă o dată, clientul meu s-a eschivat de la masa de prânz cu mine ca să se poată întoarce la studio și să-și facă obișnuita apariție. Începeam să cred că privea procesul ca pe un fel de deranj intervenit în programul lui. Fie era mult mai încrezător decât eram eu însumi, fie procesul pur și simplu nu reprezenta o prioritate. Ceea ce mă lăsa cu anturajul meu din rândul întâi. Ne-am dus la Traxx, în Gara Union, suficient de departe de tribunal ca să evităm să ne trezim în același loc cu jurații. I-am spus lui Patrick să lase mașina pe mâna valetului din parcare și să ni se alăture, ca să se simtă parte din echipă.

Ne-au dat o masă lângă o fereastră ce dădea spre uriașa și minunata sală de așteptare a gării. Lorna s-a ocupat de aranjarea locurilor la masă și m-am trezit lângă Julie Favreau. De când se combinase cu Cisco, Lorna se chinuia să facă pe peițoarea. Dar de pe urma dependenței mele rămăsesem cu un fel de distanță emoțională față de oameni și de lucruri, pe care abia acum începeam să o micșorez. Ca atare, prima mea prioritate era reluarea legăturii cu fiica mea. După aceea mă puteam gândi și la găsirea unei femei cu care să-mi petrec timpul.

Lăsând la o parte aspectul romantic, era minunat să lucrezi cu Julie Favreau.

– Deci, am spus eu, întinzându-mi șervetul în poală, cum se descurcă jurații mei?

– Cred că e un juriu bun, a spus Julie. Una peste alta, mi se par dispuși să-ți asculte cazul. Cu toții știm că sunt predispuși să asculte procuratura, dar încă n-au închis nici un canal de comunicare. Îmi plac numerele 11 și 12. Pensionari, așezați unul lângă altul. Am sentimentul că vor face corp comun când va veni vremea deliberărilor. Dacă-l câștigi pe unul de partea ta, îi câștigi pe amândoi.

– Dar ce zici de juratul 7? am întrebat. La selecție era numai ochi. Acum nici nu se mai uită la mine.

Julie a dat din cap.

– Contactul vizual a dispărut cu totul. E ca și când ceva s-ar fi schimbat de vineri încoace. Cred că trebuie să recunosc că, la momentul actual, e în tabăra procuraturii.

– Ce bine că am ascultat de client, am mormăit.

Am comandat prânzul. Așteptând să ni-l aducă, l-am întrebat pe Cisco despre martorii noștri, și mi-a spus că toți sunt pregătiți. Eram pe la jumătatea salatei mele de pui când am aruncat o privire pe fereastră în sala de aș-

teptare. Amestec magnific de stiluri arhitectonice, cu o vibrație Art Deco, aceasta avea șiruri de fotolii mari din piele și candelabre uriașe. Oamenii erau așezați, cu valizele pe lângă ei.

Și atunci l-am văzut pe Bosch. Era așezat, singur, pe rândul al treilea. Avea căștile în urechi. Privirile ni s-au întâlnit pentru o clipă, apoi s-a uitat în altă parte. Am lăsat furculița din mână, am pus cinci hârtii de câte douăzeci pe masă și le-am spus celorlalți să termine de mâncat, cât ies eu afară să dau un telefon.

Am ieșit din restaurant și am format numărul de mobil al lui Bosch. Și-a scos căștile și a răspuns, în timp ce eu mă apropiam de locul lui.

– Ce e? a spus el în loc de salut.

– Frank Morgan din nou?

– De fapt, Ron Carter. De ce mă suni?

– Ce părere ai despre articol?

M-am așezat pe scaunul gol din fața lui, i-am aruncat o privire, dar m-am comportat ca și când vorbeam cu cineva de departe.

– E cam aiurea, a spus Bosch.

– Păi, nu știam dacă vrei să rămâi sub acoperire...

– Închide telefonul.

Am închis telefoanele și ne-am uitat unul la celălalt.

– Deci? am întrebat. Am intrat în joc?

– Cred că articolul a făcut ceea ce voiam să facă. Acum așteptăm. N-o să știm dacă am intrat în joc decât când intrăm în joc.

Am dat din cap.

– Ești singur aici? Mă urmărești de unul singur?

– Nu-ți face griji. În jurul tău sunt oameni pe care n-o să-i vezi niciodată. Am oameni care-ți urmăresc biroul, fie că ești acolo, fie că nu.

Și camere de luat vederi. Fuseseră instalate cu zece zile înainte, când credeam că articolul din *Times* e iminent.

– Mda, bine, dar n-o să mai fim acolo multă vreme.

– Am observat. Unde te muți?

– Nicăieri. Lucrez din mașină.

– Sună amuzant.

L-am studiat un moment. Avusese tonul sarcastic obișnuit. Era un tip iritant, dar, nu știu de ce, mă convinsese să-i încredințez siguranța mea.

– Bine, trebuie să mă întorc la tribunal. Vrei să mă comport într-un fel anume, sau să fac ceva anume?

– Fă ce faci în mod obișnuit. Dar ar fi ceva. Când ești în mișcare, e nevoie de mulți oameni ca să stăm cu ochii pe tine. Așa că, la sfârșitul zilei, când te duci acasă de tot, sună-mă ca să pot da drumul unora din oameni.

– OK. Dar tot o să mai fie cineva care să mă urmărească, nu?

– Nu-ți face griji. Ești acoperit permanent. A, și încă ceva. Nu mă mai aborda niciodată așa.

– Am înțeles.

M-am ridicat fără să mă uit la el.

– Ne mai vedem, domnule detectiv.

După prânz, Golantz a început să-și prezinte cazul. A luat-o de la începutul începutului și a mers cronologic. Primul martor a fost operatorul de la urgențe, prin intermediul căruia a introdus înregistrările apelurilor lui Walter Elliot.

Într-o moțiune anterioară procesului, încercasem să mă opun ascultării celor două înregistrări, spunând că transcrierile ar fi mai clare, dar judecătorul decisese în favoarea acuzării. Înregistrările îmi prejudiciau clientul. La primul apel, când Elliot anunțase calm că soția lui și încă o persoană fuseseră ucise, răceala lui calculată lăsa loc unor interpretări pe care nu voiam ca juriații să le facă. A doua înregistrare era și mai rea. Elliot părea iritat, și mai dădea de înțeles și că îl cunoștea și nu-l agrea pe bărbatul care fusese ucis împreună cu soția lui.

Dispecer: 911, ce urgență aveți?

Walter Elliot: Mda, am mai sunat și mai devreme. Unde e toată lumea?

Dispecer: Ați sunat la 911?

Walter Elliot: Mda, soția mea a fost împușcată. La fel și neamțul. Unde e toată lumea?

Dispecer: Este vorba de apelul din Crescent Cove Road?

Walter Elliot: Da, eu sunt. Am sunat acum cel puțin un sfert de oră și tot n-a venit nimeni.

Elliot spusese „neamțul" aproape cu dispreț. Am renunțat să-l interoghez pe dispecer pentru că știam că apărarea nu avea nimic de câștigat.

A urmat adjunctul de șerif Brendan Murray, care conducea mașina alfa care răspunsese la apelul de la 911. Golantz l-a condus pe adjunct în detaliu prin acțiunea de descoperire a cadavrelor. Conform lui Murray, acuza-

tul nu arătase nici un fel de emoție când îi condusese în dormitor. Păşise cu calm peste picioarele bărbatului mort, arătase spre trupul gol de pe pat şi spusese: „Asta e soția mea. Sunt destul de sigur că e moartă." Murray a mai declarat şi că Elliot spusese de cel puțin trei ori că nu-i omorâse el.

– Acest lucru e neobişnuit? a întrebat Golantz.

– Păi, noi nu trebuie să ne implicăm în investigații ale omuciderilor, a spus Murray. Aşa că nu l-am întrebat pe domnul Elliot dacă a făcut-o sau nu.

Nu aveam întrebări nici pentru Murray. Am aşteptat următorul martor, Christopher Harber, partenerul începător al lui Murray. Mă gândeam că, dacă am vreo şansă ca vreunul din ei să facă o greşeală, atunci Harber ar fi acela. Scurta declarație a lui Harber a folosit mai ales pentru a confirma mărturia partenerului lui.

– Numai câteva întrebări, onorată instanță, am spus.

Golantz îşi făcuse interogatoriul de la pupitru. Eu am rămas la masa apărării. Voiam ca procurorul să-şi imagineze că e doar o formalitate din partea mea. Adevărul era că mă pregăteam să introduc un aspect-cheie în cazul apărării.

– Adjunct Harber, când ați ajuns, împreună cu partenerul dumneavoastră, la reşedința Elliot, ați spus că l-ați găsit pe clientul meu în fața casei, nu-i aşa?

– Corect.

– Şi ce făcea?

– Stătea acolo.

– OK, ce ştiați despre situație când maşina alfa a intrat în curte?

– Dispeceratul ne-a spus că cineva pe nume Walter Elliot a sunat din această casă şi a spus că două persoane au fost împuşcate.

– Mai avuseserăți de-a face cu un asemenea apel?

– Nu.

– Eraţi speriat, agitat, cum?

– Adrenalina curgea, dar eram destul de calmi.

– Ați scos arma când ați coborât din maşină?

– Da. O port la centură.

– Partenerul dumneavoastră a scos şi el arma?

– Cred că da.

– A îndreptat-o către domnul Elliot?

A ezitat.

– Nu-mi amintesc. Mă uitam la acuzat.

Am încuviințat din cap.

– Ca să fiți în siguranță, nu? Nu-l cunoșteați pe individ.

– Corect.

– Ar fi corect să spunem că l-ați abordat pe domnul Elliot cu prudență?

– Așa este.

– Când ați pus arma la loc în toc?

– După ce am cercetat și asigurat locul.

– OK. Și în timp ce făceați lucrul acesta, domnul Elliot era cu voi?

– Da, trebuia să ne arate unde erau cadavrele.

– Era deja arestat?

– Nu, nu era. S-a oferit să ne arate, voluntar.

– Dar i-ați pus cătușe, nu-i așa?

A urmat a doua ezitare a lui Harber.

– S-a oferit să i se pună cătușe. I-am explicat că nu-l arestăm, dar că ar fi cel mai bine, pentru siguranța lui și a noastră, până când asiguram locul.

– Când i s-au pus cătușe, avea mâinile în față sau la spate?

– La spate, conform procedurii.

– Știu că sunteți nou în serviciu, dar cât de des ați pus cătușe cuiva care nu era arestat?

– Se mai întâmplă, uneori. Nu-mi aduc aminte de câte ori.

– Așa, ați declarat, și partenerul dumneavoastră la fel, că de trei ori domnul Elliot v-a spus, amândurora, că nu este responsabil pentru crimele din casă. Corect?

– Corect.

– Acest lucru s-a întâmplat când erați afară, înăuntru, sau unde?

– Înăuntru, când eram în dormitor.

– Acest lucru înseamnă că aceste declarații de nevinovăție, presupus neprovocate, au fost rostite când era încătușat cu mâinile la spate, și dumneavoastră și partenerul aveați armele pregătite de tragere, nu?

A treia ezitare.

– Da, cred că așa este.

– OK, și ce s-a întâmplat după ce dumneavoastră și partenerul ați determinat că nu mai este nimeni în casă?

– L-am dus pe domnul Elliot înapoi afară, am sigilat casa și am sunat detectivii pentru o investigație de omucidere.

– Bine. Și acum, adjunct Harber, i-ați scos domnului Elliot cătușele, nefiind arestat?

– Nu, domnule. E împotriva procedurilor să pui un suspect în spatele unei mașini de patrulă fără cătușe.

– OK, cât timp a stat pe bancheta din spate a mașinii?

– Aproximativ o oră și jumătate, cât așteptam detectivii de la Omucideri.

– Și ce s-a întâmplat când a sosit echipa de la Omucideri?

– S-au uitat mai întâi în casă. Apoi au ieșit și l-au luat în custodie pe domnul Elliot. Vreau să spun, l-au scos din mașină.

– Era în custodie în momentul acela?

– Nu, am făcut o greșeală. A acceptat voluntar să aștepte.

– Vreți să spuneți că a fost de acord să rămână încătușat, pe bancheta din spate a unei mașini de patrulă?

– Da.

– Când i s-au scos în fine cătușele domnului Elliot?

– Când detectivii l-au scos din mașină.

– OK.

Am dat din cap ca și când aș fi terminat, și am dat câteva pagini din notesul meu.

– O, un ultim lucru. Primul apel la 911 a sosit la 1:05, conform registrului de la dispecerat. Domnul Elliot a trebuit să mai sune o dată, după 19 minute, și abia atunci ați ajuns, patru minute mai târziu.

Am ridicat privirea.

– De ce v-a luat atât de mult să răspundeți la ceva care ar fi trebuit să fie un apel prioritar?

– Districtul Malibu este cel mai mare pe care-l avem. A trebuit să venim de dincolo de munte, de la un alt apel.

– Nu exista o mașină de patrulă mai aproape?

– Partenerul meu și cu mine eram în mașina alfa. Noi ne ocupăm de apelurile prioritare, și l-am acceptat pe acesta când eram pe drumul de întoarcere.

– Bine, domnule Harber, nu mai am alte întrebări.

Judecătorul a suspendat ședința pentru pauza de după-amiază. Imediat ce juriul a eliberat sala, am auzit o voce chemându-mă în șoaptă. M-am întors și am văzut-o pe Lorna făcând un semn spre partea din spate a sălii. Pe ultimul rând erau înghesuite fiica mea și mama ei. Fiica mea mi-a făcut cu mâna și eu i-am zâmbit.

DOISPREZECE

Le-am întâmpinat pe hol, afară din sală. Hayley m-a îmbrățișat. Eram copleșit de faptul că venise. Am văzut o bancă liberă și ne-am așezat.

– De cât timp sunteți aici? am întrebat. Nu v-am văzut.

– Nu de prea multă vreme, a spus Maggie. Ultima ei oră la școală era educația fizică, așa că am decis să o iau mai devreme. Am văzut cea mai mare parte din contrainterogatoriul tău cu adjunctul.

De la Maggie m-am uitat la fiica noastră, așezată între noi doi. Moștenise înfățișarea mamei ei: păr închis la culoare, ochi la fel, piele care păstra bronzul verii până iarna târziu.

– Ce părere ai, Hay?

– Hm, mi s-a părut foarte interesant. I-ai pus tot felul de întrebări. Mi s-a părut că începe să se enerveze.

– Nu-ți face griji, o să-i treacă.

M-am uitat peste capul ei, la fosta mea soție, și i-am mulțumit din priviri. Lăsase la o parte orice supărare față de mine, și o pusese pe fiica noastră mai presus de orice.

– Te întorci acolo? a întrebat Hayley.

– Da, e numai o pauză scurtă, ca oamenii să poată să bea ceva sau să se ducă la toaletă. Mai avem o sesiune.

A dat din cap spre ușa sălii de judecată. Lumea începea să intre la loc.

– Ăă, tati? Omul ăla a omorât pe cineva?

– Păi, scumpa mea, nu știm. E acuzat de asta, da, și multă lume crede că da. Dar nu s-a dovedit nimic încă. Ți-aduci aminte cum ți-am explicat asta?

– Mi-aduc aminte.

– Mick, asta e familia ta?

Am privit peste umăr și am înghețat. Walter Elliot zâmbea larg, așteptându-se să fie prezentat.

– Hm, bună, Walter. Ea e fiica mea, Hayley, și aici este mama ei, Maggie McPherson.

– Bună, a spus Hayley.

Maggie a dat din cap, jenată. Walter a făcut greșeala de a-i întinde mâna. Ea i-a scuturat-o o dată, scurt. Când mâna lui Walter s-a îndreptat către Hayley, Maggie a sărit și a luat-o de pe bancă.

– Hayley, să mergem la toaletă până nu începe din nou procesul.

A dus-o pe Hayley de-acolo, iar Walter le-a privit plecând. M-am ridicat.

– Îmi pare rău, Walter, fosta mea soție e procuror. Lucrează la Procuratura Districtuală.

A ridicat din sprâncene.

– Atunci cred că înțeleg de ce e fosta soție.

I-am spus să se întoarcă în sala de judecată și am pornit spre toalete. Maggie și Hayley tocmai ieșeau.

– O să plecăm acasă, a spus Maggie. Hayley are multe teme de făcut și cred că a văzut destul pentru astăzi.

Aș fi putut protesta, dar am preferat să nu.

– OK, Hayley, mulțumesc că ai venit. Înseamnă mult pentru mine.

– OK.

M-am aplecat și am sărutat-o în creștetul capului, apoi am strâns-o în brațe. Am ridicat privirea spre Maggie.

– Îți mulțumesc că ai adus-o.

Maggie a dat din cap.

– Dacă are vreo importanță, să știi că te descurci bine acolo.

– Are foarte mare importanță. Mulțumesc.

A ridicat din umeri și a lăsat să-i scape un zâmbet micuț. A fost drăguț.

Le-am privit îndepărtându-se spre lifturi, conștient că „acasă" nu însemna la mine acasă, și m-am întrebat cum de-mi distrusesem viața așa.

– Hayley! am strigat după ele.

Fiica mea s-a întors.

– Ne vedem miercuri. Clătite!

Zâmbea când s-au deschis ușile liftului. Fosta mea soție zâmbea și ea. Am arătat spre ea.

– Poți să vii și tu.

A dat din cap.

– O să vedem, a spus.

În orice proces de crimă, principalul martor al acuzării este investigatorul principal. Pentru că nu există victime în viață care să spună juraților ce s-a întâmplat, cade în sarcina investigatorului să vorbească în numele morților. Treaba lui e să „vândă" cazul și, ca în orice tranzacție, de multe ori vânzătorul e la fel de important ca bunurile care se vând.

Golantz l-a chemat pe investigatorul-șef în boxa martorilor după pauza de prânz. Era o lovitură de geniu, o planificare impecabilă. John Kinder avea să dețină centrul scenei până la plecarea acasă a juraților, și la cuvintele lui aveau să reflecteze în timpul cinei și până târziu, în noapte.

Kinder era un bărbat negru, solid și afabil, care vorbea cu o voce paternă, de bariton. Când trebuia să caute în dosarul pe care-l avea în față, își punea pe vârful nasului ochelari de citit. În pauza dintre întrebări se uita peste ochelari la Golantz și la juriu. Ochii lui păreau blânzi și înțelepți.

Cu întrebările precise ale lui Golantz și ajutat de o serie de fotografii mărite de la locul crimei, Kinder a condus juriul într-un tur al scenei asasinatului. Era cât se poate de clinic și de metodic, dar, cu vocea lui autoritară, a reușit să pară un fel de profesor care predă Omuciderea – cursul de bază.

Am obiectat ici și colo, atunci când puteam, în încercarea de a rupe ritmul dintre Golantz și Kinder. Clientul meu, se părea, abia dacă era atent. Lua notițe pe un caiet, dar am văzut titlul „Distribuție internațională". I-am șoptit:

– Individul ne face praf.

Elliot a răspuns, tot în șoaptă:

– Cred că ne descurcăm bine. Ai avut o zi foarte bună.

Am scuturat din cap. Era cât se poate de conștient de faptul că aveam glonțul magic pe țeavă, dar nimic nu e absolut sigur într-un proces. Iar un proces de omucidere e cel mai mare risc din toate.

După ce a epuizat scena crimei, Golantz a trecut la Elliot, practic confirmând mărturia lui Murray. În cele din urmă, a întrebat:

– Domnule detectiv Kinder, unde anume în casă v-a condus Elliot?

– Ne-a condus drept la etaj, în dormitor. L-am întrebat dacă a mai fost altundeva în casă și a spus că nu.

– Acest lucru vi s-a părut neobișnuit sau inconsecvent?

– Păi, mi s-a părut ciudat faptul că s-a dus drept în dormitor, fără să se

uite la parter. De asemenea, nu se potrivea cu ceea ce ne-a spus când am ieșit din nou în curte. A arătat spre mașina soției, care era parcată în față, și a spus că așa a știut că era cineva cu ea în casă. L-am întrebat ce vrea să spună și a spus că ea parcase în față pentru ca Johan Rilz, cealaltă victimă, să poată folosi garajul. Depozitaseră mobilă în garaj și nu mai era loc decât pentru o mașină. A spus că neamțul își ascunsese Porscheul acolo.

– Și ce semnificație a avut acest lucru pentru dumneavoastră?

– Demonstra duplicitate. Ne spusese că n-a mers în altă parte decât în dormitor, dar era clar că se uitase în garaj.

Golantz a dat din cap emfatic, subliniind aspectul. Procurorul a continuat să-l conducă pe Kinder prin investigație, până la momentul când a părăsit scena crimei și l-a intervievat pe Elliot la secția din Malibu. Acest lucru a pregătit terenul pentru caseta video despre al cărei conținut știam că nu are nimic remarcabil. Ceea ce conta pentru acuzare în această casetă era comportamentul lui Elliot. Părea la fel de calm ca un apus de vară, și acest lucru îl făcea să pară un ucigaș cu sânge rece.

În fața boxei juriului fusese așezat un ecran video, pe care Golantz a proiectat cele zece minute de imagini. Nu au fost întrebări, iar interviul s-a încheiat cu Kinder prezentând mandatul de percheziție care permitea departamentului șerifului acces pentru a testa mâinile, brațele și hainele lui Elliot pentru reziduuri de praf de pușcă.

Elliot a zâmbit ușor și a replicat:

– Dați-i drumul, domnilor. Faceți ceea ce aveți de făcut.

Golantz a folosit telecomanda pentru a opri imaginea pe zâmbetul „prinde-mă dacă poți" al lui Elliot de pe ecran. Aceasta era imaginea pe care voia s-o rețină juriații.

– Onorată instanță, a spus el. Cred că e un moment potrivit pentru a ne opri pe ziua de astăzi. După aceea voi porni într-o altă direcție împreună cu domnul detectiv Kinder.

Judecătorul a fost de acord și a suspendat ședința, nu înainte de a le cere încă o dată juraților să evite orice relatări mass-media pe tema procesului.

Am rămas la masa apărării și am urmărit juriații ieșind.

– Walter, ce program ai în seara asta? am întrebat.

– O cină intimă, apoi prima proiecție a unui film pe care studioul meu îl produce, cu Johhny Depp în rol de detectiv.

– Foarte bine, sună și anulează totul. Iei cina cu mine.

– Nu înțeleg.

– Ba da, înțelegi. M-ai tot evitat, și asta a fost în regulă, pentru că nu voiam să știu ceea ce nu trebuia să știu. Dar acum suntem în plin proces, și trebuie să știu totul, Walter. Astă-seară stăm de vorbă, sau va trebui să-ți găsești alt avocat.

Am văzut cum se crispează de furie. În clipa aceea am știut că poate ucide, sau cel puțin poate ordona ca să fie ucis cineva.

– N-ai îndrăzni, a spus el.

– Dă-ți telefoanele, am spus. Mergem cu mașina mea.

Cu un telefon de jumătate de minut, Elliot ne-a obținut un separeu la Water Grill, în Biltmore, și un martini care îl aștepta pe masă când am ajuns acolo. Când ne-am așezat, eu am cerut o sticlă de apă plată cu lămâie.

M-am așezat în fața lui Elliot și l-am privit studiind meniul.

– Ai cerut o întâlnire la cină, a spus el. N-ai de gând să te uiți în meniu?

– Iau ce iei și tu, Walter.

A pus meniul jos.

– Fileu de calcan.

A făcut semn chelnerului și a comandat pentru amândoi, adăugând o sticlă de Chardonnay. Apoi și-a încrucișat mâinile pe masă și m-a privit expectativ.

– Ar fi bine să fie o chestie serioasă, a spus.

– Walter, este serioasă. Pentru că acum încetezi să te mai ascunzi de mine. Dacă știu ce știi, n-o să fiu prins cu garda jos. O să știu ce mișcări face Golantz înainte să le facă.

Elliot a dat din cap ca și când ar fi fost de acord.

– Nu am ucis-o pe soția mea sau pe nazistul ăla de iubit al ei, a spus el. Asta ți-am spus din prima clipă.

– Nu ajunge. Am spus că vreau să știu ce s-a întâmplat cu adevărat, Walter, sau nu merg mai departe.

– Nu fi caraghios. Nici un judecător n-o să te lase să te retragi în mijlocul unui proces.

– Vrei să pariezi cu libertatea ta, Walter? Dacă vreau să scap de cazul ăsta, găsesc eu o cale să scap.

A ezitat.

– Ar trebui să ai grijă ce-mi ceri. Cunoașterea vinovăției poate fi un lucru periculos.

M-am aplecat spre el peste masă.

– Walter, sunt avocatul tău. Poți să-mi spui ce ai făcut, și rămâne între noi.

Chelnerul a adus o sticlă cu apă și o farfurie cu felii de lămâie. Elliot a așteptat până când mi-a umplut paharul și a plecat.

– Ce se întâmplă e că ai făcut o treabă excelentă pregătindu-mi apărarea în numai două săptămâni. Uluitor!

– Lasă prostiile! am spus, puțin cam tare.

Elliot s-a uitat în jur și a fixat-o agresiv pe o femeie de la masa alăturată, care mă auzise.

– Trebuie să vorbești mai încet, a spus el. Legătura de confidențialitate se oprește la marginea mesei.

M-am uitat la el. Știam că-mi amintește de ceea ce spusesem mai devreme, că tot ce se spune acolo rămâne între noi. Să fi fost un semnal că e în fine dispus să vorbească? Am jucat singurul as pe care-l dețineam.

– Spune-mi despre mita pe care a dat-o Jerry Vincent.

Am detectat șocul din privirea lui, apoi o expresie parșivă, în timp ce rotițele se învârteau. Apoi o urmă de regret. Aș fi vrut ca Julie Favreau să fie lângă mine. Ea l-ar fi putut „citi" mai bine.

– E o informație foarte periculos de deținut, a spus. Cum ai obținut-o?

Evident, nu-i puteam spune că o am de la un detectiv.

– Se poate spune că a venit la pachet cu cazul. Am toate documentele lui Vincent. N-a fost greu să îmi dau seama că a dat o sută de mii din avansul tău unei terțe părți. Din cauza mitei a fost ucis?

Elliot a ridicat paharul de martini, ținându-l cu două degete de piciorul delicat, și a băut ce mai rămăsese în el.

– Cred că cel mai corect e să spunem că o confluență de evenimente a dus la moartea lui Jerry Vincent.

– Walter, trebuie să te apăr. Și să mă protejez pe mine însumi.

A dat din cap.

– Cred că s-ar putea să fi descoperit motivul asasinării lui. Era în dosar. Chiar mi l-ai pomenit și mie.

– Nu înțeleg. Ce am pomenit?

– Intenționa să amâne procesul. Ai găsit moțiunea. A fost ucis înainte de a o putea depune.

Am încercat să pun lucrurile cap la cap.

– Din cauza asta a fost ucis? De ce?

Elliot s-a aplecat spre mine. A vorbit pe un ton doar puțin mai ridicat decât o șoaptă.

– OK, tu ai vrut-o, și o să-ți spun. Da, a existat o mită. A plătit-o și totul era în regulă. Procesul era programat și nu trebuia decât să fie gata să se prezinte. Dar apoi s-a răzgândit și a vrut să amâne.

– De ce?

– Cred că și-a imaginat că ar putea câștiga și fără aranjament.

Se părea că Elliot într-adevăr nu știa de telefoanele FBI-ului către Vincent și de interesul lor față de el. Dacă ar fi știut, acum ar fi fost momentul să vorbească despre asta. Presiunea din partea FBI ar fi fost un motiv foarte întemeiat ca Vincent să renunțe la schema privind juriul.

– Deci a fost ucis pentru că voia să amâne procesul?

– Așa cred, da.

– Tu l-ai ucis, Walter?

– Eu nu ucid oameni.

– Ai aranjat să fie ucis.

Elliot a clătinat din cap.

– Nici asta nu fac.

Un chelner s-a apropiat de separeu cu o tavă și un stativ. Ne-a dezosat peștele, l-a pus pe farfurii și l-a așezat pe masă, împreună cu încă un pahar de martini. A deschis vinul și a întrebat dacă Elliot vrea să-l deguste. Elliot a scuturat din cap.

– OK, am spus când am rămas singuri. Cine a fost mituit?

Elliot a golit jumătate din martini dintr-o sorbitură.

– Asta ar trebui să fie evident, dacă te gândești. Un proces care nu poate fi amânat. De ce?

Ochii mei au rămas fixați asupra lui, dar nu-l mai priveam. M-am concentrat ca să dezleg ghicitoarea. Eliminând posibilitățile – judecător, procuror, polițiști, martori, juriu – mi-am dat seama că nu exista decât un singur loc unde se intersectau o mită și un proces de neamânat.

– Există un spion infiltrat în juriu, am spus. Ai reușit să ajungi la cineva.

Elliot m-a lăsat să mă desfășor, și am cercetat în gând toate fețele din boxa juraților.

– Numărul 7. Ai insistat să rămână. Cine e?

Elliot mi-a aruncat zâmbetul lui strâmb și a luat prima înghițitură din pește înainte de a răspunde.

– Nu am idee, și nici nu vreau să știu. Dar e al nostru. Și nu e un spion. E un activist, are putere de convingere. Când se va ajunge la deliberări, va întoarce lucrurile în favoarea noastră. Cu cazul pe care l-a construit Vincent

și pe care-l prezinți tu, probabil că nu va fi nevoie decât de un mic brânci. Nu mă vor condamna niciodată, Mickey. Niciodată.

Am dat farfuria la o parte. Nu mai puteam mânca.

– Walter, să terminăm cu ghicitorile. Spune-mi cum s-a petrecut asta.

Elliot și-a turnat un pahar de vin.

– E o poveste lungă, Mickey. Nu vrei niște vin la ea?

A ridicat sticla. Am clătinat din cap că nu.

– Nu, Walter, nu beau.

– Nu sunt sigur că pot avea încredere în cineva care nu bea ceva din când în când.

Chicotind, a sorbit adânc din pahar și și-a început povestea.

– Când vii la Hollywood, nu contează cine ești, atâta timp cât ai bani. Eu am venit acum 25 de ani, dar nu erau banii mei.

– Parcă povestea era că provii dintr-o familie care deține o afacere cu fosfați în Florida.

A dat din cap.

– Foarte adevărat, dar depinde de definiția pe care o dai familiei.

M-am prins, cam încet.

– Vorbești despre mafie?

– Vorbesc despre o organizație cu lichidități fantastice, care avea nevoie de afaceri legale prin care să miște banii, și oameni curați care să se ocupe de afacerile respective. Eram contabil. Eram unul dintre acei oameni.

Era ușor să pun lucrurile cap la cap.

Florida, acum 25 de ani. Zilele de glorie ale traficului cu cocaină și ale banilor.

– Am fost trimis spre vest, a spus Elliot. Aveam o poveste și aveam valize pline cu bani. Și-mi plăceau filmele. Știam cum să le aleg și cum să le împachetez. Am luat Archway și l-am transformat într-o afacere de un miliard de dolari. Și apoi soția mea...

Pe față i s-a oglindit o expresie de regret și tristețe.

– Ce, Walter?

– A doua zi după aniversarea de 12 ani – după ce contractul prenupțial expirase – mi-a spus că vrea să divorțeze.

Am dat din cap. Cu contractul prenupțial expirat, Mitzi Elliot avea dreptul la jumătate din posesiunile lui Elliot, numai că acestea aparțineau de fapt organizației. Și nu era genul de organizație care să permită ca jumătate din investiții să iasă pe ușă, agățate de-o fustă.

– Am încercat s-o fac să se răzgândească, a spus Elliot. Dar era îndrăgostită de nazistul ăla nenorocit, și credea c-o poate proteja.

– Și organizația a ucis-o.

– N-ar fi trebuit să mă aflu acolo în ziua aceea, a spus Elliot. Mi s-a spus să stau la distanță, să mă asigur că am un alibi beton.

– Și atunci de ce te-ai dus?

Privirea lui a întâlnit-o pe a mea.

– Într-un fel, încă o mai iubeam. M-am dus acolo ca să încerc să opresc lucrurile, poate să fiu eroul, s-o recâștig. Nu știu. Dar am ajuns prea târziu. Erau amândoi morți când am ajuns acolo.

– După care a venit rândul lui Jerry Vincent, am spus. Povestește-mi despre mită.

– Nu e mare lucru de spus. Avocatul meu de la firmă mi-a făcut legătura cu Jerry, și totul a fost în regulă. Am căzut de acord asupra onorariului, și după aceea a venit la mine – asta era foarte la început – și mi-a spus că l-a abordat cineva care i-a spus că poate aranja juriul. Știi tu, să bage în juriu pe cineva care să fie în favoarea noastră. Cineva cu mare putere de convingere – un escroc. Singura problemă era că procesul trebuia să se desfășoare conform programului, ca persoana respectivă să poată ajunge în juriul meu.

– Și tu și Jerry ați acceptat oferta.

– Am acceptat-o. Asta se întâmpla acum cinci luni. La vremea respectivă nu aveam cine știe ce apărare. N-o omorâsem pe soția mea, dar se părea că totul îmi era împotrivă. Nu aveam nici un glonț magic... și mi-era frică. Așa că am acceptat oferta.

– Cât?

– O sută de mii înainte. Jerry și-a umflat onorariul, l-am plătit și el a plătit juratul. După care ar mai fi fost încă o sută de mii pentru un juriu indecis, sau două sute cincizeci pentru achitare. Indivizii mai făcuseră asta înainte.

M-am gândit la FBI.

– Jerry mai avusese procese măsluite înainte?

– Nu mi-a spus, și nici eu nu l-am întrebat. Dar în lunea dinainte de a fi omorât, mi-a spus că vrea să amâne procesul. A spus că are glonțul magic și că o să câștige fără juratul infiltrat.

– Și asta l-a ucis.

– Asta trebuie să fi fost. Nu cred că genul ăsta de oameni îți dau voie să te răzgândești și să faci așa ceva.

– Ai spus cuiva că Jerry avea de gând să amâne procesul?

– Nu.

– Atunci cui i-a spus Jerry?

– Nu știu. N-a vrut să-mi spună cu cine a făcut aranjamentul.

Trebuia să închei întrevederea și să rămân singur ca să mă pot gândi. M-am uitat la peștele meu neatins și m-am întrebat dacă să nu-l cer la pachet, pentru Patrick.

– Știi ceva, a spus Elliot, nu vreau să fac presiuni asupra ta, dar dacă sunt condamnat, sunt ca și mort.

M-am uitat la el.

– Organizația?

A dat din cap că da.

– Dacă cineva e arestat, de obicei îl „aranjează" înainte să ajungă la tribunal. Dar dacă mă omoară pe mine, pierd Archway, proprietățile, totul, așa că stau deoparte și aștept.

Și-a golit paharul.

– Mick, lucrurile pe care ți le-am spus te-ar putea ucide într-o secundă. Ca pe Jerry. Nu uita asta.

A chemat un chelner și a cerut nota.

Eram recunoscător că clientului meu îi plăceau martiniurile înainte de cină și un Chardonnay în timpul acesteia și după. Nu eram sigur că aș fi obținut de la el ceea ce obținusem fără alcoolul care să-i dezlege limba. Dar nu voiam să fie reținut pentru conducere sub influența băuturilor alcoolice în mijlocul unui proces de crimă. L-am dus acasă cu mașina lui, Patrick venind în urma mea.

– Walter, i-am spus, în ciuda a tot ce mi-ai spus astă-seară, o să fac pentru tine tot ce pot.

– Deci mă crezi când spun că sunt nevinovat.

Am ezitat.

– Te cred că nu i-ai împușcat pe soția ta și pe Rilz. Nu sunt sigur că asta te face nevinovat, dar mie-mi ajunge.

Elliot locuia în Beverly Hills, într-o comunitate închisă, la sud de Sunset. A apăsat un buton din plafonul mașinii și am intrat pe poarta de oțel de la intrare, cu Patrick urmându-ne în Lincoln. Am ieșit, i-am întins lui Elliot cheile și i-am urat noapte bună.

Rotițele din cap mi s-au învârtit tot drumul până acasă. M-am uitat tot

timpul pe geamul mașinii. Nu era greu de înțeles cum făcuse Jerry Vincent înțelegerea. Întrebarea era cu cine o făcuse.

Elliot recunoscuse mai multe infracțiuni în cursul cinei. Dar eram avocatul lui și aceste mărturisiri rămâneau confidențiale, conform relației client-avocat. Excepția de la regulă era dacă eram pus în pericol prin cunoașterea faptelor, sau dacă aveam cunoștință de o infracțiune care încă nu fusese comisă. Mita se întâmplase deja, dar infracțiunea de corupere a juriului încă nu. Aceea nu avea să se petreacă decât în cursul deliberărilor, așa că datoria îmi cerea să o raportez, cu toate că Elliot părea convins că amenințarea de a sfârși la fel ca Vincent mă va împiedica s-o fac.

M-am gândit la toate acestea, apoi mi-am dat seama că nu trebuia să raportez infracțiunea plănuită, dacă o puteam împiedica.

Am privit în jur. Eram pe Sunset, la intrarea în West Hollywood, și am văzut un semn bine cunoscut.

– Patrick, oprește în față la Book Soup. Vreau să intru pentru o clipă.

Patrick a tras Lincolnul la bordură, în fața librăriei, și am sărit afară. Am intrat și m-am adâncit printre rafturi, am găsit un separeu gol și mi-am sunat imvestigatorul.

– Cisco, eu sunt. Unde ești?

– Acasă. Ce s-a întâmplat?

– Lorna e acolo?

– Nu, s-a dus cu sora ei la un film.

– Vreau să faci un lucru pe care s-ar putea să nu vrei să-l faci. Dacă nu vrei, te înțeleg. În orice caz, nu vreau să discuți cu nimeni despre el. Nici chiar cu Lorna.

A ezitat înainte de a răspunde.

– Pe cine trebuie să omor?

Amândoi am râs, și asta a eliberat ceva din tensiunea serii.

– Despre asta putem vorbi mai târziu, dar ce vreau acum ar putea fi la fel de riscant. Vreau să-l urmărești pe juratul cu numărul 7.

Se făcuse aproape 10 seara când Patrick a băgat mașina în garajul de sub casa mea. Am urcat împreună treptele către veranda de la intrare. Eram rupt după o zi de 14 ore, dar adrenalina a început să pompeze când am văzut un bărbat pe unul din scaunele de pe verandă. Am întins brațul ca să-l opresc pe Patrick, așa cum un părinte și-ar opri copilul să sară în stradă.

– Bună seara, domnule avocat.

Bosch. M-am relaxat. Am urcat pe verandă și am descuiat ușa ca să-l las pe Patrick să intre, apoi am închis ușa și m-am întors spre Bosch.

– Frumoasă panoramă, a spus el. Apărând nemernici ai ajuns să-ți permiți locul ăsta?

Eram prea obosit ca să fiu dispus să-i fac jocul.

– Ce cauți aici, domnule detectiv?

– M-am gândit că după librărie o să vii acasă.

– Da, am terminat pe ziua de azi. Poți să-ți anunți echipa, dacă într-adevăr există o echipă.

– După tribunal ai luat cina cu clientul tău la Water Grill. Amândoi ați luat fileu de calcan, clientul tău a băut fără rețineri, motiv pentru care i-ai condus mașina până acasă. Pe drum înapoi te-ai oprit la Book Soup și ai dat un telefon pe care – evident – nu doreai să-l audă șoferul tău.

Eram impresionat.

– OK, să lăsăm asta. Am priceput. Oamenii tăi sunt prezenți. Ce dorești, Bosch? Ce se petrece?

Bosch s-a ridicat și s-a apropiat de mine.

– Voiam să te întreb același lucru, a spus el. De ce era Walter Elliot așa de agitat astă-seară? Și pe cine ai sunat din spatele librăriei?

TREISPREZECE

Nu mi-a venit rândul să-l interoghez pe detectivul Kinder decât marți, târziu, după ce procurorul petrecuse mai multe ore ocupându-se de căsnicia acuzatului, de descoperirea recent expiratului contract prenupțial, și de eforturile lui Elliot dinaintea crimelor de a afla cât din controlul asupra Archway Pictures ar fi pierdut prin divorț. Kinder mai stabilise și că Elliot nu avea nici un alibi credibil pentru momentul estimat al asasinatelor. Și a descris și numeroasele piste nefundamentate care fuseseră, toate, verificate atent.

Aceste detalii lucrau în favoarea mea. Mi-am spus că juriul – iar Julie Favreau mi-a confirmat într-un mesaj – era plictisit de atâtea detalii. Dar, una peste alta, Golantz și Kinder păreau să fi făcut o treabă bună legându-mi clientul de cele două crime, iar pe la jumătatea după-amiezii tânărul procuror a fost încântat să spună:

– Nu mai avem alte întrebări, onorată instanță.

Era, în fine, rândul meu, și m-am dus la pupitru.

– Domnule detectiv Kinder, știu că îl vom auzi mai târziu și pe medicul legist, dar ați declarat că, după autopsie, ați fost informat că ora morții doamnei Elliot și a domnului Rilz a fost estimată undeva între 11 dimineața și prânz.

– Corect.

– Mai aproape de 11 sau de 12?

– E imposibil de spus. Acesta e intervalul.

– Odată ce ați avut intervalul, ați dorit să vă asigurați că cel pe care l-ați arestat nu are alibi, corect?

– Nu aș spune așa, nu. Aș spune că e obligația mea să continui să inves-

tighez cazul. Îndeplinind această obligație, am stabilit, prin mai multe interviuri, precum și pe baza înregistrărilor de la poartă, că domnul Elliot a plecat de la Archway Studios, conducând el însuși, la ora 10:40, în dimineața respectivă. Ar fi avut suficient timp să...

– Vă mulțumesc, domnule detectiv. Ați răspuns la întrebare.

– Nu mi-am încheiat răspunsul.

Golantz a întrebat dacă martorul își poate încheia răspunsul, iar Stanton i-a permis. Kinder a continuat, cu tonul lui de profesor.

– Domnul Elliot ar fi avut destul timp ca să ajungă la adresă în intervalul estimat.

– Ați spus „destul timp" pentru a ajunge acolo?

– Destul timp.

– Mai devreme ați descris cum ați făcut personal drumul, de mai multe ori. Când s-a întâmplat acest lucru?

– Prima oară a fost la o săptămână după asasinate. Am plecat de la Archway la 10:40 și am ajuns la casa din Malibu la 11:42.

– Sunteți sigur că ați făcut același drum ca domnul Elliot?

– Nu. Am ales ceea ce am considerat a fi drumul cel mai evident și mai rapid pe care l-ar alege cineva.

– Traficul din Los Angeles poate fi destul de imprevizibil, nu-i așa?

– Da.

– De aceea ați făcut drumul de mai multe ori?

– Unul din motive, da.

– Domnule detectiv, ați declarat că ați făcut drumul de cinci ori și de fiecare dată ați ajuns la casa din Malibu înainte de prânz, nu-i așa?

– Corect.

– Și acum, spuneți juriului de câte ori ați început drumul, dar ați renunțat pentru că v-ați dat seama că nu puteți ajunge.

– Nu s-a întâmplat niciodată.

Ezitase puțin. Eram sigur că juriul remarcase.

– Domnule detectiv, dacă aș prezenta probe cum că ați pornit de la poarta Archway la 10:40 dimineața de șapte ori, și nu de cinci, aceste probe ar fi false?

– Nu.

– Mulțumesc. Domnule detectiv, spuneți-ne câte din aceste teste le-ați întrerupt înainte de a ajunge la casa din Malibu.

– Două.

– Care anume?

– A doua oară, și ultima – cea de-a șaptea.

– V-ați oprit pentru că știați că nu aveți cum să ajungeți la adresă în intervalul precizat, nu?

– Nu, o dată am fost chemat înapoi la birou pentru un interviu, iar a doua oară am auzit un apel prin radio și m-am dus să ofer întăriri unui coleg.

– De ce nu ați notat aceste tentative în raport?

– Nu mi s-au părut relevante, pentru că au fost teste incomplete.

– Deci nu avem decât cuvântul dumneavoastră despre ce v-a făcut să renunțați înainte de a ajunge la reședința Elliot, nu?

– Corect.

Îl sâcâisem de-ajuns pe tema asta. Dar speram să provoc măcar întrebări despre câtă încredere se poate avea în el. Am decis să-i trag lui Kinder o lovitură pe care să n-o poată prevedea.

I-am cerut judecătorului un moment și m-am dus la masa apărării. M-am aplecat la urechea clientului meu:

– Dă din cap ca și când ți-aș spune ceva foarte important, i-am șoptit.

Elliot a făcut cum îi ceream și eu am luat un dosar, m-am dus la pupitru și l-am deschis.

– Domnule detectiv, în ce moment ați determinat că Johan Rilz e ținta principală a acestui dublu asasinat?

Kinder a deschis gura ca să răspundă, apoi a închis-o și s-a gândit un moment.

– Nu am determinat niciodată acest lucru.

– Nu a fost nici un moment punctul central al investigației dumneavoastră?

– Păi, era victima unui asasinat. Asta îl făcea destul de central pentru mine.

– Atunci, acest lucru explică de ce v-ați dus în Germania ca să-l investigați, nu-i așa?

– Nu m-am dus în Germania.

– Dar în Franța? Pașaportul lui arată că a trăit acolo înainte de a veni în Statele Unite.

– Nu am considerat necesar. Am cerut o verificare Interpolului, și era curat.

– Ce este Interpolul?

– Înseamnă Organizația Internațională a Poliției. Face legătura între polițiile din mai bine de o sută de țări.

– Ați verificat direct la poliția din Paris, unde locuia Rilz acum cinci ani?

– Nu, ne-am bazat pe contactele de la Interpol pentru verificări.

– Interpolul a verificat dacă există cazier penal, corect?

– Era inclus printre verificări, da. Nu sunt sigur ce altceva.

– Dacă domnul Rilz ar fi lucrat ca informator pentru poliția din Paris, într-un caz legat de droguri, Interpolul v-ar fi dat această informație?

Ochii lui Kinder s-au mărit preț de o fracțiune de secundă.

– Nu știu.

– Agențiile polițienești nu prea dau de bunăvoie numele informatorilor lor confidențiali, nu-i așa?

– Nu, nu le dau. Ar putea pune în pericol informatorii.

– Deci poate fi periculos să fii informator într-un caz penal?

– Uneori, da.

– Domnule detectiv Kinder, ați investigat vreodată uciderea unui informator confidențial?

Golantz s-a ridicat și a cerut o consultare cu judecătorul și avocatul apărării. Judecătorul ne-a făcut semn să ne apropiem.

– Domnule Golantz? l-a interpelat judecătorul.

– Domnule judecător, nici una din probele administrate de apărare nu face măcar aluzie la ceea ce îl întreabă domnul Haller pe martor.

Judecătorul s-a răsucit în scaun.

– Domnule Haller?

– Domnule judecător, a fost o investigație neglijentă, care...

– Păstrați asta pentru juriu. Ce aveți?

Am pus în fața judecătorului o foaie printată dintr-un computer, așezând-o în așa fel încât Golantz să citească cu susul în jos.

– O poveste din *Le Parisien*, de acum patru ani și jumătate. Îl numește pe Johan Rilz ca martor al acuzării într-un caz important legat de droguri. Era folosit de Direction de la Police Judiciaire pentru a achiziționa droguri și a obține informații din interiorul cartelului. Și indivizii ăștia de aici nici măcar nu au...

– Domnule Haller, asta e în franceză. Aveți o traducere?

– Scuze, domnule judecător.

Am pus în fața lui o a doua foaie.

Golantz și-a sucit gâtul ca să o citească.

– De unde știm că e același Johan Rilz? Ăsta nu e un document oficial.

Am pus pe masă o a treia foaie.

– Aceasta e o fotocopie a unei pagini din pașaportul lui Rilz, din documentele administrate chiar de procuratură. Arată că Rilz a părăsit Franța cu destinația Statele Unite la o lună după această poveste. În plus, în articol i se dă corect vârsta și se spune că achiziționa droguri pentru poliție sub acoperirea afacerii lui de decorator de interioare. E evident aceeași persoană, onorată instanță. A băgat la închisoare o mulțime de oameni acolo.

Golantz a clătinat din cap cu disperare.

– E o încălcare a regulilor administrării de probe, și este inadmisibil. Nu poți să ții secret așa ceva, după care să lovești acuzarea în moalele capului.

Judecătorul s-a răsucit cu scaunul și s-a uitat urât la mine.

– Onorată instanță, dacă cineva a ținut asta secret, aceea a fost procuratura. Cred că martorul a știut acest lucru și n-a făcut nimic în privința lui.

– E o acuzație serioasă, domnule Haller, a răspuns judecătorul. Aveți dovezi în sprijinul ei?

– Domnule judecător, am aflat de acest lucru accidental. Duminică am observat că investigatorul meu a verificat toate numele din acest caz în rețeaua LexisNexis folosind computerul pe care l-am moștenit împreună cu cabinetul domnului Vincent. Setarea era numai pentru căutări în limba engleză. Cum mă uitasem la foaia din pașaportul lui Rilz înregistrată ca probă, am reluat căutarea incluzând limbile franceză și germană, și am găsit acest articol în mai puțin de două minute. Mi-e greu să cred că am găsit ceva despre care nu știau nimic departamentul șerifului, procuratura și Interpolul. Domnule judecător, apărarea se simte defavorizată aici.

Nu-mi venea să cred. Judecătorul s-a răsucit spre Golantz și i-a aruncat lui privirea urâtă. Pentru prima oară. Am făcut un pas la dreapta, ca majoritatea juriului să poată vedea.

– Ce spuneți despre asta, domnule Golantz? a întrebat judecătorul.

– E absurd. Tot ce am găsit a intrat la dosar. Aș vrea să știu de ce domnul Haller nu ne-a informat despre asta ieri.

M-am uitat impasibil la Golantz.

– Dacă aș fi știut că ești fluent în franceză, ți l-aș fi dat, Jeff. Mi s-a adus traducerea cu zece minute înainte de a-mi începe contrainterogatoriul.

– Foarte bine, a spus judecătorul. Ce aveți de gând să faceți pentru a verifica această informație, domnule Haller?

– O să-l pun pe investigatorul meu să facă ceea ce departamentul șerifului ar fi trebuit să facă acum șase luni.

– Evident, vom verifica și noi informația, a adăugat Golantz.

Judecătorul a ridicat o mână.

– OK, a spus el. Domnule Haller, vă permit să turnați fundația pentru asta în cursul prezentării apărării, dacă puteți verifica raportul și identitatea. Cred că am încheiat aici, domnilor.

Judecătorul s-a întors în poziția oficială și avocații au revenit la locurile lor. Am văzut că era 5 fără zece minute.

M-am întors la pupitru.

– Domnule judecător, voi explora activitățile din Franța ale domnului Rilz în faza de apărare a procesului. Până atunci nu mai am alte întrebări pentru domnul detectiv Kinder.

M-am așezat. Judecătorul a anunțat că ședința se suspendă.

Am privit juriul ieșind, apoi m-am uitat în galerie. Toți trei bărbații Rilz se uitau la mine cu ochi aspri și lipsiți de viață.

Cisco m-a sunat acasă la ora 10. Mi-a spus că e în apropiere, în Hollywood, și că poate veni imediat. A spus că are deja niște vești despre juratul cu numărul 7.

Am închis și i-am spus lui Patrick că ies pe verandă ca să discut cu Cisco între patru ochi. Mi-am pus un pulover, am luat dosarul pe care-l folosisem mai devreme la tribunal și am ieșit să-mi aștept investigatorul.

Peste deal, Sunset Strip strălucea ca o gură de furnal. Cumpărasem casa într-un an bun, tocmai pentru vederea asupra orașului pe care o aveam de pe verandă. Nu contenea să mă vrăjească, ziua sau noaptea.

– Salut, șefule.

Am tresărit și m-am întors. Cisco urcase treptele și venise prin spatele meu fără să-l aud. Probabil că urcase dealul dinspre Fairfax, oprise motorul și coborâse liber până la mine acasă.

I-am făcut semn spre masa și scaunele de sub acoperiș. S-a așezat și a privit pe fereastra camerei de zi. Televizorul era pornit și Patrick se uita la canalul de sporturi extreme. Niște tipi făceau loopinguri pe snowmobile.

– Ăla e un sport? a întrebat Cisco.

– Pentru Patrick, se pare că da.

– Cum merge cu el?

– Merge. Stă vreo două săptămâni. Ce-mi spui despre numărul 7?

A scos din buzunarul de la spate o agendă.

– Îl cheamă David McSweeney și aproape tot ce a scris pe foaia de identificare e fals.

Foaia de identificare, depusă ca parte a procedurii *voir dire*, conținea numele potențialului jurat, profesia și zona de reședință după codul poștal, precum și răspunsuri la câteva întrebări de bază. Pentru acest proces, numele îi fusese eliminat.

– Dă-mi niște exemple.

– Păi, conform codului poștal, locuiește în Palos Verde. Neadevărat. L-am urmărit până la un apartament din Berverly, în spatele CBS.

Cisco a arătat spre sud, în direcția studiourilor televiziunii CBS.

– Am rugat un prieten să verifice numărul camionetei pe care a condus-o de la tribunal până acasă – David McSweeney, aceeași adresă – apoi să-i verifice permisul de conducere și să-mi trimită o fotografie. McSweeney e omul nostru.

– Cisco, ai lăsat tot felul de urme în afacerea asta.

– Calmează-te, prietene. Omul meu nu se folosește de computerul lui sau de numele lui de utilizator când face chestiile astea pentru mine. A făcut rost de vechea parolă a unui locotenent. Așa că suntem în siguranță, OK?

– Bine, am spus. Altceva?

– Păi, are o arestare în cazier, și a bifat pe foaie că n-a fost niciodată arestat. Atac cu armă letală în '97 și conspirație pentru comiterea de fraudă în '99. Fără condamnări, asta e tot ce știu până acum.

Aș fi vrut să știu cum asemenea arestări puteau să nu ducă la nici o condamnare, dar dacă Cisco solicita documente, ar fi trebuit să se identifice.

– S-o lăsăm baltă pentru moment. Mai ai altceva?

– Mda, îți spun, cred că totul e un fals. Spune că e inginer la Lockheed, dar în directorul telefonic de la Lockheed nu există nici un David McSweeney. Deci ce se petrece? Nu-mi spune că nenorocitul de procuror a infiltrat pe cineva în juriu.

– E mai bine dacă nu-ți spun. L-ai văzut pe omul nostru cu cineva?

– Până acum nu. Dar nu stau după coada lui decât de la 5.

– OK, Cisco, te-ai descurcat bine. Poți să renunți și să te întorci la asta.

I-am întins dosarul. A zâmbit șmecher.

– Ce i-ai spus judecătorului în discuția privată?

Uitasem că fusese și el în sală.

– I-am spus că am refăcut căutarea, incluzând limba franceză. Ba chiar am retipărit duminică articolul, ca să avem data recentă pe el. Unde e traducătorul pe care l-ai folosit pentru articol?

– Probabil în camera ei de cămin din Westwood. E studentă în schimb de experiență, am găsit-o pe internet.

– Bine, sun-o și du-te s-o iei, pentru că avem nevoie de ea în seara asta să traducă. Ce diferență de fus orar e cu Parisul, nouă ore? La miezul nopții începi să suni toți jandarmii care au lucrat la cazul cu drogurile și urcă-l pe unul din ei într-un avion în direcția asta. Cheltuiește cât e nevoie. Numai adu-l aici cât mai repede posibil.

– Vrei să te sun astă-seară, după ce rezolv?

– Nu, am nevoie de somnul de frumusețe. Sună-mă dimineață.

PAISPREZECE

Luni dimineață m-am îmbrăcat cu costumul Corneliani. Eram așezat alături de clientul meu, gata să încep prezentarea apărării. Jeffrey Golantz stătea la masa lui, gata să-mi zădărnicească eforturile. Iar galeria din spatele nostru era din nou plină-ochi. Dar locul din fața noastră era gol. Judecătorul era închis în biroul său, și avea aproape o oră întârziere. Intervenise ceva, dar nu fuseserăm informați ce anume. Văzusem ofițeri care escortaseră un bărbat necunoscut spre biroul judecătorului, apoi îl escortaseră din nou afară.

– Jeff, ce crezi? am întrebat în cele din urmă.

Golantz s-a uitat la mine. Purta costumul lui negru, elegant, dar îl purtase în fiecare zi, așa că nu mai era impresionant. A ridicat din umeri.

– Habar n-am.

Cazul acuzării se întinsese pe întreaga săptămână care trecuse. Îl ajutasem și eu, cu câteva contrainterogatorii prelungite, dar în cea mai mare parte fusese meritul lui Golantz, care exagerase din plin. Îl ținuse în boxă pe medicul legist aproape o zi întreagă, explicând cu detalii chinuitoare cum și când muriseră victimele. Îl ținuse o jumătate de zi în boxă pe contabilul lui Walter Elliot, explicând cât ar fi pierdut Walter prin divorț. Și îl ținuse aproape la fel de mult pe tehnicianul criminalist al departamentului șerifului, pentru a explica descoperirea de reziduuri de praf de pușcă pe hainele și mâinile acuzatului.

Între aceștia, luase interogatorii mai scurte unor martori mai puțin importanți și încheiase vineri după-amiază cu un spectacol lacrimogen. Prietena de-o viață a lui Mitzi Elliot declarase că Mitzi îi povestise despre planurile ei de divorț, despre cearta care urmase între ea și Walter și despre vâ-

nătăile de pe brațele lui Mitzi a doua zi. A stat în boxă o oră și nu s-a oprit nici o clipă din plâns.

Procesul continua cu apărarea, începând de lunea următoare. Mi-am petrecut sfârșitul de săptămână concepând strategii și pregătindu-mi martorii-cheie: expertul în reziduuri de praf de pușcă și un căpitan din poliția franceză, foarte obosit de schimbarea de fus orar. Acum eram gata să încep, dar nu aveam judecător.

– Ce se întâmplă? a șoptit Elliot.

Am ridicat din umeri.

– Știu tot cât știi și tu.

Elliot avea un rid adânc pe frunte. Știa că ceva nu e în regulă. M-am uitat în galerie și am observat că în spatele mesei procurorului lipseau câțiva spectatori. Lipseau nemții. Mă pregăteam să-l întreb pe Golantz unde erau membrii familiei Rilz, când un ofițer din departamentul șerifului s-a apropiat de balustradă și a fluturat către el un document.

– Scuzați-mă, sunteți procurorul? Cu cine discut despre asta?

Golantz s-a ridicat și s-a apropiat ca să se uite la document.

– E o citație din partea apărării. Sunteți ofițerul Stallworth?

– Corect.

– Atunci, sunteți în locul corect.

– Nu, nu sunt. Nu am nimic de-a face cu acest caz.

– N-ați fost la adresa din Malibu? Sau poate la asigurarea perimetrului?

Am văzut cum încep să i se învârtă rotițele, dar când avea să-și dea seama despre ce e vorba avea să fie prea târziu.

– Eram acasă, dormeam. Lucrez în schimbul de noapte.

– Stai așa.

Golantz s-a apropiat de masa acuzării și a verificat lista mea de martori.

– Ce e asta, Haller?

– Ce e ce? E pe listă. E pe listă de două săptămâni.

M-am ridicat și m-am apropiat de balustradă.

– Domnule ofițer Stallworth, sunt Michael Haller, eu v-am citat. Dacă vreți să așteptați pe coridor, încerc să termin cu dumneavoastră cât pot de repede, imediat ce începe ședința.

Ofițerul s-a uitat la Golantz după ajutor, dar procurorul șoptea ceva la un telefon mobil.

– Uite ce e, am spus, ieșiți pe coridor și o să...

Grefierul ne făcea semn să mergem în biroul judecătorului. Golantz a

încheiat convorbirea și s-a ridicat. M-am întors cu spatele la Stallworth și l-am urmat.

Judecătorul era așezat la masa de lucru, îmbrăcat în robă.

– Domnilor, a spus el. Luați loc și vă spun ce se petrece.

Golantz și cu mine ne-am așezat unul lângă altul. Stanton ținea mâinile încrucișate deasupra unei hârtii împăturite.

– Avem o situație foarte neobișnuită privind comportamentul nepotrivit al unui jurat, a spus el. Biroul meu a primit joi o scrisoare adresată mie personal. Din păcate, nu am avut ocazia de a o deschide decât după ședința de judecată de vineri. Scrisoarea spunea – mă rog, poftim scrisoarea. Eu am pus deja mâna pe ea, dar pe voi vă rog să n-o atingeți.

A despăturit hârtia și ne-a permis s-o citim.

Domnule judecător Stanton, trebuie să știți că juratul cu numărul 7 nu este cine pretinde a fi. Verificați la Lockheed și verificați-i amprentele. Are cazier.

Scrisoarea arăta ca și când ar fi fost scoasă la o imprimantă laser.

– Ați păstrat plicul în care a venit? am întrebat.

– E timbrată din Hollywood. Nu am vorbit încă cu numărul 7. M-am consultat cu câțiva judecători pe tema asta și eram pregătit să discut cu cei doi avocați în dimineața aceasta. Singura problemă e că juratul numărul 7 nu a apărut astăzi.

Asta ne-a amuțit, pe Golantz și pe mine.

– Nu e aici? a spus Golantz. Ați trimis ofițeri să îl...

– Da, am trimis ofițerii tribunalului la el acasă, și soția lui le-a spus că e la muncă. S-au dus la Lockheed, l-au găsit și l-au adus aici. Dar nu era juratul numărul 7. Pe 7 îl avem în computer drept Rodney L. Banglund, dar bărbatul care stă de două săptămâni pe locul 7 nu e Rodney L. Banglund. Nu știm cine e, iar acum a dispărut.

– Și asta ce înseamnă? am întrebat eu. Avem o eroare judiciară?

– Nu cred. Cred că e cazul să aducem jurații, să le explicăm că numărul 7 a fost scuzat și să aducem primul înlocuitor. Între timp, departamentul șerifului se asigură că toată lumea din boxa aia e cine trebuie să fie. Domnule Golantz?

– Cred că acuzarea e gata să continue.

– Domnule Haller?

Am dat din cap că da. Lucrurile se petrecuseră așa cum sperasem.

– Am martori aduși de la Paris. Clientul meu nu vrea să se declare eroare judiciară.

– OK, mergeți în sală și îi dăm drumul în zece minute.

Elliot s-a repezit la mine când am ajuns la masa apărării.

– Ce s-a întâmplat? Ce se petrece?

– Juratul numărul 7 nu a apărut și judecătorul a aflat că nu era cine pretindea, am șoptit.

Elliot a înțepenit.

– Dumnezeule, ce înseamnă asta?

– Procesul continuă cu un jurat-înlocuitor, dar se va face o investigație în privința numărului 7. Să sperăm, Walter, că investigația nu va conduce la tine.

– Dar nu putem să continuăm. Trebuie să ceri să se declare eroare judiciară.

Am văzut o expresie de implorare pe fața clientului meu și mi-am dat seama că nu avusese nici o clipă încredere în propria apărare.

– Judecătorul a refuzat să declare eroare judiciară. Nu-ți face griji, Walter. O să câștigăm cinstit.

Grefierul a chemat sala la ordine și judecătorul a apărut.

– Ne întoarcem la procesul statului California vs. Elliot, a spus el. Să chemăm juriații.

Primul martor al apărării a fost Julio Muniz, un cameraman din Topanga Canyon care în ziua crimelor avusese un avans față de ceilalți reporteri. Am stabilit rapid prin întrebările mele faptul că Muniz asculta canalele radio ale poliției acasă și în mașină, a reținut adresa scenei crimei și a luat imagini pe care le-a vândut rețelelor TV locale.

– Ce ați făcut când ați ajuns la reședința Elliot? am întrebat.

– Păi, am observat că aveau un suspect în mașina de patrulă, așa că mi-am pregătit camera video.

Am prezentat ca primă probă a apărării caseta video digitală pe care o folosise Muniz în ziua aceea, și am adus în fața juriului un ecran video și un proiector. Am pus caseta înăuntru și am apăsat butonul de pornire. Fusese derulată în așa fel încât să înceapă cu momentul când Muniz filma în fața casei lui Elliot.

Folosind o telecomandă, am oprit imaginea. Elliot era pe bancheta din

spate a mașinii. Era aplecat înainte, pentru că avea mâinile prinse în cătușe la spate, ceea ce îl împiedica să stea confortabil.

– OK, domnule Muniz, dați-mi voie să vă atrag atenția asupra acoperișului mașinii de patrulă. Ce se vede scris acolo?

– Se vede indicativul mașinii. Este 4-A sau 4-alfa.

– Ați recunoscut acest indicativ? Îl mai văzuserăți înainte?

– Păi, văzusem mașina 4-alfa mai devreme, în aceeași zi.

– În ce circumstanțe s-a întâmplat acest lucru?

– Am auzit pe scanner despre o posibilă situație cu luare de ostatici în parcul Malibu Creek. Am filmat acolo în jur de 2 dimineața.

– Deci, cu aproximativ 12 ore înainte de activitățile de la reședința Elliot, ați înregistrat această situație cu luare de ostatici?

– Corect.

– Iar mașina 4-alfa a fost implicată în acest incident?

– Da, când suspectul a fost capturat, pe la 5 dimineața, a fost transportat în 4-alfa. Aceeași mașină. Înregistrarea apare mai devreme, pe aceeași casetă.

– Haideți s-o urmărim, am spus eu.

Golantz s-a ridicat imediat, a obiectat și a cerut o discuție privată. Judecătorul ne-a făcut semn să ne apropiem și eu am luat cu mine lista martorilor.

– Domnule judecător, a spus Golantz furios. Apărarea joacă incorect. În administrarea probelor nu apare nici o indicație a intenției de a explora cealaltă infracțiune împreună cu martorul.

Am pus, calm, lista în fața judecătorului.

– Scrie clar aici că Muniz va face declarații despre înregistrarea video de pe 2 mai, ziua asasinatelor. Înregistrarea din parc a fost făcută tot pe 2 mai. Domnul Golantz ar fi putut discuta cu acest martor și ar fi putut vedea înregistrările.

Judecătorul a studiat o clipă lista și a dat din cap.

– Obiecție respinsă. Puteți continua, domnule Haller.

M-am întors, am derulat caseta înapoi și i-am dat drumul. Era o filmare de noapte și imaginile erau neclare. În cele din urmă, a ajuns la imaginea unui bărbat cu cătușe la mâini, așezat într-o mașină de patrulă. Un ofițer a închis portiera. În timp ce mașina trecea pe lângă camera video, am oprit imaginea. Se vedeau clar acoperișul mașinii, precum și bărbatul de pe bancheta din spate.

– Domnule Muniz, care e indicativul de pe acoperișul mașinii?

– Din nou, este 4-A sau 4-alfa.

– Iar bărbatul care este transportat cu mașina, unde e așezat?

– Pe bancheta din spate, pe locul din dreapta.

– Are cătușe la mâini?

– Avea mâinile prinse în cătușe la spate. Am filmat.

– Acum este în mașina de patrulă, în aceeași poziție în care era domnul Elliot când l-ați filmat, cu aproximativ 12 ore mai târziu?

– Da, așa este. Exact aceeași poziție și pe același loc.

– Vă mulțumesc, domnule Muniz. Nu mai am alte întrebări.

Golantz nu a renunțat la contrainterogatoriu. Nu era nimic atacabil. Muniz a ieșit din boxă și l-am chemat pe ofițerul Todd Stallworth la bară.

Stallworth părea obosit mort când a intrat în sala de judecată. Am stabilit rapid că el condusese mașina 4-alfa în districtul Malibu în schimbul întâi din ziua asasinatelor. Golantz a obiectat. Stilul lui începea să mă enerveze. De data aceasta, am trântit lista martorilor în fața judecătorului.

– Domnule judecător, ofițerul Stallworth este trecut clar pe listă, la capitolul poliție. Explicația, ca și mai devreme, este că va face declarații despre activitățile sale de pe 2 mai. Atât am scris, pentru că nu am discutat niciodată cu el.

Golantz a încercat să-și păstreze calmul.

– Domnule judecător, de la începutul acestui proces apărarea s-a bazat pe trucuri și înșelătorii ca să...

– Domnule Golantz, l-a întrerupt judecătorul. Nu spuneți ceva ce nu puteți dovedi. Acest martor, ca și anteriorul, este aici pe listă, negru pe alb. Băgați de seamă.

Golantz a rămas cu capul plecat.

– Onorată instanță, acuzarea cere o scurtă pauză, a spus cu voce mică.

– Onorată instanță, am intervenit. Obiectez la orice întrerupere. Vrea să deturneze declarația martorului meu.

– Acum obiectez eu la asta, a spus Golantz.

– Fără pauză, a spus judecătorul. Obiecție respinsă.

Ne-am întors la locurile noastre și am arătat filmarea în care bărbatul cu cătușe la mâini era așezat pe bancheta din spate a mașinii 4-alfa, în parcul Malibu Creek. Am oprit imaginea, la fel ca mai devreme.

– Domnule Stallworth, dumneavoastră sunteți acolo, la volanul mașinii?

– Da, eu sunt.

– Cine este bărbatul de pe bancheta din spate?

– Se numește Eli Wyms.

– Avea cătușe la mâini pentru că era arestat?

– Da. Era arestat, printre altele, pentru că încercase să mă omoare. Și pentru descărcare ilegală a unei arme de foc.

– Câte asemenea descărcări ilegale ale armei de foc?

– Nu-mi amintesc numărul exact.

– Ce ziceți de 94?

– Sună destul de corect. A tras în neștire.

– Așa că l-ați dus la secția Malibu, în apropiere?

– Nu, l-am dus la închisoarea din centru.

– Cât a durat drumul?

– Cam o oră.

– Și apoi v-ați întors cu mașina în Malibu?

– Nu, mai întâi am dus 4-alfa la reparat. Wyms trăsese într-unul din proiectoarele laterale. Dacă tot eram în centru, m-am dus la atelierul auto. În tura de noapte nu lucrează decât vreo doi oameni, așa că mi-a luat tot restul schimbului meu.

– Deci când s-a întors mașina în Malibu?

– La schimbarea turei. Am predat-o băieților din tura de zi.

M-am uitat la notițe.

– Ofițerii Murray și Harber?

– Corect.

– Domnule ofițer, când predați mașina de la un schimb la altul, o curățați sau o dezinfectați în vreun fel?

– Ar trebui. Realist vorbind însă, dacă nu a vomitat nimeni pe banchetа din spate, nimeni nu o face. Mașinile sunt scoase din rotație cam o dată sau de două ori pe săptămână și sunt curățate.

– Eli Wyms a vomitat în mașină?

– Nu, aș fi știut.

– OK, domnule ofițer Stallworth, dați-mi voie să văd dacă am înțeles corect. Eli Wyms a fost arestat pentru că a tras în dumneavoastră și a mai tras de încă 94 de ori în dimineața respectivă. Mâinile i-au fost imobilizate în cătușe la spate și l-ați transportat la închisoarea din centru. În înregistrarea video, domnul Wyms poate fi văzut pe locul din dreapta spate în mașină. Ați declarat că a stat acolo pe toată durata drumului până în centru, cam o oră?

– Da, acolo a stat. L-am asigurat cu centura de siguranță.

– Domnule ofițer, am observat în înregistrare că nu i-ați băgat domnului Wyms mâinile în pungi de plastic. De ce?

– Nu am considerat că ar fi necesar. Existau dovezi copleşitoare că el trăsese cu armele aflate în posesia sa.

Stallworth a căscat.

– Nu ne preocupau reziduurile de praf de puşcă.

– Vă mulţumesc, domnule ofiţer. Sper că acum vă puteţi duce să vă odihniţi.

M-am aşezat şi i-am lăsat lui Golantz martorul, dar acum Golantz ştia exact în ce direcţie mă îndrept şi nu prea avea cum să mă oprească. A renunţat la contrainterogatoriu şi judecătorul a suspendat şedinţa pentru prânz.

Dr Shamiram Arslanian a fost un martor-surpriză. Nu din punct de vedere al comportamentului ei la proces, ci al aspectului fizic. Numele şi pedigriul în criminalistică sugerau imaginea unei femei întunecate, un om de ştiinţă profund. Halat alb şi păr strâns în coc. Când colo, era o blondă cu ochi albaştri, vioaie şi zâmbitoare. Era telegenică, articulată şi plină de încredere, dar nu arogantă. Într-un cuvânt: agreabilă.

Petrecusem cea mai mare parte a sfârşitului de săptămână cu Shami, cum prefera să i se spună. Trecuserăm în revistă probele, declaraţia ei în favoarea apărării şi presupusul contrainterogatoriu. Aşa că nu-i dezvăluisem glonţul magic decât în ultimul moment.

Nu exista nici un fel de îndoială că e un mercenar celebru. Fusese cândva gazda unui spectacol la televiziunea juridică, şi avea tarife de celebritate. Pentru patru zile la Los Angeles ca să studieze, să se pregătească şi să depună mărturie, primea un onorariu de zece mii de dolari, plus cheltuielile. După zece minute în compania ei, am fost convins că-şi merită fiecare cent. Personalitatea ei avea să cucerească juriul, iar faptele aveau să pecetluiască verdictul.

Am auzit zumzetul de recunoaştere în sala de judecată atunci când martora mea şi-a făcut intrarea prin spate, polarizând toate privirile pe drumul până în boxa martorilor. Purta un costum bleumarin care se mula pe toate rotunjimile corpului şi-i accentua cascada de bucle blonde. Până şi judecătorul Stanton părea vrăjit.

După ce a depus jurământul, m-am dus la pupitru cu notesul în mână.

– Bună ziua, dr Arslanian. Ce mai faceţi?

– Foarte bine, mulţumesc de întrebare.

– Înainte de a vă trece în revistă curriculum vitae, vreau să clarific ceva de la bun început. Sunteţi consultant plătit de către apărare, corect?

– Sunt plătită să mă aflu aici, nu sunt plătită să afirm altceva decât propria mea părere, fie că este favorabilă apărării, fie că nu. Este condiția pe care o pun și pe care nu o schimb niciodată.

– OK, spuneți-ne de unde sunteți, doamnă doctor.

– Locuiesc în Ossining, New York, acum. M-am născut și am crescut în Florida și am trăit multă vreme în zona Boston.

– Shamiram Arslanian nu sună ca un nume floridian.

A zâmbit sclipitor.

– Tata e sută la sută armean. Asta mă face jumătate armeancă, jumătate floridiană. Când eram mică, tata spunea că sunt armaggediană.

Multă lume din sală a chicotit politicos.

– Ce pregătire aveți în domeniul criminalistic? am întrebat.

– Păi, am luat un masterat de la Massachusetts Institute of Technology în inginerie chimică, apoi am primit un doctorat în criminologie de la Colegiul John Jay.

– Când spuneți „primit", înseamnă că e onorific?

– Pe dracu', a spus ea, hotărâtă. Am muncit de mi-au sărit capacele pentru el.

De data aceasta, râsul a fost general, și până și judecătorul a zâmbit politicos înainte de a bate din ciocănel.

M-am uitat la juriu și am văzut toți cei 24 de ochi privind vrăjiți spre martorul meu.

– Ce pregătire preuniversitară aveți?

– Am o diplomă în inginerie de la Harvard și una de la Colegiul de Muzică Berklee, simultane.

– Aveți o diplomă în muzică? am întrebat cu mirare prefăcută.

– Îmi place să cânt.

Alte râsete. Succesele continuau. O surpriză după alta.

În cele din urmă, Golantz s-a ridicat.

– Onorată instanță, procuratura dorește să ceară ca martorul să ofere declarații privind aspectele criminalistice, nu muzica sau alte lucruri fără legătură cu acest proces.

Îmbufnat, Stanton mi-a cerut să îmi mențin examinarea la obiect. Golantz a câștigat, dar toată lumea îl vedea acum ca pe un nesuferit care le stricase cheful.

Am mai pus câteva întrebări care au scos la iveală faptul că dr Arslanian lucra ca profesor și cercetător la John Jay, și în cele din urmă am adus

declarația către studiul asupra reziduurilor de praf de pușcă găsite pe trupul și hainele lui Walter Elliot în ziua asasinatelor din Malibu.

– Dr Arslanian, expertul criminalist al acuzării a declarat că probele prelevate de pe mâinile, mânecile și haina domnului Elliot au dat rezultate pozitive când au fost testate pentru diverse elemente asociate cu reziduurile de praf de pușcă. Sunteți de acord?

– Da. Niveluri ridicate de bariu, antimoniu și plumb.

– Ce înseamnă niveluri ridicate?

– Că unele din aceste materiale se pot găsi asupra unei persoane fie că a tras cu arma, fie că nu. În viața de zi cu zi.

– Deci pentru un rezultat pozitiv la testarea pentru reziduuri este obligatoriu să existe niveluri ridicate ale acestor trei substanțe?

– Da, plus tipare de concentrație.

– Puteți explica pe scurt ce vreți să spuneți cu tiparele de concentrație?

– Sigur. Când se descarcă un pistol, în el are loc o explozie care trimite gaze pe țeavă, precum și prin orice fisură sau orificiu. Gazele care ies propulsează elemente microscopice înapoi, asupra celui care trage.

– Și asta s-a petrecut în cazul de față, corect?

– Pe baza întregii mele investigații, nu pot spune asta.

Am ridicat din sprâncene a surprindere:

– Dar ați spus că sunteți de acord cu concluzia procuraturii că pe mâinile și hainele acuzatului sunt reziduuri de praf de pușcă.

– Sunt de acord. Dar nu asta ați întrebat.

M-am oprit un moment, ca să-mi revăd întrebarea.

– Dr Arslanian, vreți să spuneți că există o explicație alternativă pentru reziduurile de praf de pușcă de pe domnul Elliot?

– Da, asta spun.

Iată-ne. Era momentul să folosesc glonțul magic.

– Studierea materialelor oferite de apărare v-a condus la o explicație alternativă?

– Da. Este foarte probabil, după părerea mea, ca reziduurile să fi fost transferate acolo din greșeală, prin contact.

– Ce înseamnă transferul prin contact?

– Înseamnă că materialul se așază pe o suprafață după ce este eliberat din armă. Dacă suprafața respectivă vine în contact cu alta, o parte din material va fi transferată. De aceea suspecților de infracțiuni implicând arme de foc le sunt luate hainele, spre păstrare și examinare. Unele agenții pun

pungi pentru dovezi pe mâinile oamenilor, pentru a le proteja împotriva transferului.

– Acest material se poate transfera de mai multe ori?

– Da, se poate, cu niveluri în continuă scădere. E un material solid. Trebuie să ajungă undeva, până la urma urmei. Am făcut numeroase studii și am descoperit că transferul se poate repeta și repeta. Depinde doar de cantitatea existentă la început.

Am dat din cap.

– OK, dr Arslanian, având în vedere aceste teorii, ne puteți spune ce s-a întâmplat în cazul Elliot?

– Pot. Când domnul Elliot a fost încătușat și așezat pe bancheta din spate a mașinii de patrulă 4-alfa, mâinile, brațele și hainele sale au intrat în contact direct cu reziduurile de praf de pușcă dintr-un alt caz. Transferul a fost inevitabil.

Golantz a obiectat rapid, spunând că nu am pregătit nici un fel de bază pentru un asemenea răspuns. I-am spus judecătorului că asta intenționez să fac în continuare, și am cerut să se instaleze din nou echipamentul de proiecție.

Dr Arslanian editase filmul făcut de Julio Muniz, transformându-l într-un film demonstrativ. Folosindu-l ca material didactic, am condus martora prin întreaga teorie a transferului construită de apărare.

– Pe locul acela a fost așezat un bărbat care trăsese cu arma de 94 de ori, a spus ea. De 94 de ori! Probabil că trăsnea a reziduuri de praf de pușcă.

Apoi a venit momentul să introducem recuzita care să întărească declarația dr Arslanian.

– Din analiza dovezilor ați mai tras și alte concluzii care să susțină teoria transferului?

– Da, am tras. Pot să-mi folosesc manechinul pentru a demonstra?

Judecătorul a dat permisiunea fără obiecții din partea lui Golantz, și am adus manechinul pe roți al dr Arslanian până în fața juriului. Era un model în mărime naturală, cu membre flexibile, mâini și degete, era făcut din plastic alb și era îmbrăcat cu jeanși și o cămașă închisă la culoare, pe sub un vindiac cu inscripția University of Florida.

Întinzând către dr Arslanian un pistol din lemn și un indicator telescopic, m-am întors la pupitru.

– OK, ce avem aici, doamnă doctor?

– El e Manny, manechinul meu pentru demonstrații. Manny, aici sunt jurații.

S-au auzit câteva râsete, iar unul din jurați chiar a dat din cap în semn de salut.

– Manny e fan al echipei Gator din Florida?

– Hm, astăzi da. Hainele lui sunt o copie exactă a ceea ce purta domnul Elliot.

– De ce avem nevoie de Manny aici, doamnă doctor?

– Pentru că o analiză a mostrelor luate de expertul criminalist al departamentului șerifului ne poate arăta de ce reziduurile de pe domnul Elliot nu înseamnă neapărat că a tras cu o armă.

– Expertul procuraturii a explicat aceste proceduri săptămâna trecută, dar aș dori să ni le reamintiți. Ce este o mostră?

– Testul pentru depistarea reziduurilor de praf de pușcă se face cu aceste tampoane rotunde, a căror parte lipicioasă este frecată de zona de testare, pentru a aduna toate materialele microscopice de la suprafață. Tampoanele se pun apoi într-un microscop electronic, unde vedem sau nu vedem bariul, antimoniul și plumbul.

– OK, deci aveți o demonstrație pentru juriu?

– Da, am.

Dr Arslanian a desfăcut indicatorul telescopic.

– Domnul Guilfoyle, expertul criminalist al șerifului, a luat opt probe diferite de pe corpul și hainele domnului Elliot.

A arătat spre locurile de unde se luaseră probele.

– Proba A a fost de pe dosul palmei mâinii drepte, B de pe dosul stângii. Proba C a fost de pe mâneca dreaptă a vindiacului domnului Elliot, D de pe mâneca stângă. Apoi avem probele E și F de pe pieptul drept și cel stâng al jachetei, G și H de pe pieptul cămășii.

– OK, și ce ați aflat din analiza mostrelor?

– Am aflat că nivelurile de reziduuri difereau foarte mult.

– Cum așa?

– Păi, mostrele A și B, care proveneau de pe mâinile domnului Elliot, aveau cele mai mari niveluri de reziduuri. De aici avem o descreștere bruscă – mostrele C, D, E și F au niveluri mult mai mici, și nu e nimic pe mostrele G și H.

– Și asta ce ne spune, doamnă doctor?

– În primul rând, niveluri similare la amândouă mâinile indică faptul că s-a tras cu amândouă mâinile.

A apropiat mâinile manechinului și le-a întins în față. Apoi le-a strâns în jurul pistolului de lemn.

– Dar o asemenea poziție de tragere ar presupune și niveluri ridicate de reziduuri pe mânecile vindiacului, și în general pe restul hainelor. Probele procesate de expertul criminalist arată exact contrariul.

– Deci, în opinia dumneavoastră de expert, ce înseamnă acest lucru?

– Un transfer complex. Prima situație de transfer s-a petrecut când domnul Elliot a fost așezat, cu mâinile și brațele la spate, în mașina 4-alfa. După aceea, materialul se afla pe brațele și mâinile lui, și o parte din el s-a transferat pe piepții jachetei, în cursul mișcărilor firești.

– După opinia dumneavoastră de expert, doamnă doctor, există vreo posibilitate ca domnul Elliot să fi căpătat această distribuție a reziduurilor trăgând cu o armă de foc?

– Nu, nu există.

– Vă mulțumesc, dr Arslanian. Nu mai am alte întrebări.

M-am întors la locul meu și Walter Elliot a șoptit:

– Cei mai bine cheltuiți zece mii de dolari ai mei.

Eram de părere că nici eu nu mă descurcasem chiar rău. Golantz i-a cerut judecătorului pauza de prânz. Nu-mi puteam imagina că are mare lucru în arsenal, altfel s-ar fi ridicat și mi-ar fi atacat pe loc martorul.

După ce juriul și judecătorul ieșiseră din sală, m-am apropiat de masa procurorului. Golantz scria întrebări într-un notes. Nu a ridicat privirea la mine.

– Ce? a întrebat el.

– Răspunsul e nu.

– La ce întrebare?

– Cea pe care aveai de gând s-o pui, despre o înțelegere.

Golantz a pufnit.

– Ești amuzant, Haller. Ai avut un martor impresionant, și ce? Procesul e departe de a se fi terminat.

– Și mai am un căpitan de poliție francez, care mâine o să declare că Rilz a dat în gât șapte din cei mai periculoși și răzbunători oameni pe care i-a investigat vreodată. Și doi dintre ei se întâmplă să fi ieșit din închisoare anul trecut.

Golantz a pus pixul jos și s-a uitat în fine la mine.

– Mda, am vorbit ieri cu inspectorul Clouseau al tău. E destul de limpede că spune ce vrei tu să spună.

– Şi unde e familia lui Rilz? am întrebat.

– Le-am spus că trebuie să fie pregătiţi să te vadă construindu-ţi apărarea uşurându-te pe amintirea fiului şi fratelui lor, folosindu-te de problemele din Franţa ale lui Johan pentru a încerca să-l faci scăpat pe ucigaşul lui şi descriindu-l ca pe un gigolo german care a sedus bărbaţi şi femei prin tot Malibu. Ştii ce a spus tatăl?

– Nu, dar o să-mi spui tu.

– A spus că s-au săturat de justiţia americană şi pleacă acasă.

Am vrut să dau o replică inteligentă, dar n-am găsit nici una.

– Nu-ţi face griji, a spus Golantz. Le spun eu care e verdictul.

Am ieşit pe coridor şi l-am găsit pe clientul meu în mijlocul unui cerc de reporteri. Simţindu-se încrezător după succesul declaraţiei dr Arslanian, se ocupa acum de juriul cel mare – opinia publică.

– În tot acest timp s-au concentrat asupra mea, şi adevăratul criminal e afară, liber! a spus el.

Mă pregăteam să-l înhaţ, dar Cisco m-a interceptat primul.

– Vino cu mine, a spus el.

Am pornit pe coridor, departe de mulţime.

– Ce s-a întâmplat, Cisco? Mă întrebam unde eşti.

– Am primit raportul din Florida. Vrei să-l auzi?

Îi spusesem ce-mi povestise Elliot despre cum reprezenta aşa-numita organizaţie. Povestea lui Elliot păruse destul de sinceră, dar la lumina zilei îmi amintisem de un truism simplu – toată lumea minte – şi-i cerusem lui Cisco să încerce s-o confirme.

– Spune-mi.

– Am folosit un investigator privat din Fort Lauderdale. Am vrut să merg pe mâna cuiva în care am încredere. Bunicul lui Elliot a întemeiat o afacere cu fosfaţi acum 78 de ani, apoi tatăl lui Elliot a dezvoltat-o. Lui Elliot nu i-a plăcut să se murdărească pe mâini, aşa că a vândut-o la un an după moartea tatălui lui. Articolele din ziare estimează afacerea la vreo 32 de milioane.

– Şi criminalitatea organizată?

– Omul meu n-a simţit nici urmă de ea. E de părere că era o afacere bună şi curată – legală, vreau să spun. Elliot minte.

Am dat din cap.

– OK, mulţumesc, Cisco.

El a plecat spre lifturi, iar eu am rămas uitându-mă la clientul meu la şu-

etă cu reporterii. Ceva a început să ardă în mine și căldura a tot crescut până când am spintecat mulțimea ca să mă apropii de el.

– OK, asta a fost tot, oameni buni, am spus eu. Nu mai avem alte comentarii.

L-am dus pe Elliot mai încolo pe coridor, îndepărtând reporterii. Zâmbind încântat, a ridicat pumnul în aer.

– Mick, e ca și câștigat! A fost grozavă acolo. Vreau să spun, îmi vine s-o cer de nevastă.

– Mda, drăguț, dar stai să vedem cum se descurcă la contrainterogatoriu, înainte să cumperi verigheta, OK?

O altă reporteră s-a apropiat și i-am spus să o întindă, după care m-am întors din nou spre clientul meu.

– Ascultă, Walter, trebuie să stăm de vorbă.

– OK, vorbește.

– Am pus un investigator să verifice povestea ta din Florida și am aflat că e o minciună. M-ai mințit, Walter, și ți-am spus să nu mă minți niciodată.

S-a uitat la mine enervat că-i luasem vântul din pânze.

– De ce m-ai mințit, Walter? De ce mi-ai spus povestea aia?

A ridicat din umeri.

– Povestea? De fapt am citit-o într-un scenariu.

– Dar sunt avocatul tău. Poți să-mi spui orice. Ți-am cerut să-mi spui adevărul și tu m-ai mințit. De ce?

În fine, s-a uitat în ochii mei.

– Știam că trebuie să te întărât cumva. Haide, Mickey. Să nu devenim...

Se întorsese să pornească spre sala de judecată, dar l-am apucat dur de braț.

– Cum m-ai întărâtat?

– Mă doare brațul.

Am slăbit strânsoarea, dar nu i-am dat drumul de tot. Și-a compus o expresie de genul „ei, ce mama naibii".

– Uite, a spus el. Aveam nevoie să mă crezi că n-am făcut-o eu. Era singura cale de a te face să dai tot ce poți. Ți-am spus că mă pricep să citesc oamenii, Mick. Știam că ai nevoie să crezi în ceva. Dacă eram puțin vinovat, dar nu vinovat de crima cea mare, știam că o să-ți recapeți entuziasmul.

Se spune că cei mai buni actori de la Hollywood sunt în spatele camerei de filmat. În momentul acela am știut că așa e. Am știut că Elliot își ucisese soția și pe amantul acesteia, și că era chiar mândru de asta.

– De unde ai luat arma?

– Oh, o aveam. Am cumpărat-o pe sub mână de la un târg de vechituri, în anii '70. Eram un mare fan Dirty Harry, și am vrut un Magnum 44. Îl țineam la casa de pe plajă, pentru apărare.

– Ce s-a întâmplat de fapt în casa aceea, Walter?

– M-am dus acolo să mă confrunt cu ea și cu individul cu care era în fiecare luni. Dar când am ajuns acolo mi-am dat seama că e Rilz. Mi-l prezentase drept homosexual, îl invitase la masă și la petreceri la noi, și probabil râseseră împreună după aceea. M-am înfuriat. Îngrozitor. Ar fi trebuit să le vezi expresiile când au văzut pistolul ăla mare.

M-am uitat lung la el. Mai avusesem și înainte clienți care mărturisiseră, dar de obicei plângând și frângându-și mâinile, luptându-se cu demonii pe care crimele îi zămisliseră în ei. Dar nu și Walter. El era rece ca gheața.

– Cum ai scăpat de el?

– Aveam pe cineva cu mine, și ea a luat pistolul, mănușile de cauciuc și hainele de pe mine, a coborât pe plajă, a mers pe jos până la șosea și a chemat un taxi.

Am avut o viziune cu Nina Albrecht deschizând cu ușurință ușa dinspre terasă, când eu nu-mi putusem da seama cum se deschide. Demonstra o familiaritate cu dormitorul șefului ei care mă șocase din clipa când o văzusem.

– N-am contat nici o clipă pe transfer. Am crezut că sunt curat și că așa se încheie.

A scuturat din cap la gândul unui pericol evitat atât de la mustață.

M-am uitat în jos, la podea, zgâriată de un milion de oameni care merseseră un milion de kilometri în căutarea justiției.

– L-ai omorât pe Jerry Vincent?

– Nu. Dar a fost un noroc, pentru că am sfârșit prin a avea un avocat mai bun. Slavă Domnului pentru avocați ca tine.

CINCISPREZECE

În seara aceea l-am trimis pe Patrick la film, pentru că voiam să fiu singur în casă. Nu voiam nici o întrerupere. Nu ca să mă pregătesc pentru ceea ce avea să fie, foarte probabil, ultima zi de proces. Căpitanul de poliție francez era pregătit pentru asta. Și nu era nici pentru că acum știam că clientul meu e vinovat. Puteam număra pe degetele de la o mână clienții cu adevărat nevinovați pe care-i avusesem de-a lungul anilor. Oamenii vinovați erau specialitatea mea. Dar mă simțeam rănit pentru că fusesem folosit. Și pentru că uitasem regula de bază: toată lumea minte.

Mă mai simțeam rănit și pentru că nu mi-i puteam scoate din minte pe tatăl și frații lui Rilz. Și ce-i spuseseră lui Golantz despre decizia lor de a se întoarce acasă. Nu așteptau verdictul, dacă asta însemna ca mai întâi să-l vadă pe omul drag lor târât prin dejecțiile sistemului juridic american. Nu mă simțeam prea mândru de mine sau de munca pe care aveam s-o fac a doua zi.

În asemenea momente simțeam cel mai puternic dorința de a mă întoarce la vechile obiceiuri. Să găsesc din nou distanța aceea. Să iau pastila pentru durerea fizică, știind că-mi va amorți și durerea interioară. În asemenea momente, îmi dădeam seama că trebuia să mă confrunt cu propriul meu juriu, și că verdictul era „vinovat", și că nu aveau să mai existe alte cazuri după acesta.

Am ieșit pe verandă, sperând că orașul mă va scoate din abisul în care căzusem. Noaptea era răcoroasă, limpede și curată. Los Angeles se întindea înaintea mea ca un covor de lumini.

După o vreme, mi-am amintit ceva și am reușit cumva să zâmbesc. Era una din ultimele amintiri despre tata. Un glob de sticlă, antic, moștenit din

generație în generație în familia mamei, fusese găsit spart sub pomul de Crăciun. Mama mă adusese să văd paguba și să-mi dea ocazia de a mărturisi. Tata era deja bolnav și nu se mai făcea bine. Își mutase munca – ce mai rămăsese din ea – acasă, în biroul de lângă camera de zi. Pe ușa deschisă i-am auzit vocea, într-o rimă cântată.

In a pickle, take the nickel...

Știam ce înseamnă. Chiar și la cinci ani, eram fiul tatălui meu, atât prin sânge, cât și în avocatură. Am refuzat să răspund întrebărilor mamei. Am refuzat să mă autoincriminez.

Acum râdeam cu voce tare, privind la orașul visurilor. M-am aplecat, cu coatele pe balustradă, și am lăsat capul în piept.

– Nu mai pot face asta, am șoptit numai pentru mine.

Uvertura *Wilhelm Tell* a izbucnit brusc de undeva din casă. Am intrat și m-am uitat la telefonul de pe masă. Scria NUMĂR PRIVAT. Am răspuns în ultimul moment.

– Sunteți Michael Haller, avocatul?

– Da, cine e acolo?

– Sunt ofițerul Randall Morris de la poliția din Los Angeles. Cunoașteți o persoană pe nume Elain Ross, domnule?

Am simțit cum un pumn de oțel îmi strânge măruntaiele.

– Lanie? Ce s-a întâmplat cu ea?

– Ăăă, domnule, o am pe domnișoara Ross aici, pe Mulholland Drive, și n-ar trebui să fie la volan. De fapt, a cam leșinat după ce mi-a întins cartea dumneavoastră de vizită.

Lanie Ross. Avusese o recădere. O arestare ar fi trimis-o înapoi în sistem, și probabil ar fi costat-o încă o ședere la închisoare și la dezintoxicare.

– La ce închisoare o duceți?

– Trebuie să fiu cinstit. Am cod șapte în douăzeci de minute. Dacă o duc în centru s-o închid, asta înseamnă încă două ore. Dacă trimiteți pe cineva după ea, sunt dispus să-i dau o șansă.

– Mulțumesc, domnule ofițer. Vin eu, dacă-mi dați adresa.

– Știți pasarela peste Fryman Canyon? Suntem exact acolo. Veniți repede.

Fryman Canyon era la numai câteva cvartale de garajul transformat în casă de oaspeți unde un prieten o lăsa pe Lanie să locuiască gratis. O puteam duce acasă și mă puteam întoarce pe jos să-i recuperez mașina. Am ieșit din casă și am pornit la deal spre Laurel Canyon, am făcut stânga pe

Mulholland, apoi am intrat pe drumul cu serpentine preț de vreun kilometru.

Mobilul mi-a zumzăit, așa cum mă așteptasem.

– De ce ți-a trebuit atâta până să suni, Bosch? am spus eu, în loc de salut.

– Am mai sunat, dar nu ai semnal în canion, a răspuns Bosch. Ăsta e un fel de test? Unde dracu' te duci? Ai sunat și ai spus că rămâi acasă peste noapte.

– Am primit un telefon. O... clientă de-a mea a fost oprită pe pasarela de la Fryman Canyon. Polițistul o lasă să plece, dacă o duc eu acasă.

– Cine e polițistul?

– Randall Morris.

– OK, trage pe dreapta până-l verific.

– Să trag pe dreapta? Sunt deja acolo.

Pasarela era pe partea dinspre Valley. Am făcut dreapta și am trecut pe lângă semn. Nu am văzut nici mașina lui Lanie, nici vreo mașină de poliție. Parcarea era goală.

– Fi-r-ar să fie!

– Ce e? a întrebat Bosch.

Am lovit volanul cu palma. Morris nu mă așteptase.

– Nu e aici. A dus-o la închisoare.

Acum trebuia să-mi dau seama la ce secție fusese transportată Lanie și să-mi petrec noaptea aranjând cauțiunea.

Am tras frâna de mână și am ieșit din mașină să mă uit în jur. Luminile din Valley se întindeau, la poalele prăpastiei, pe kilometri și kilometri.

– Bosch, trebuie să închid. Trebuie să încerc să găsesc...

Am văzut mișcare undeva spre stânga. M-am întors și am văzut o siluetă ieșind din tufișuri. Era un bărbat îmbrăcat în negru, cu o mască de schi pe față. Când s-a îndreptat de spate am văzut că ridică un pistol.

– Stai așa, am spus. Ce se...?

– Aruncă telefonul!

L-am aruncat și am ridicat mâinile.

– Ești cu Bosch?

Bărbatul s-a apropiat rapid de mine și m-a împins. M-am împleticit, am căzut și am simțit cum mă prinde de gulerul hainei, pe la spate.

– Ridică-te! Acum!

A început să tragă de mine.

– OK, mă ridic.

În clipa când am fost în picioare, m-a împins înainte, în fața farurilor mașinii mele.

– Unde mergem? Ce e...?

Am fost împins din nou.

– Pui prea multe întrebări, avocatule.

M-a împins spre prăpastie. Știam că e un perete aproape vertical. Am încercat să mă proptesc în călcâie, dar bărbatul m-a împins și mai tare. Avea de gând să mă arunce de pe margine în abisul negru.

– Nu poți să...

Brusc s-a auzit o împușcătură. Bărbatul a țipat și a căzut în tufe. Apoi s-au auzit voci, strigând.

M-am aruncat în țărână cu fața în jos și mi-am pus mâinile peste cap. Am mai auzit alte țipete, un zgomot ca și când cineva ar fi alergat, vehicule scrâșnind pe pietriș. Când am deschis ochii, am văzut lumini albastre intermitente.

– Domnule avocat, a spus o voce de deasupra capului meu. Poți să te ridici acum.

Mi-am sucit gâtul să mă uit în sus. Era Bosch, a cărui siluetă se decupa pe cerul luminat de stele.

– De data asta ai fost teribil de aproape, a spus.

Bărbatul cu mască a țipat de durere când i-au pus cătușele.

– Mâna mea! Am mâna ruptă!

M-am ridicat în picioare și am văzut bărbați cu vindiacuri negre mișunând ca furnicile într-un mușuroi. Pe unele din jachete scria LAPD, dar pe cele mai multe, FBI. Curând, deasupra capului a apărut un elicopter, care a luminat poiana cu un proiector.

Bosch s-a îndreptat către agenții FBI din jurul bărbatului cu mască.

– E rănit? a întrebat el.

– Nu, gloanțele au nimerit pistolul, a răspuns un agent. Încă-l mai căutăm.

L-au ridicat pe bărbat în picioare.

– Ia să vedem pe cine avem aici, a spus Bosch.

Masca de schi i-a fost smulsă fără prea multă ceremonie. Bosch s-a întors și s-a uitat la mine.

– Juratul numărul 7, am spus eu. Azi n-a apărut, și îl caută tot departamentul șerifului.

Bosch s-a întors cu spatele.

– Țineți-l aici.

Mi-a făcut semn să-l urmez și s-a apropiat de mașina mea. Am pus primul întrebarea.

– Ce s-a întâmplat aici?

– S-a întâmplat că tocmai ți-am salvat viața.

– Asta știu, dar de unde au apărut toți polițiștii ăștia? Ai spus că noaptea le dai oamenilor tăi drumul, după ce mă retrag. Și ce face FBI-ul aici?

– Astă-seară lucrurile au fost altfel. Hai să discutăm despre juratul numărul 7. De ce n-a apărut azi?

– Probabil că ar trebui să-l întrebi pe el asta. Tot ce pot să-ți spun e că azi-dimineață judecătorul a spus că a primit o scrisoare anonimă în care i se spunea că e un impostor. Și că a mințit despre cazier.

– De ce a vrut să te omoare? a întrebat Bosch.

Am ridicat mâinile.

– Nu știu. Poate din cauza poveștii pe care am plantat-o în ziar. Nu ăsta era planul, să-l scoți la lumină?

– Cred că-mi ascunzi ceva, Haller.

– Tu ești cel care ascunde ceva. Ce face FBI-ul aici?

– Au fost implicați de la bun început.

– Mda, și ai uitat să-mi spui.

– Ți-am spus ce aveai nevoie să știi.

– Foarte bine, am nevoie să știu totul, sau cooperarea mea se încheie aici. Și asta include și orice fel de depunere de mărturie.

A zâmbit, enervat.

– Haide, omule, calmează-te. Nu face amenințări fără conținut.

– O să vedem cât de goale sunt când mă apuc să amân citația de la marele juriu federal. Pot să argumentez confidențialitatea de aici până la Curtea Supremă. Amicii tăi din FBI or să-și dorească să-mi fi povestit când aveai ocazia.

Bosch s-a gândit un moment, apoi m-a tras de braț.

– OK, durule, vino-ncoace.

Ne-am dus cât mai departe de agitația polițiștilor, într-o altă zonă a parcării. Bosch a început să vorbească.

– FBI-ul m-a contactat după asasinarea lui Vincent și a spus că fusese o persoană care-i interesa. Asta-i tot. O persoană care-i interesa. Era unul din avocații al căror nume apăruse atunci când verificaseră tribunalele statale.

Nimic concret, numai pe bază de zvonuri, lucruri pe care clienții pretindeau că le-ar fi spus că le poate face, legături pe care pretindea că le are. FBI-ul l-a invitat ca martor cooperant, și a refuzat. Tocmai sporeau presiunea asupra lui, când a fost împușcat.

– Așa că v-ați unit forțele. Nu e minunat? Mulțumesc că mi-ai spus.

– După cum am spus, nu aveai nevoie să știi. Dacă n-ar fi fost FBI-ul, acum ai fi zăcut în prăpastie, mort.

Am încercat să accept această realitate. Și realitatea că fusesem folosit ca pion de la bun început – de către clientul meu, de către Bosch, de către FBI. Bosch i-a făcut unui agent semn să se apropie.

– Acesta e agentul Armstead. A coordonat activitatea din partea Biroului, și are niște întrebări pentru tine.

– De ce nu? am spus. La ale mele oricum nu răspunde nimeni. De ce n-aș răspunde eu la ale voastre?

Armstead era tânăr, cu o tunsoare militară.

– Domnule Haller, cooperarea dumneavoastră este foarte apreciată. Juratul numărul 7 este cel căruia i-a plătit Vincent mita?

M-am uitat la Bosch cu o expresie de genul „ăsta cine mai e?".

– Cerule, de unde să știu eu asta? N-am luat parte la chestia asta. Dacă vreți un răspuns, întrebați-l pe el.

– Nu vă faceți griji, o să-l întrebăm. Ce făceați aici, domnule Haller?

– V-am spus. I-am spus lui Bosch. Am primit un telefon de la cineva care s-a dat drept polițist. Mi-a spus că a oprit-o pe o femeie pe care o cunosc personal, că era sub influența drogurilor și că, dacă vin să o iau și să o duc acasă, o scap de arestare.

– Am verificat numele pe care mi l-ai dat la telefon, a spus Bosch. Randall Morris se ocupă de bande, în South Bureau.

Am dat din cap.

– Mda, cred că de-acum e destul de limpede că telefonul a fost o minciună, dar știa numele prietenei mele și avea numărul meu de telefon.

– De unde a luat numele femeii? a întrebat Armstead.

– Bună întrebare. Du-te să i-o pui lui McSweeney.

Mi-am dat imediat seama de scăpare. N-aș fi știut numele acela, decât dacă l-aș fi investigat pe juratul numărul 7. Bosch s-a uitat ciudat la mine. M-a salvat cineva care a strigat din tufe:

– Am găsit arma!

Bosch a arătat cu degetul spre pieptul meu.

– Să stai exact aici.

I-am privit pe Bosch și pe Armstead îndreptându-se într-acolo și aplecându-se să studieze, la lumina lanternei, arma găsită. Apoi, undeva în spatele meu, a început să se audă uvertura *Wilhelm Tell* și mi-am văzut telefonul pe pietriș, cu ecranul micuț luminând ca un far. M-am dus până la el și am răspuns.

– Cisco, te sun eu mai încolo.

– Sună-mă repede. Am niște chestii bune.

Am închis telefonul și l-am privit pe Bosch apropiindu-se de McSweeney și șoptindu-i ceva la ureche. Nu a așteptat răspunsul, ci a pornit către mine. Chiar și în lumina slabă a lunii îmi puteam da seama că e încântat de ceva. Armstead îl urma.

– Arma e o Beretta Bobcat, cum căutam și în cazul Vincent, a spus el. Pune chestiile astea cap la cap pentru mine, Haller. Dacă expertiza balistică se potrivește, de ce ar fi vrut tipul să te omoare și pe tine?

– Nu știu.

– De unde a știut numele prietenei tale, la telefon?

– Nici asta nu știu.

– Atunci la ce ești bun? a întrebat Bosch.

O întrebare bună.

– Uite ce e, domnule detectiv, eu...

– Nu te obosi, prietene. Ce-ar fi să te urci frumușel în mașină și să pleci dracului de-aici? Ne descurcăm fără tine.

S-a întors și a plecat, cu Armstead după el. Am ezitat, apoi l-am strigat. Bosch s-a întors singur.

– Fără rahaturi, a spus el nerăbdător. Nu am timp pentru rahaturi.

– OK, uite care-i treaba, am spus. Cred că voia să facă să pară că am sărit singur. Ca o sinucidere.

Bosch s-a gândit, apoi a clătinat din cap.

– Ai cazul deceniului, prietene. Ești cel mai tare. Ești la televizor. Și ai un copil de care-ți pasă. Sinuciderea n-ar ține.

Am dat din cap.

– Ba da, ar ține.

S-a uitat la mine fără să spună nimic, așteptând să mă explic.

– Am fost dependent de droguri, Bosch. Povestea ar fi că n-am putut suporta presiunea cazului și atâta atenție, și am sărit. Mă face să cred că...

– Ce?

Am arătat spre juratul numărul 7.

– Că el și persoana pentru care face asta știu foarte multe despre mine. M-au cercetat în profunzime. Au aflat de dependența mea și au găsit numele lui Lanie, după care au făcut un plan solid pentru a scăpa de mine. Cred că-și închipuie că știu prea multe.

– Și așa e?

Înainte să pot răspunde, McSweeney a început să țipe:

– Hei! Veniți încoace! Vreau să facem o înțelegere.

– Sfatul meu? am spus. Bateți fierul cât e cald. Până nu-și aduce aminte că are dreptul la un avocat. Dar înainte de a pleca, îmi datorezi un răspuns. Parcă trebuia să reduci supravegherea de noapte la o singură mașină. Dar aici ai un circ întreg. De ce te-ai răzgândit?

Bosch i-a făcut lui Armstead semn să se ducă la McSweeney.

– Chiar n-ai aflat, nu?

– Ce să aflu?

– Mâine dimineață poți să dormi până târziu, domnule avocat. Nu mai e nici un proces. Clientul tău e mort. Cineva i-a împușcat pe Elliot și pe prietena lui când veneau acasă de la cină. Poarta electrică nu s-a deschis și, când el s-a dat jos din mașină să o împingă, cineva i-a tras un glonț în cap. Pe Nina Albrecht a împușcat-o în mașină.

Am făcut un pas înapoi, șocat.

– Mie mi-a spus un prieten de la biroul medicului legist, și mi-am închipuit că cineva încearcă să curețe urmele în seara asta. Mi-am dat seama că trebuie să chem echipa înapoi. Norocul tău că am făcut-o.

Am privit prin Bosch.

– Mda, am spus. Norocul meu.

Nu mai exista nici un proces, dar m-am dus la tribunal marți ca să urmăresc cazul până la încheierea lui oficială. Mi-am luat locul lângă scaunul gol, pe care în ultimele două săptămâni îl ocupase Walter Elliot. Fotografilor de la știri, cărora li se permisese accesul în sala de judecată, părea să le placă scaunul acela gol. L-au fotografiat îndelung.

Jeffrey Golantz stătea la masa lui. Era cel mai norocos procuror din lume. Ieșise din sala de tribunal cu o zi înainte convins că se confruntă cu o înfrângere care avea să-i distrugă cariera, iar a doua zi revenise și-și găsise palmaresul intact. Nu a avut nimic să-mi spună în timp ce-l așteptam pe judecător.

Dar în galerie se discuta mult. Oamenii zumzăiau de veștile despre Walter Elliot și Nina Albrecht. Nimeni n-a menționat atentatul la viața mea. Bosch și Armstead mă rugaseră să nu spun nimic, pentru a se putea ocupa pe îndelete de suspectul lor cooperant. Eram eu însumi fericit să cooperez. Până la un punct.

Judecătorul Stanton a apărut la 9 fix. Avea ochii umflați și părea să nu fi avut parte de prea mult somn. A fost introdus juriul și, dacă vreunul din ei știa ce se petrecuse cu o seară înainte, nu o arăta. Mai mulți dintre ei s-au uitat la locul gol de lângă mine înainte de a se așeza.

– Doamnelor și domnilor, bună dimineața, a spus Stanton. Vă eliberez de îndatoririle dumneavoastră în acest proces. După cum puteți vedea, domnul Elliot nu este la locul său de la masa apărării. Aceasta pentru că acuzatul a fost aseară victima unui asasinat.

Jumătate din jurați au căscat gurile la unison.

– Știu că este o veste șocantă pentru toți, le-a spus Stanton. Fiți convinși că autoritățile, sperăm, vor deferi curând justiției pe cel sau cei răspunzători. Veți afla acest lucru citind ziarele sau urmărind știrile. Doresc să vă mulțumesc pentru serviciile dumneavoastră. Sunteți liberi.

Ne-am ridicat în picioare pentru juriu o ultimă dată. După ce au ieșit toți, judecătorul ne-a mulțumit, lui Golantz și mie, pentru comportamentul nostru din timpul procesului, apoi a suspendat curtea.

Golantz s-a apropiat de mine cu mâna întinsă și, fără să mă gândesc, i-am strâns-o.

– Fără resentimente, Mickey. Ești un avocat al dracului de bun.

Am fost, mi-am spus în sinea mea.

– Mda, am spus cu voce tare. Fără resentimente.

– Ai grijă de tine.

M-a bătut pe umăr și a ieșit. Eram sigur că pe coridor trebuia să fie o hoardă de jurnaliști cărora le va spune că, într-un fel straniu, s-a făcut dreptate. Cine pune mâna pe armă de armă să moară. Sau ceva în genul ăsta.

I-am dat un avans considerabil, apoi am ieșit și eu. Reporterii îl înconjurau, și am putut să mă strecor pe lângă zid, neobservat. Am coborât trei etaje, m-am îndreptat spre sala de judecată a judecătoarei Holder și am intrat.

Michaela Gill era în boxa grefierului. Am întrebat dacă o pot vedea pe judecătoare pentru câteva minute.

– Dar nu sunteți programat pentru o întrevedere, a spus ea.

– Știu asta, Michaela, dar cred că judecătoarea o să vrea să mă primească. E în birou? Poți, te rog, să-i spui că nu vreau decât zece minute? Spune-i că e vorba despre dosarele lui Vincent.

A pus mâna pe telefon și a transmis cererea mea, apoi mi-a spus că pot să intru direct în birou.

Judecătoarea era la masa de lucru.

– Domnule Haller, a spus ea. A fost, fără îndoială, o zi plină de evenimente. Luați loc.

M-am așezat pe scaunul familiar mie.

– Vă mulțumesc că m-ați primit, doamnă judecător.

– Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

A început să semneze o serie de documente.

– Voiam numai să vă spun că demisionez din poziția de avocat în restul dosarelor lui Vincent.

A pus stiloul jos și s-a uitat la mine.

– Cum?

– Demisionez. M-am întors prea devreme, sau poate că n-ar fi trebuit să mă întorc deloc. Dar am terminat.

– E absurd. Tot tribunalul nu vorbește decât despre apărarea pe care i-ați asigurat-o domnului Elliot. Am văzut și eu la televizor părți din ea. Nu cred că sunt mulți care să fi pariat împotriva achitării.

Am dat din mână ca și când aș fi îndepărtat complimentele.

– Oricum, doamnă judecător, nu contează. Nu pentru asta sunt aici. Voiam numai să știți că știu. Și că în curând va ști toată lumea.

– Despre ce vorbiți? Ce știți, domnule Haller?

– Că sunteți de vânzare și că ați încercat să mă ucideți.

A râs ca un lătrat.

– Asta e vreun fel de glumă?

– Nu, nu e o glumă.

– Atunci, domnule Haller, vă sugerez să vă calmați. Dacă vă învârtiți prin tribunal făcând asemenea acuzații uluitoare, veți suferi consecințe serioase. Poate că aveți dreptate. Sunteți sub stresul unei reveniri prea timpurii de la dezintoxicare.

Am zâmbit. După expresia ei mi-am dat seama că și-a văzut greșeala.

– De unde știți că am fost la dezintoxicare, doamnă judecător? Și de unde a știut juratul numărul 7 cum să mă momească afară din casă aseară? M-ați investigat, mi-ați întins o cursă și l-ați trimis pe McSweeney să mă

omoare. Ultima oară când l-am văzut se juca de-a „hai să facem o înțelegere" cu guvernul federal.

Asta a lovit-o ca un pumn în stomac. Știam că Bosch și Armstead aveau să fie furioși, dar nu-mi păsa. Nici unul din ei nu fusese folosit ca pion și aproape aruncat de pe Mulholland. Eu fusesem, și asta-mi dădea dreptul să înfrunt persoana pe care o știam în spatele tărășeniei.

– Investigatorul meu i-a luat urma lui McSweeney, am spus. Acum nouă ani a fost arestat pentru atac armat și cine i-a fost avocat? Mitch Lester, soțul dumneavoastră. Anul următor a fost din nou arestat, pentru fraudă, și Mitch a preluat cazul. Iată legătura. Se conturează un triunghi frumușel, nu-i așa? Mi-ați plantat un spion în juriu. Jerry Vincent v-a plătit, dar s-a răzgândit când FBI-ul a început să adulmece în jurul lui. Nu vă puteați asuma riscul ca Vincent să le dea pe mână un judecător, așa că l-ați trimis pe McSweeney. Apoi ieri, când totul a luat-o razna, l-ați trimis pe McSweeney să-i omoare pe Elliot și Albrecht, apoi pe mine. Cum mă descurc până acum, *doamnă judecător*? Am greșit cu ceva până acum?

S-a ridicat.

– E absurd. Ieși din biroul meu.

– Tot eșafodajul se prăbușește. FBI-ul îl are pe McSweeney. Sunteți pe punctul de a vă schimba roba neagră cu o salopetă portocalie.

– Ieși afară, sau chem securitatea să te aresteze!

A arătat spre ușă. M-am ridicat, calm.

– Sigur, plec. Și s-ar putea să nu mai practic niciodată avocatura în acest tribunal, dar o să mă întorc să vă văd judecată. Împreună cu soțul.

Judecătoarea s-a uitat la mine, furia din priviri transformându-i-se încet în frică. Brațul i-a căzut pe lângă corp. Am lăsat-o așa.

Am coborât pe scări. Zece etaje. La parter am deschis ușile, am scos telefonul și l-am sunat pe Patrick să aducă mașina. Apoi l-am sunat pe Bosch.

– N-am vrut să aștept un an și jumătate, până când își instrumentează FBI-ul cazul. Uneori dreptatea nu poate aștepta, domnule detectiv.

– Ce ai făcut, Haller?

– Am avut o conversație cu judecătoarea Holder – da, m-am prins cum stau lucrurile. În locul tău, aș urgenta cazul și aș sta cu ochii pe ea. Nu pare genul care să fugă, dar nu se știe niciodată. O zi bună.

Am închis telefonul. Mi-a făcut plăcere să schimb rolurile, să-i fac, pe el și FBI-ul, să danseze trași de sfori.

ŞAISPREZECE

Bosch mi-a bătut la uşă joi dimineaţă, devreme. Nu mă pieptănasem încă, dar eram îmbrăcat. El, pe de altă parte, arăta de parcă ar fi muncit toată noaptea.

– Te-am trezit? a întrebat.

Am clătinat din cap.

– Trebuie să-mi pregătesc copilul pentru şcoală. Ce s-a întâmplat, domnule detectiv?

– M-am gândit că te-ar interesa să afli cum stau lucrurile.

– Sigur. Hai să stăm aici. Nu vreau să audă fiica mea.

Mi-am pieptănat părul cu degetele şi m-am sprijinit cu coatele de balustradă.

– Nu vreau să stau jos, a spus Bosch. Nu am prea mult timp.

S-a întors şi s-a sprijinit şi el cu coatele de balustradă. Am schimbat direcţia şi am făcut la fel, alături de el.

– Nici mie nu-mi place să stau jos când sunt aici, afară.

– Şi eu am aceeaşi vedere din casa mea, a spus el. Numai că e pe partea cealaltă.

– Suntem două feţe ale aceluiaşi munte.

Şi-a întors privirea spre mine pentru un moment.

– Cam aşa ceva, a spus.

– Ce se petrece? Credeam că o să fii prea furios pe mine ca să-mi spui ceva.

– Adevărul e că şi eu cred că FBI-ul se mişcă prea încet. Nu le-a plăcut prea tare ce ai făcut, dar a pus lucrurile în mişcare.

Bosch s-a îndreptat de spate şi s-a aplecat din nou peste balustradă, cu spatele spre oraş.

– Aseară, marele juriu a formulat capetele de acuzare. Holder, Lester, Carlin, McSweeney și un supraveghetor din biroul pentru jurați, care le-a dat acces în computer. Îi arestăm în dimineața asta, așa că ține informația pentru tine.

Era frumos că avea suficientă încredere în mine ca să-mi spună înainte de arestări.

– E un caz solid? am întrebat. Holder e, totuși, judecător. Ați face bine să fie totul ca la carte.

– McSweeney a vărsat totul. Avem convorbiri telefonice, transferuri de bani. Ba chiar a și înregistrat convorbirea cu soțul judecătoarei.

Am dat din cap.

– Nu știam că e și Carlin amestecat.

– Se cunoaște de mult cu judecătoarea, și l-a folosit ca să-l abordeze pe Vincent. Vincent l-a folosit ca să livreze banii. Apoi, când lui Vincent i s-a făcut frică, Carlin a aflat și i-a spus judecătoarei.

– Cum a aflat? De la Wren Williams?

– Mda, credem că s-a combinat cu ea ca să poată sta cu ochii pe Vincent.

– Și cum rămâne cu McSweeney? A făcut pur și simplu ce i s-a spus?

– McSweeney era escroc înainte de a deveni ucigaș. Nu cred că ne spune întregul adevăr, dar pretinde că judecătoarea i-ar fi spus că ori moare Vincent, ori pică ei toți. Pe lângă asta, i-a promis să-i mărească partea.

Am încuviințat din cap.

– Deci, care sunt capetele de acuzare?

– Conspirație în vederea comiterii de asasinate, corupție. Pe parcurs vor fi mai multe. McSweeney a făcut parte din patru jurii în șapte ani. Două achitări și două jurii indecise. Trei tribunale.

Am fluierat.

– Asta o să fie o chestie uriașă.

– Cea mai mare din câte am avut.

S-a uitat peste umăr.

– Tu ai Sunset Strip, eu am Universal, a spus.

Am auzit ușa deschizându-se și am văzut-o pe Hayley trăgând cu ochiul.

– Tati? E totul în regulă?

– Totul e perfect, scumpo. Hayley, ți-l prezint pe domnul detectiv Bosch. E polițist.

– Bună, Hayley, a spus Bosch.

Cred că a fost singura dată când am văzut un zâmbet pe fața lui.

– Bună, a spus fiica mea.

– Hay, ți-ai mâncat cerealele? am întrebat.

– Da.

– OK, atunci poți să te uiți la televizor până să face timpul de plecare.

A dispărut înăuntru și a închis ușa.

– E un copil drăguț, a spus Bosch.

Am dat din cap.

– Trebuie să te întreb ceva, a spus. Tu i-ai trimis judecătorului anonima, nu?

– Dacă spun da, devin martor?

– Nu. Voiam numai să știu dacă ai făcut ce trebuia.

În definitiv, voiam să știe.

– Mda, eu am fost. Nu mă așteptam ca judecătorul Stanton să se consulte cu alți judecători.

– A sunat-o pe judecătoarea-șefă și i-a cerut sfatul.

– Bănuiesc că asta trebuie să se fi întâmplat, am spus eu, clătinând din cap.

Propriile mele acțiuni aproape că-mi aduseseră sfârșitul, sub forma unui salt în gol de la 100 de metri, de pe Mulholland.

– Presupun că am fost un prost.

– Ești încă în picioare. După ziua de azi, nici unul din ei nu va mai fi.

– Așa e. Ce fel de înțelegere a făcut McSweeney?

– Fără pedeapsa cu moartea, plus clemență. Dacă toți ceilalți pică, probabil că o să ia 15 ani, din care o să facă 13.

– O afacere destul de bună, pentru trei asasinate, am spus eu.

– Un asasinat, m-a corectat Bosch. Nu el i-a omorât pe Elliot și pe Albrecht. Astea două crime nu se potrivesc.

– Ce tot spui?

– A fost o altă armă.

Am tăcut, uluit.

– Poliția din Beverly Hills are vreo idee?

– Mda, sunt destul de siguri cine a făcut-o, dar n-or s-o poată dovedi niciodată.

Loviturile nu se mai opreau. O surpriză după alta.

– Cine?

– Familia lui Johan Rilz. Au avut ei grijă.

– De unde știți asta?

– Gloanțele au fost Parabellum de 9 milimetri. Fabricate în Germania. Poliția din Beverly Hills a luat profilul glonțului și l-a comparat cu un Mauser C96, fabricat tot în Germania. Sunt de părere că e aproape ca și când cineva ar fi vrut să transmită un mesaj.

– Un mesaj din Germania. Și acum ce o să se întâmple?

Bosch a ridicat din umeri.

– Cunosc vreo doi detectivi care or să se aleagă cu o călătorie frumoasă în Germania pe chestia asta. Or să facă tot ce scrie la carte, toate diligențele. Dar, dacă lovitura a fost dată corect, n-o să se întâmple nimic.

– Cum au adus pistolul până aici?

– Se poate. Prin Canada, sau prin FedEx, dacă e absolută nevoie să ajungă la timp.

Nu am zâmbit. Mă gândeam la Elliot și la echilibrul justiției. Cumva, Bosch a părut să-și dea seama la ce mă gândesc.

– Mai ții minte ce ziceai când mi-ai spus că ai anunțat-o pe Holder că știi că ea e în spatele întregii povești?

Am ridicat din umeri.

– Ce am spus?

– Ai spus că, uneori, dreptatea nu poate aștepta.

– Și?

– Și ai avut dreptate. Uneori nu așteaptă. La proces se părea că Elliot o să scape. Așa că cineva a decis să-i comunice propriul verdict. Pe vremea când făceam patrulă, știi cum îi spuneam unei crime care se reducea la simpla justiție a străzii?

– Cum?

– Verdictul plumbului.

Am înțeles. Amândoi am tăcut un lung moment.

– În orice caz, asta e tot ce știu.

Bosch s-a ridicat de pe balustradă.

– Trebuie să mă duc să bag niște oameni la închisoare. O să fie o zi bună.

– E ciudat că ai venit azi aici, am spus. Aseară mă hotărâsem să te întreb ceva când ne vedeam data următoare.

– Da, ce anume?

Am reflectat o clipă, apoi am dat din cap. Era calea corectă.

– Două fețe ale aceluiași munte... știi că semeni bine cu tatăl tău?

Nu a spus nimic. A dat doar din cap și s-a întors să privească orașul.

– Când ai pus lucrurile cap la cap?

– Practic, aseară, când mă uitam la poze vechi împreună cu fiica mea. Dar cred că, la un anumit nivel, știu de multă vreme. Ne uitam la fotografii cu tata. Îmi aminteau de cineva, și mi-am dat seama că de tine. Odată ce am văzut asta, mi s-a părut evident.

Am privit orașul alături de el.

– Mai tot ce știu despre el e din cărți, am spus. Foarte multe cazuri, foarte multe femei. Dar sunt câteva amintiri care nu vin din cărți, care sunt numai ale mele. Îmi amintesc că am intrat în biroul pe care-l amenajase acasă când s-a îmbolnăvit. Pe perete era o pictură înrămată – o reproducere, de fapt. *Grădina plăcerilor.* O chestie ciudată, înspăimântătoare pentru un puști de șapte ani... M-a ținut pe genunchi și m-a pus să mă uit la tablou, și mi-a spus că nu e nimic înspăimântător. Că e frumos. A încercat să mă învețe numele pictorului. Hieronymus Bosch. Rimează cu „anonymus", mi-a spus el.

Nu vedeam orașul. Vedeam amintirea. După asta, am rămas o vreme tăcut. Era rândul fratelui meu vitreg. În cele din urmă, s-a rezemat cu coatele de balustradă și a vorbit.

– Îmi amintesc casa aceea, a spus. L-am vizitat o dată. M-am prezentat. Era în pat. Era pe moarte.

– Ce i-ai spus?

– I-am spus numai că am răzbit. Asta-i tot. Nu prea era altceva de spus.

Ca și acum, mi-am spus eu. Ce putea fi de spus?

– Ai știut, tot timpul. De ce nu m-ai contactat niciodată? Mai am încă un frate vitreg și trei surori. Și tu ești frate cu ei.

Bosch mi-a dat un răspuns pe care probabil că și-l tot dăduse sieși de câteva decenii.

– Nu știu. N-am vrut să răscolesc viața nimănui. De cele mai multe ori, oamenilor nu le plac surprizele. Nu de felul ăsta.

O clipă, m-am întrebat cum ar fi fost viața mea dacă aș fi știut de Bosch. Poate că aș fi fost polițist în loc de avocat.

– Mă las, să știi.

– Te lași de ce?

Nu știam sigur de ce o spusesem.

– De slujba mea. De avocatură. Se poate spune că verdictul plumbului a fost ultimul meu verdict.

– Și eu m-am lăsat o dată. N-a ținut. M-am întors.

– O să vedem.

Bosch s-a uitat la mine, apoi a întors privirea spre oraș. Era o zi splendidă, cu nori atârnând jos pe cer, și un front de aer rece comprimase smogul până devenise o dâră subțire, chihlimbarie. Soarele tocmai răsărise de după creste și lumina apele Pacificului. Se vedea până la Catalina.

– Am venit la spital când ai fost împușcat, a spus el. Nu știu exact de ce. Am văzut la știri că ai primit un glonț în stomac, și știam că se poate întâmpla orice. M-am gândit că, dacă au nevoie de sânge, sau așa ceva, aș putea să... M-am gândit că suntem compatibili, știi? În orice caz, era plin de reporteri și de camere de filmat. Până la urmă am plecat.

Am zâmbit și apoi am început să râd. Nu mă puteam abține.

– Ce e așa de amuzant?

– Tu, un polițist, să te oferi să donezi sânge unui avocat. Nu cred că te-ar mai fi primit în club, dacă s-ar fi aflat.

A zâmbit și Bosch.

– Cred că la asta nu m-am gândit.

Și așa, zâmbetele noastre s-au șters și jena dintre doi străini a revenit. În cele din urmă, Bosch s-a uitat la ceas.

– Echipa cu mandatele se întrunește în douăzeci de minute. Trebuie să fug.

– OK.

– Ne mai vedem, domnule avocat.

– Ne mai vedem, domnule detectiv.

A coborât treptele, iar eu am rămas unde eram.

Am rămas pe verandă după aceea, privind orașul în timp ce lumina se mișca de-a curmezișul lui. Prin minte îmi treceau multe gânduri, care zburau spre cer ca norii de acolo. Frumoase, îndepărtate și de neatins. Distante. Am rămas cu sentimentul că nu aveam să-l mai revăd pe Bosch. Că el avea să rămână cu partea lui de munte, eu cu a mea, și asta avea să fie totul.

După un timp, am auzit ușa deschizându-se și pași pe verandă. Am simțit-o pe fiica mea alături de mine și i-am pus mâna pe umăr.

– Ce faci, tati? Te simți bine?

– Sunt bine. Priveam doar.

– Ce a vrut polițistul?

– Numai să stăm de vorbă. E un prieten de-al meu.

Am tăcut amândoi o clipă, apoi ea a continuat:

– Mi-ar fi plăcut să rămână și mama cu noi aseară.

Am strâns-o de umăr.

– Câte un lucru pe rând, Hay. Am făcut-o să mănânce clătite cu noi, nu?

S-a gândit și a dat din cap. Era de acord. Clătitele erau un început.

– O să întârzii, dacă nu plecăm, a spus. Dacă mai întârzii o dată, primesc mustrare.

Am dat din cap.

– Păcat. Soarele se pregătește să atingă oceanul.

– Haide, tati. Asta se întâmplă în fiecare zi.

– Undeva, măcar.

M-am dus după chei, am încuiat și am coborât împreună la garaj. Când am scos Lincolnul și l-am întors în direcția corectă, spre poalele dealului, soarele poleia cu aur Pacificul.